

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

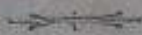

முதுசொற் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

ஆழ்வார் திருவழிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி

வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“பாட்டி-னுன்னை யென்ருஞ்சத் திருந்தமை காட்டி-
னாய்” என்றுபாடின கவிதன்னை நீரேயதிக்கும்படி கவிபாடவல்லீ
ருமா யிருந்தீர்; (க) “தானுகந்த ஆரொல்லாம் தன்தாள்பாடி” என்
கிறபடியே எங்கும்புக்கதுபவிக்க வேணுமென்னு மபிதிவேச முண்
டாயிருந்தது. இங்கிருக்குந் தாள்தானே (உ) “வழுவிளாவடிமை
செய்யவேண்டிராம்” என்றுஎல்லாவடிமையும்செய்யவேணுமென்று
நீர்மனோராதிரிந்தபடியே கவிபாடி அடிமைசெய்கிறீர். பின்பு
இத்தேஹாவஸாதத்திலே அவ்வருகே கொடுபோய் (ங) “அகஸு
குகஸு குகஸு - அஹமந்கமஹமந்க மஹமந்கம்” என்று நீர்
பேசுந்பேச்சு தன்னையும் அங்கேசேட்கிறோம். “ஆனபின்பு உமக்கோ
ரிடத்திலும் ஒருகுறைகளுமில்லை; நாம்உகந்த நிலங்களைக்கும் புக்
குக்கவிபாடும்” என்று தான்திருக்கண்ணங்குடியிலே நிற்கிற நிலை
யைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டி (ச) “வெள்ளை நீர்வெள்ளத்தனை
ந்த வரவணைமீயல்” என்கிறபடியே நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத
யுத்தராய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி
வன்றானே இங்கே திருக்கண்ணங்குடியிலே வந்து ஸந்திவிதனான
வென்று அங்கே கவிபாடி அதுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். *

வ்யா.—வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிகளோடும் இத்
திருமொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (பாட்டி-னுல்த்யாதி). (அபிதிவேசமுண்
டாயிருந்தது) என்றது - “கண்ணாடு கணபுரம்கடிகை” என்பிற பாட்டை
கடாக்ஷித்தது. “உன்றணக்கே தொண்டானேந் தென்செய்கின்றாய்” என்று
கைக்கரியசரபலத்தை ஆவிஷ்கரித்தமையைப் பற்றவருளுகிறார் (இங்கித
யாதி).

(க) திருசெ.ச. (உ) தி-உாய்-ங-ங-க. (ங) இ-பு-ரு-க-க (ச) அ-க-0-எ.

மூர்—

வங்கமாமுருகீர் வரிநிறப்பெரியவாளானினனைமேனிச்
 சங்கமாரங்கைத் தடமலருக்திச் சாமமாமெனியென்தலைவன்
 அங்கமாறைத்துவேள்வி நால்வேதமருங்கலை பரின்றெரிமுன் றும்
 செங்கையால்வளர்க்கும் துளக்கமில்மனத்தேதார் திருக்கண்ணங்குடி

[முன் தின்றுனே.

பாள்.	உரை.	பாள்.	உரை
வங்கம்	மரக்கலங்களை யுடைய	என் தலைவன்	எனக்குள்வாமியான
மா	தாய்	அங்கம்ஆற	ஸர்வேஸ்வரன்,
முருகீர்	பெரிதான	ஐத்துவேள்வி	ஆறுவிசமான பரிசுநா
வரி	ஹைத்தத்திலே	நால்வேதம்	தி அங்கங்களிலும்
நிறம்	(அங்கமான) வரிசளை	அரும்	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களி
பெரிய	யுடையராய்	கலை	லும்
வாளர்	அழகிய நிறத்தை	பயின்ற	நாலுவகைப்பட்ட
அரவின் அனை	யுடையராய்	எரிமூன்றும்	வேதங்களிலும்
மேனி	(பெருமானும் பிராட்டி	செம்	அருமையான வேதா
சங்கம்	யும் சேரவர்த்திக்	வளர்க்கும்	ர்த்தங்களைத் தெரி
ஆர்	கைக்கிடான) பரப்	துளக்கம்தில்	விக்கும்
அம்	பை யுடையராய்	மனத்தேதார்	இதிலுள்ள திகளிலும்
கை	(மென்மை முதலான)	குடிபுள்	(அப்யஸித்து) பழகின
தடம்	ருணங்களை யுடை	கின்றனே	வரிசளாய்,
மலர்	பருமான	திருக்கண்ணங்குடி	காரணத்தையாதிமூன்
உக்தி	திருவகத்தாழ்வானுகிற	செய்யால்	றக்கிகளையும்
சாமம்	புகழ்க்கையில்	வளர்க்கும்	செம்மையுடைய
மாமெனியன்	திருக்கண் வளர்த்தரு	திருக்கண்ணங்குடி	கைகளாலே
	குகிறவராய்,		ஆதா (ஹ) கம்பன்
	யிப்பாஞ்சஜ்யாழ்வா		ஹமவர்களாய்,
	ரணைத்த [னலே]		(ஸர்வேஸ்வரனோக்கூ
	அழகிதான [ராய்,		டன் என்றமாரக்கத்
	திருக்கைகளை யுடைய		தில் தின்றும்) சல
	விசாலமான		யாத
	சாமரைப்பூவை		மனதை யுடையருமா
	திருநாய் (ஹ) கமலத்		னவர்கள் வர்த்திக்
	திலேயுடையராய்,		கிற
	கீலமேகய்யாபன்மான்		திருக்கண்ணங்குடி
	பெரிய திருமேனியை		என்கிற திய்யதேச
	யுடையருமாய்,		ததிலே, [ருன்.
			எழுந்தருளி இருக்கின்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, கவனமாகத்தத்த, சிடுதக

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வங்கமாமுநீர்) மாக்கலங்களைமுடைய
தான பெரியகடலிலே. கடலுக்குச்சிறப்பாக இட்டுக் கொல்லக்கடவ
திறை மாக்கலங்களை. (வரியித்யாதி) நாகாவான வரிசையும் அழ
கிய நிறத்தைமுடையனும், பிராட்டியாராகும் தனக்கும் நீண்ட
பரிமாற்றங்களைல்லாம் பரிமாறுகக்கடான பாய்ப்பமுடைய
னும், மென்மை, சூளிர்ச்சி, நாற்றம் துடக்கமானவற்றையு முடைய
னான திருவகந்தாமுவான்மேலே படுக்கை வாய்ப்பாவே பொருந்திக்
கண்வளர்த்தருளி, அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தின ஸரீபாஞ்சையு
யத்தைமுடையனும், ஐகத்காரணமான தாமரைப்பூவைத் திருநாபி
யிலே யுடையனுமாய், கண்டார் கண்குளிரும்பிடி ஸ்ரமஹரயான
திருமேனியையுடைய என் ஸர்வாதிசன்.

(அங்கமித்யாதி) ஸீகூதிகள், பஞ்சமஹாயஜனும், நாலுவகைப்
பட்டவேதம், வேதார்த்தத்தை விசதிகரிக்கக் கடவதான இதிறா
வாதிகள் இவற்றிலே வாலையையுடையருமாய், ஸ்தநந்தயப்ரஜையை
உணர்ந்து கோக்கும்தாயப்போவே அக்ரீதாயத்தையும் ஆகா(ஞ)
நம்பண்ணிகோக்கும் கையையுடையருமாய், "ஒருகர்மத்தை அது
ஷ்ட்டியாரினன்றும், அதுகமக்கு ரகுகமன்று, ஸர்வேஸ்வரனே ரகுக
கன்" என்றிருக்குமிருப்பில் சூலைத்தலுடைய தெஞ்சையுடையான்
றிக்கே யிருப்பாருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணங் குடி
யிலே தின்றனே. (ச)

மு.—
கவனமாகத்தத்தகரியும்பப் பொய்கைக் கராம்கொளக் கலங்கியுள்ளினைந்து
துவனமேல்வந்துதோன்றி வன்முதலைதுணிபடச் சடுபடைதுரத்தோன்
குவளைநீர்முளரிக் குமுதமொண்கழுநீர்கொய்மலர் செய்தவொண்கழனித்
திவஞ்மாளிகைகூழ் செழுமணிப்புரிசைத்திருக்கண்ணங்குடிபுள்ளின்றனே.

வா.—முதற்பாட்டு. (வங்கமாயித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே வக்கங்க
ளுண்டோ வெண்ணவருளுகிரர் (சு-லக்கித்யாதி). "தடய்" என்று மலருக்கு
விசேஷணமிட்டத்தாலே ப்சஹ்மாயுக்கு உத்பத்திபவிக்கையால் அத்தை
யருளுகிரர் (ஐகதித்யாதி).

"அருங்கலை" என்றது - அருவையான பதார்த்தங்களை விசதிகரிக்கும்
கலையென்ற விவகரித்தருளுகிரர் (வேதேத்யாதி), ... (ச)

கருள் பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, கவளமாகத்தி, க.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
கவளம்	கவளங்களை யுடையதாய் [பதுமான]	தூர்த்தோன்	எவ்வளவு நூன் எம்பெரு மான்,
மாகத்தத் கரி	அதிகமதத்தையுடை யானையை	குவளை கீள்	• குவலயங்களை என்ன நீண்ட
பொய்கை	ஸரஸ்ஸிலிருக்கிற	முளரி	தாமரைகளை என்ன
கராம்	முதலையானது	குழுதம்	ஆம்பலென்ன
கொள்	(வாயில்) கொள்ளும் போது (அந்தயா	ஒண்கழுநீர்	செங்கழுநீரென்ன
கலங்கி	கலக்கமுற்று [கி]	கொய்	பரிக்கைக்கு யோக்ய மீன்
உள்	மகன்ஸில் [து]	மலர்	புஷ்பங்களை யுடைய
நினைந்து	எம்பெருமானைச் சிந்தித்	செய்தல்	செய்தல் புஷ்பங்க ளை என்ன (இவைக
துவள	துவளும்போது	ஒன்	தர்ஸக்யமான [ளாலே]
உய்ய	அதன் ஜீவிக்கும்படி	கழுளி	வயல்களை யுடையதாய்.
மேல்வந்து	ஸரஸ்ஸின்மேலே வந்	திவளம்	பிரகாசியாகின்ற
தோன்றி	தோன்றினவனாய், [து]	மாளிகை	கருநூல்களை என்ன
வன்	திருடமான மனதை யுடைய	செழுமணி	ரத்நமயமான
முதலை	முதலையானது	புரிசை	மதின்களை என்ன (இவைகளாலே)
துணிபட	துண்டாய் அறும்படி	குழ்	குழப்பட்டதுமான
சுடு	ஜுவலியாகின்ற	திருக்கண்ணங்குடி யுள்	நின்றனவே.
படை	திருவாழியை		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளம்தியாதி) கவளம்கொள்
புருப்பதாய், மிக்க மதத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆணையானது
தன்சொருக்காலே தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலேபுக்கு, தன்நில
மாகையாலே தினைத்தபடி வ்யாபரிக்கவல்லமுதலையின்வாயிலே அகப்
பாட்டு, தன்னால் பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாமையாலே கலங்கி

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளம்தியாதி) கையும் மார்பாஞ்சஜ்ய
மாய்க்கொண்டு படுக்கைகொண்டவனென்று கவிபாடினார்; இதில் கையும்
திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டுப் (து) க்தரகடிணம்பண்ணிபடி யைக்கவிபாடினார்
ரென்று ஸங்கதி.

“மாகத்தத்”-மிக்க தினத்தை யுடையவென்றும்பலி தம் (மிக்கவித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-நி, க-பா, வாதவந்தடா. கருள்

(த) "புத்தரஹி நுநுநுநு-மகஸா-சிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே நெஞ்
சால் நினைக்க, ஆகாசாவகாசத்தைவெளியடைத்துக்கொண்டுவந்து
தோற்ற, சா(ச)பத்தாவே திண்ணியநெஞ்சையுடைய முதலை (உ)
"பிஷுஷிஷுஷி - சிந்தம்பிந்தம்" என்கிறபடியே துணியும்படி ப்ரதி
பகஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழா நின்றான திருவாழியை ஏளி
னவன். (சுவனையித்யாதி) சுவனை, தாமரை, ஆம்பல், செங்கழுநீர்,
பறிக்கைக்கு யோக்யமான மலையையுடைத்தான நெய்தல்துவற்றுவே
தர்பரஹிமானவயலை யுடைத்தாய், ஒளிவிடாநின்றான மாளிகை
கள், ரத்தமயமான மதிகள் இவற்றையுடைத்தான திருக்கண்ணம்
சூடியுள் சின்றுணை. (உ)

மூ.—

வாதவந்தடாவானமும்நிலனும் மலைகளும்மலைகடல்சூளிப்ப
மீதுகொண்டுகளும் மீதுருவாகி விரிபுனல் வரியகட்டொளித்தோன்
போதவர்புன்னைமல்லிகை மௌவல் புதுவிரை மதுமலரனைந்து
சீதவொண்டென்றல் நிசைதொறும்மழும் திருக்கண்ணங்குடிபுள்நின்றிணை.

பழர்.	உரை.	பழர்.	உரை.
வாத	(ப்ரளயத்தில்) நலிவா	மீதுருவாகி	மதன்யரூபமாய்,
வந்து	யேலேவந்து [னது	விரி	பரப்பையுடைய
அடர்	வ்யாபரிக்க	புனல்	நீரை
வானமும்	ஆகாசமும்	வரியகட்டு	அழகிய தன்வயிற்றிலே
நிலனும்	பூமியும்	ஒளித்தோன்	அடக்கினவளுள் எம்
மலைகளும்	மலைகளும்		பெருமான்
அலை	அலையை எநியாநின்ற	போது	காலத்திலே
கடல்	ஸமுத்தரத்திலே	அலர்	விகழிக்கிற
சூளிப்ப	முழுதிக் கிடக்கும்போ	புன்னை	புன்னை
	து (இவற்றை)	மல்லிகை	மல்லிகை
மீதுகொண்டு	தன்மேல் எறிட்டுக்	மௌவல்	மூல்லை (இளைக்களினு
	கொண்டு [யுடைய	புது	கவிமான [டைய]
உகளும்	ஸக்திதாஷத்தை	விரை	பரிமளத்தையும்

"கவளமா கதந்தகரிமையப் பொய்கைக்கராக்கொள, அதுகலங்கி உன்நினைத்து
துவளும்போது அதுமேல்வந்து தோன்றி" என்றவ்யம். (உ)

மது	தேனையுமுடைய	தென்னல்	தென்னல்காற்றானது
மலர்	புஷ்பங்களிலே [தான]	இலசுதொறும்	திக்குக்கள் தோறும்
அணைந்து	ஊம்பாந்தித்து	கமழும்	வ்யாபரிக்கும்படியான
சேத	குளிர்ந்ததாய்	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றானே.
ஒன்	மந்தமாக ளஞ்சரிக்கிற		

வ்யா.—முன்னும்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) எங்குமொக்கப் ப்ரளயமாய் ளலிவானதுமேனி. ஆகாசமும் பூமியும் குலபர்வதக்களும் கடலிலேபுக்கு அசப்பட, இவற்றையடையத்தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கவற்றாய், பெரியசளிப்பையுடைய மதல்யளபியாய் பாந்தபுனலைத் தன்செலுவிலேசுதேசத்திலே அடக்கினவன். (பொதித்யாதி) காலத்திலே அலருகிற புண்ணை மல்லிகை மொளவல் இவற்றிலுடைய செவ்விப்பரிமளத்தையும் தேனையுமுடைத்தான மலரிலேபுக்கு அதின்வெக்காயம் தன்மேற்படாதபடிபொந்து குளிர்ச்சியையுடைத்தாய் மந்த(ந்)மாக ளஞ்சரிக்கிற தென்றலானது திக்குக்கள் தோறும் கமழாநின்றன. திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (க.)

மூ.—

வென்றிசேர் திண்மை விலங்கல்மாமேனி வென்னொயிற்றென்னொரித்ததுகண்பன்றியாயன் அபார்மகன் பயலைத்தீர்த்தவன் பஞ்சவர்ணபாகன் ஒன்றலாவுருவத்தலப்பில் பல்காலத்துயர்வொடி யொளிகளர்மதியம் சென்றுசேர்சென்னிச்சிகர நன்மாடத்திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பாங்.	உரை.	பாங்.	உரை.
வென்றிசேர்	ஐயமுடையதாய்,	எரி	அகரிக்கு ஸமாகமான
திண்மை	வன்மையைமுடைய	தருகண்	க்ருதந்ருஷ்டியையு
விலங்கல்	யிலிப்பாலே [தாய்,		முடைய
மா	பெரிதான	பன்றியாய்	வராஜமாய் [த்திலே
மேனி	வடிவையும்	அன்று	ப்ரளயம்கொண்டகால
வெள்	வெளுத்திருக்கிற	பார்மகன்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியி
எயிறு	தத்தங்களையுமுடைய		லுடைய
ஒன்	அழுகிதான் [தாய்,		

ஆறு.—முன்னும்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) ஒருநீர்ப்புழுதால் வந்த கோவைப் பரிணரித்த ளளவன்றிக்கே ப்ரளயாபத்திலகப்பட்ட ஜகத்தின் கோவைப் பரிணரித்த நானென்றுகொண்டாவிதிருரென்று ளங்கதி.

(செலுவில்) தேய்வயிற்றிலே. (மொளவல்) முல்லை. (க.)

பயலை	வைவரணயத்தை	உயர்	உயர்ந்திருந்துள்ள
தீர்த்தவன்	போக்கினவனும், [கு	கொடி	கொடிகளானவை
பஞ்சவர்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்	ஒளிவார	யிக்கதேஜனவை
பாகன்	ஸாரதியாய் நின்றஉப		யுடைய [யும்
	கரித்தவனுமான எ	மறியம்	சந்தமண்டலத்தள
	ம்பெருமான்	சென்று	கிட்பு
ஒன்றலா	அநேகமான	சேர்	சேரும்படி
உருவத்து	வடிவையுடைத்தாய்	சென்னி	உந்தநகர்களான [ய்
உலப்பினில்	முடிவின்நிக்கை	செரம்	சிகரங்களை யுடையதா
பல்காலத்து	அநேககாலம் செல்லு	கல்	அழகிதான [ய
	வதாய்	மாடம்	கருவங்களை யு முடை
			திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றனே.

வ்-பா.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) வெற்றியையுடைத்
தாய், திண்ணிதாய், மலைபோலே பெரியவடிவையும் வெளுத்த எயிற்
றையுமுடைத்தாய், அக்கிகம்பாய் ஜாதுபுசிதமான வட்டணித்த
கண்ணிணையுமுடைத்தான வராஹமாய், பூமியைப் பரளயர்கொண்ட
தென்று உந்தகைடுத்து ஸீபூமிப்பிராட்டி கருவந்த வைவரணயத்
தைப் போக்கினவன்; பாண்டவர்களுக்கு ஸாரதியானவன். (ஒன்ற
லாவித்யாதி) நானாவான வடிவையுடைத்தாய் முடிவின்நிக்கை
அநேககாலம் செல்லுவதாய் உயர்ந்திருந்துள்ள கொடிகளானவை
சந்தமண்டலத்தளனிலே சென்றுசேரும்படி ஒங்கின சிகரங்களை
யுடைத்தாய், அழகிய மாடங்களை யுடைய திருக்கண்ணங்குடியுள்
நின்றனே. (ச)

பு.—

மன்னவன் பெரியவேள்வியில் குறளாய்முவடி நீரொடும் கொண்டு
கின்னுமேழுல்குமீரடியாதப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன்
அன்னமென்கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்தகைபுனவிலைக் குடைநீழல்
செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றனே.

அந.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) கீழே - ஒருப்ரளயாபந்ரகூ
ணம் பண்ணினவனென்றார், அவ்வளவேயோ? அடிபட்டு உருமாய்க்தபூமியை
உந்தநீரித்தும், அநின்பா(து) ரத்தை இறக்கியும், ரகதித்தவனென்றுஸ்தோ
தரம் பண்ணுகிறாரென்று ளங்கதி.

“தருகண்” என்றநினைத்தம் (வட்டணித்த) என்றது. “சென்னி” என்ற
நினைத்தம் (ஒங்கின) என்றது. ... (ச)

கடுசு பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, தி-பா, மன்னவன்.

பயி.	உரை.	பயி.	உரை.
மன்னவன்	மஹாபலியினுடைய	நிமிர்ந்தோன்	வளர்ந்தவனான எம்பெ
பெரிய	பெரிதான்	அன்னம்	தன்சமானதுருமான,
வேள்வியில்	யாகத்திலே	மென்	ம்ருதுவான
குதநாய்	வாமநாயியாய்சென்று	கமலத்து	தாமரையிலுண்டாய்
நீரோடு	(அவன் கொடுத்த) நீ	அணி	அழகிதான்
	ரோடு	மலர்பீடத்து	புஷ்ப பீடத்திலே
மூவாயும்	மூன்றடியையும்	அலை	அலைவெறியாநின்ற
கொண்டு	ஸ்வீகரித்து	புனல்	ஐலத்திலுண்டான
பின்னும்	பிறகு	இலை	இலையாகிற
எழுவரும்	எழுவோகங்களையும்	குடை	குடையினுடைய
சுடியாக	இரண்டடியாலே	கீழல்	கீழல் கீழே
	அளப்பதாக	சென்மெல்	சென்மெலானது
பெரும்	பரந்திருக்கிற	ஓண்	அழகிய
திசை	திக்குக்கள்	கவரி	சாமரத்தை
அடங்கிட	(திருவடிகளுக்குள்	அசைய	வீசும்படியாக
	ளே) அடங்கும்படி	கீர்த்திருக்கும்	இருக்கும்படியான
	யாக	திருக்கண்ணக்குடியுள்	நின்றானே.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மன்னவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய, அர்த்தித்தார் அர்த்தித்ததெல்லாம் கொடுக்கிறயாகத்திலே வாமந வேஷத்தைப் பரிசுரலித்துக்கொண்டு போய்புக்கு, அவன் வார்த்த நீரோடு மூன்றடியையும்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, அகந்தரம் பூமிப் பரப்பையடைய இரண்டடியாலே அளப்பதாகப் பரந்ததிக்குக்கள டங்கலும் திருவடிகளுக்குள்ளே அடங்கும்படிவளர்ந்தவன். (அன்ன மித்யாதி) அன்னமானது தன்கால் பொருக்கும்படி ம்ருதுவான கமலத்திலேயுண்டான அழகியபீடத்திலே அலைகிற புனலிலேயுண்

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு (மன்னவனித்யாதி) பூபாரத்தை இறக்கினமாத்ர மன்திக்கே, அந்யசேஷமாய்போன லோகங்களையும் அடிக்கீழ்க்கொண்டவனன் ரேவென்று புகழுகிறாரென்றுளங்கதி.

வேள்விக்குப் பெருமையாவதென்னென்னவருளுரே (அர்த்தித்தாரித் யாதி). மஹாபலிதானே அபீஷ்டதாகம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமை யென்றுகருத்து. (6)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா; மழுவினால். கடுஎடு

டான இலையாகிற குடைநீழல்சீழே சென்றலானது சாமரம்வீச,
ஐய்வாய்தத்தாலுண்டான வயால்நுத்தியடைபத் தோற்றம்படி
யிராநின்றதாயிற்று. (க)

மு—

மழுவினாலவனியரசை மூவெழுதால்மணிமுடி பொடிபடுத்தி
குழவுவார்புன லுள்ளுளித்துவெங்கோபம் தவிர்ந்தவன்குலைமலிகதாநி
குழுவும்வார்கமுதும் குரவுசற்பலவும் குளிர்ந்தருசுதமா தவியும்
செழுமையார்பொழில்கள் தழுவுநன்மாடத்திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவெழுதால்	இருபத்தொருபடிதால்	சமுதம்	பாக்கு மரங்களும்
அவனி	பூமியில்	குரவும்	குராமரங்களும்
அரசு	ராஜாக்களுடைய	சல்பலவும்	நல்லபலாமரங்களும்
மணிமுடியை	மணியினால் வலங்கரித்த	குளிர்	குளிர்ந்தியை
மழுவினால்	பரசுவால் [தலைகளை	தரு	தரும்படியான
பொடிபடுத்தி	பொடியாகச்செய்து	குதம்	மாமரங்களும்
	(அவர்களுடைய)	மாதவியும்	குருக்கத்திமரங்களும்
உதிரக்குழவு	சத்தஸமூஹமாகிற		(ஆகிய இவைகளு
வார்புலு லுள்	ப்ரவாஹத்திலே	செழுவை	செழிப்பால் [டைய]
குளித்து	ஸ்நாநம்பண்ணி	ஆர்	நிறைந்துள்ள
வெங்கோபம்	யிக்ககோபத்தை	பொழில்கள்	சோலைகளாலே
தவிர்ந்தவன்	பொக்கினவனான பரசு	தழுவும்	குழப்பட்டதாய்,
	ராமன்,	சல்	நல்லதான
குலைமலி	குலைகளாலேநிறைந்த	மாடம்	கருவங்களை யுடைய
சதவி	வாழைகளுடைய		துமான
குழுவும்	தோப்பும்		திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றனே.
வார்	உயர்ந்திருக்கிற		

அக. — ஆரூர்பாட்டு. (மழுவினாலீத்யாதி) குணலேசமூள்ள மாவலி
யைத் தலையறக்க மாட்டாதே தன்னை இரப்பாளனாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்
ணிளுனென்றாக்கிழ்; அப்படி குணலேசமும் தேடிக்கானுதே துர்மாரிகளாய்,
அதிலும் தோற்றரை நிரமூலமாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்ணுமவனன்றே
வென்று சொல்லுகிறபொன்று ளங்கதி.

வ்யா.—ஆரூம்பாட்டு. (மருகினால்) மருவைக்கொண்டு பூயியில்
 ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிசால் அறுத்து, அவர்களுடையருதிர
 வெள்ளத்திலே குளித்து, உதகக்கிரையையும்பண்ணி மிக்ககோபம்
 தவிர்ந்தவன், குலைக்கவாழைத்தோப்பும், திரண்டியயர்ந்தகமுசும்,
 குரவும், நன்னாபவாவும், குளிர்ந்தகிழலைத்தருகிற மாவும், குருக்கத்
 தியம் அழகும்க்கிருந்துள்ள பொழில்சள் குழந்திருப்பதாய், அழகிய
 மாடங்களைபுடைத்தான, திருக்கண்ணக்குடியுள் நின்றானே. (சு)

மு.—

வாணனாரவரைவலிமையால் கலியும்மறி கடலைக்கையார்கோணப்
 பாணுகேர்சரத்தால்பனங்கனிபோலப்பருமுடியுதிரவிவளைத்தோன்
 காணுலாமடிலின் கணங்கள் நின்றாடக் கண முகில் முரசின் திரத்
 தேனுலாவரிவண்டின்னிசைமுரலும் திருக்கண்ணக்குடியுள் நின்றானே.

பதர்.	உரை.	பதர்.	உரை.
வாணனாரவரை	இத்தரதி தேவர்களை	வளைத்தோன்	வளைந்தவாற்றான சகர
வலிமையால்	மிக்காலே	கான்	வர்த்தித்திருமுகன்,
கலியும்	ஹிம்ஸியாநிற்பானாய்	உலா	காட்டிலே
மறி	திரைக்கிளப்பத்தை	மயிலின்	ஸஞ்சரியாநின்ற
	புடைய	கணங்கள்	மயில்கனிணுடைய
கடல்	ஹமுத்தத்தால் குழிப்	நின்றாட	கூட்டங்கள்
	பட்ட	கணமுகில்	நின்றாடும்படியும்
இலக்கையார்கோணப்	லக்கைக்கு நிர்வாகக	முரசும்	நிரண்டமேகங்கள்
பரு	ண ராவணனுடைய	நின்றதிர	வாத்யம்போல்
முடி	தருடமான	தேன்	தவநிக்கும்படியும்
பாது	பிரிஸஸ்கள்	உலா	தேனிலே
லேர்	ஸபர்ய கிரகாம்போல்	வரி	ஸஞ்சரித்தும்
சரத்தால்	தீக்ஷணமான	வந்தி	அழகியதான
பனங்கனிபோல	அம்புகளாலே	நின்	வண்டுகள்
வ	பனம்பழம்போல்	இசை	இனிய
உதிர	அருத்துவிழும்படி	முரலும்	காந்ததை
வில்	நநுள்ளை	திருக்கண்ணக்குடியுள்	பண்ணும்படி மிராநின்ற
			நின்றானே.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, க-தி, அ-பா, அரவுகீள்கொடியோன். கடுகிள

வயா.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) தன்மீடுக்கானே
காவலாகவைத்த இந்திரதிகளையும் கவியாகிற்பானும், திரைக்கிளப்
பத்தையுடைத்தானகடலை அகழாகவடைத்தான வங்கைக்கு நிர்
லாஹகலையிருக்கிற ராவணனை ஆதிதயகிரணம்பொலே கூரியஅம்பு
களாலே வரப(வ)லத்தாலேபூண்டட்டின முடிகளானவை பனம்பழம்
போலே உதிரும்படி லீவலைவளைத்தவன். (கானித்யாதி) காட்டிலே
திரிபக்கடவதான மயில்களிணுடைய திரள்களானவை ஆட, திரண்ட
மேகங்கள் வாதயம்போலே த்வகிக்க, மதுபாசமத்தமான வண்டிகள்
இனியஇஷுசபாடா தின் றுள்ள. ராவணனோடு பொருதயம்மம் ஆறும்
படி ஆடல்பாடல்கேட்டுப்போதுபோக்கியிருக்கலானதேசமாயிற்று.

பு.—

அரவுகீள்கொடியோனவையுளாசநத்தை யத்திடாதேயிடவதற்கும்
பெரியமாமேனியன் டமுருவப் பெருத்திசையடக்கிட நிமிர்ந்தோன்
வரையின்மாமணியும் மரதகத்திரளும்வயிரமும் வெதிருதிமுத்தும் [னே
திரைகொணர்ந்துந் தி வயல்தொறும்ருவிக்கும் திருக்கண்ணவ்ருடியுள் தின்ற

பயி.	உரை.	பயி.	உரை.
அரவு	ளர்ப்பத்தை	பெரிய	பெரிதாய் வளர்த்த
கீள்கொடி	நீண்டதவஜத்திலுடை	மாமேனி	பெரியவடிவானது
யோன்	ய துர்யோதனன்	அண்டம்	அண்டத்தில்
அவையுள்	அந்தஸ்பையில்	ஊடுருவ	உள்ளே ஓதக்கும்படி
ஆசநத்தை	பொய்யாஸநத்தை	பெரும் திசை	பெரிய திக்குக்களும்
அஞ்சிடாதே	அஞ்சாமல்	அடக்கிட	(தன்னிலே) அடக் கும்படியாக
இட	இடம்போது	நிமிர்ந்தோன்	வளர்த்தவனான கருஷ ணன்,
அதற்கு	அதற்காகவே		

அடி.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) ஆணார்ப்பக்குதிகளான ராஜ
லோகத்தை வென்றபடி அதுஸத்தித்தார்த்த இவ்வளவேயோ? கையிஞ்சி
பெருமீடுக்களும், தலைபுத்துப் படைத்தவனையும்வென்று லோகரகணம்
பண்ணினனென்று ஏந்துகிரென்று வந்தி.

வானுளாரையென்னுதே, "அவரை" என்று லிசேஷிக்கையாலே பளி
தத்தையருளுயிருர் (குவாலாகவைத்த) என்று; திர்பாலகதயாப்ரமாணப்ர
ஸித்தரென்று கருத்து. "பாலு" என்று - பாதுவென்றும், அதினர்த்தம்
(ஆதிதயன்) என்று.

கருளடி பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, பன்னியபாரம்.

வரையின்	ஸஹ்யபர்வதத்திலிருத்	உதிர்	உதிர்ந்தா நின்றன்ன
	கிற	முத்தும்	முத்துக்களையும்,
மா	ஸ்ரேஷ்ட்டங்களான	திரை	அலைகளானவை
மணியும்	ரத்தக்களையும்,	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
மரதகத்திரளும்	மரதகக் கூட்டங்க	உந்தி	தள்ளி
	ளையும்,	வயல்தொறும்	கழனிசன்தொறும்
வயிரமும்	வயிரக்களையும்,	சூவிக்கும்	சூவிக்கும்படியான
வெதிர்	மூங்கில்கள்		திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றனே.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவநீள், கொடியோன்) ஸர்ப்பத் த்வஜனென்னக்கடவதிறே தூர்யோதகனை. அவன்றன் ஓலக்கத்தி னுள்ளே ஆஸகத்தை "ஓகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை அழிக்கப்புகா நின்றோம்" என்று கூசாதேயிட, அதுவே நேறதுவாகப் பெரியவடி வானது அண்டாலகாசத்தை ஊடுருவ திக்குர்கள் தன்பக்கலிலே ஆடும்படியாக வளர்த்தவன். (வரையித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லிருக்கிற ரத்தக்கள், மரதகத்திரள், வயிரமென்கிற ரத்தவிரேஷ்கள், மூங்கிலுதிர்ந்த முத்துக்கள், இவற்றை திரைகளானவை தன்னில டங்காமையாலே கொடுவந்துதள்ளி வயல்களிலே சூவியாதித்தும்.

மு.—

பன்னியபாரம் பார்மகட்கொழியப் பாரதமாபெரும்போரில் மன்னர்கள்மடிய மணிமெய்திண்டேர் மைத்துனர்க்குயத்தமாமாயன் தன்னுமாதவியும் சுரபுனைப்பொழிணங்குழந்தெழு செண்பகமலர்வாய் தென்னவென்றளிகள் முரன்றிசைபாகும் திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றனே.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
பன்னிய	(பொறுக்கமாட்டா தெ	ஒழிய	போப்புடி
	ன்று)சொல்லப்பட	பாரதமாபெரும்	மஹாபாரதயுத்தத்
	ட	போரில்	திலே
பாரதம்	பூபா(நு)ரமானது	மன்னர்கள்	ராஜாக்கள்
பார்மகட்டு	ஸூபூமிப்பிராட்டிக்கு	மடிய	முடியும்படியாக

ஆர்.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவித்யாதி) வானுளாரைநலிந்தவன்ற ன்ளின வென்றபடி சொன்னார்க்கீழ். இதிலும் ஆஸ்கர்யாவநமான ஸர்வேஸ் வரானு தன்னையும் உஞ்சிக்கத்தேடின துள்ளபாமத்தயத்திலே ஆக்வஞ்சநத் திலகப்படாதே வளர்த்தக்கும்புண்பதானத்தை ஸ்துதிக்கிறொன்ற ஸங்கதி.

"ஆடை" என்றதினர்த்தம் - (ஓலக்கம்) என்றது. ... (அ)

மணி	மணிமயமாய்	குழ்த்து	குழப்பட்டதாய்,
கெடும்	நீண்டதாய்	எழு	வருத்தியை யடைபா
திண்	தருடமான		நின்ற
தேர்	தேரை	செண்பகமவர்	செண்பகபஷ்பத்திலே
மைத்துனர்க்கு	அர்ஜுநனுக்காக	வாய்	
உய்த்த	நடத்தினவனுய்	தென்னவென்	தென்னவென்று ஸம்
மாமாயன்	ஆய்சர்யசேஷ்டித	று	ரத்தோடே
	முடைய ஏம்பெரு	அளிகள்	உண்டுகள்
துன்னு	கெருங்கின [மான்	முரன்று	வ்யக்தமாய்
மாதவியும்	மாதவியாலும்,	இசைபாடும்	சாம்யபண்ணுந்ந
சுரபுனை	ஸுரபுன்னியினுடை	திருக்கண்ணங்குடியுள்	கின்றானே.
பொழிலும்	கோலைகளாலும் [ய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) எல்லாம்பொறுக்கத்தக்க பூமிதானே “என்னால் பொறுக்கப்படுபாகாது” என்று கூப்பிடும்படி விஞ்சினபா(டி)மாமானது கிரீயூரிப்பிராட்டிக்கு வாராதபடி மழமாபாரதயுத்தத்திலே ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாக அர்ஜுநன்முன்னே நின்று தேரைநடத்தினவன். (மாமாயன்) ஆய்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவன்; கெருங்கினமாதவியும், சுரபுனைப்பொழிலும், சுற்றிலேஓங்கின செண்பகங்களையு முடைத்தாய், அவற்றிலே படித்தவண்டுகளானவை முரன்று இசைபாடாநின்றாள்ள திருக்கண்ணங்குடியுள் கின்றானே. (௯)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) சூதுபோகையிலுண்டான ஆய்சர்யத்தை யருளிச் செய்தாரீழ்; அதுக்கும் இசையாத மூர்க்கராகையாலே அவர்களைத் தேர்க்காலாலே அழித்த வாய்சர்யத்தை யதுரைத்திக்விருவென்று ஸங்கதி.

“பன்னிய” என்றது - சொல்லப்பட்ட என்றாய், தடத்பர்யம் (எல்லாமித்யாதி). செண்பகங்களில் வண்டுகள்படித்தால் முடியுமென்று கவிமையளித்தமேயாகிலும், இங்குறிய்யதேசத்திலிருக்கலையாலேப்ராதிசுவ்யங்கந்திகே அதகூலித்தமையுண்டாகையாலே அருளுகிறுரென்று திருவுள்ளம். (௧)

கடுஅ0 பெரியதிருமொழி, ௯-ப, ௧-தி, ௧0-பா, கலைபுலாவல்லுல்.

மு.— [அ
கலைபுலாவல்லுல்காரிதை திறத்துக்கடல் பெரும்படை யொடும்சென்
கிலையினுலிலங்கை திற்பழசென்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றனை
மலைகுலாமாடமங்கையர் தலைவன் மானகொல் கலியன்வா யொலிகள்
உலவுசொல்மாலை யொன்பதேரெடீரன்றும் வல்லவர்க்கில்லை நல்சூரவே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பயி.	உரை.	பயி.	உரை.
கலை	பரியட்டமானது	மலைகுலாமாட	மலைபேரெந்த மாடம்
உலர்	கடையாடுகிற	ம்	கலையுடைய
அல்லுல்	சிதம்ப ப்ரதேசத்தையு டைய	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
காரிதை	அழகிய பிராட்டியிமி த்தமாக	தலைவன்	ப்ரதாசராய், [க்கு
த		மானகொல்	அபிமானஐக்கமானகொ லையுடைய
கடல்	ஹைத்தத்திற் காட்டில்	கலியன்	ஆழ்வார்
பெரும்	பெரிதான	வாயொலிகள்	ஒலிகளையுடைத்ததாகவ ருளிச்செய்தனையாய்
படையொடும்	ஸைகையோடு	உலவு	ஸைகையுடைத்தளரண்,
சென்று	போய்	சொல்மாலை	சப்தஸந்தர்பமான பாச ரங்களுடைய
கிலையினுல்	பாணத்தால்	ஒன்பதே	இப்பத்தையும்
தூலங்கை	லங்கையை [யாக	டொன்றும்	
தீவழ	நெருப்புக்கின்றமும்படி	வல்லவர்க்கு	அப்ய (சூ) லிக்கவல்
சென்ற	அழித்த	நல்சூரவு	லவர்களுக்கு [து
திருக்கண்ணக்	திருக்கண்ணங்குடி	இல்லை	பகவத்தாரிதர்யமான ங்டையாது (க0)
குடியுள்ளின்	என்னும் திய்யதேச		
ருளை	த்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெரு மான் விஷயமாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) பிராட்டியுடைய பரி
யட்டப்பண்பிலே தோற்றுப் பெரியபடை வெள்ளத்தோடே முதலி
களைகடேசென்று ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தாக்கழியாத ஊரை வில்லாலே
அக்கிலினரும்படியாகச்சென்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றனை. மலை
போலேயிருந்துள்ள மாடங்கையுடைத்தான திருமங்கையிலுள்
ளார்க்கு ப்ரதாசரானவர், பிடித்தார்க்குத் தம்அபிமாநத்தைப்பிறப்
பிப்பதானகொலையுடைய ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்ததாக வருளிச்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) (பண்பிலே) அழகிலே. கடலில்
காட்டில் பெரியபடையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியவித்யாதி). "படை
யொடும்" என்ற ௪ (சூ) காரித்தம் (முதலிக்) என்றது. உலர்வுகை -

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-நி, பொன்னிவர் பாவேசம். கடுஅச

செய்தவையாய், (உருவிகொல்மாரீ) லக்ஷணங்களில்முறையறத்திருக்
துள்ள இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்க்கு பக(ய) வத்தாரித்ய
யில்லைபென்கொள். (50)

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

பொன்னிவர் பாவேசம்.

வ்யா.—“மன்னர்கள்மடிய மணிகெடும்சின்னேடர் மைத்துனர்க்
குய்த்த மாமாயன்” என்று அவனுடைய ஆற்றிதபாரதகந்தர்யத்
தை யருளிச்செய்தார் கீழ்த்திருமொழியில்; இங்கே அவனோடே
நினைத்த பரிமாற்றமெல்லாம் பரிமாறலாமென்று திருநானையிலே
போய்ப்புக்கார்; அங்குநின்றவனுடைய பருவத்தையும் மேன்மை
யையும் வடிவழகையும் ஒப்பினையையும் கண்டார். அவன்பக்கலிலே
கிட்டி எல்லாவடிமையுச்செய்ய வேணுகென் னும்படியான அபேஷை
பிறந்து, அபேஷைக்கதுருபமாக (க) “நீரைவடிவென - கரியகா
யிநிழாம் வத” என்றொருவார்த்தை அருளிச்செய்யக் கண்டிலர்.
விஷயம் வந்திழைதமாயிருக்க நினைத்தபரிமாற்றம் பெருமையாலே
அவனார்மாய், அவ்வழகுதான் உருவு வெளிப்பாடாகவலிய, அந்
தாலே நலியுபட்டு கலந்தவன் போலின்றவநந்தாம் “அவனழகு மற
க்க கொண்ணுதபடி உருவு வெளிப்பாட்டாலே நலிய கோவுபடா
நின்றேன்காண்” என்று தோழிக்ஞ்சுச் சொல்லுகிறவொரு பிராட்டி
பாசுரத்தாலே தாம் யகோரதித்த கைங்கர்யம் பெறுதேயிருந்து
கோவுபடுகிறபடிபையச் சொல்லுகிறாராயிருக்கிறது. *

நாட்டில் நடைபாடுகையாய், அத்தூள்பலிதம் (லக்ஷணங்களிலித்யாதி). “லே
குறவு” என்றதினர்த்தம் (பகவத்தாரித்யம்) என்றது. ... (50)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறு.—பொன்னிவர் மேனியின் பாவேசம். (இங்கே இவ்விழுவியிலே.

(க) சா-ஆ-கடு-எ.

மு.—

பொன்னிவர்மேனி மாநகத்தின்பொங்கினம் சோதியகலத்தாரம்
யின்னிவர்வாயில்நல்வேதமோதும் வேதியர் வானவராவர்தொழி
என்னையும்நோக்கியென்னல்குறும்நோக்கிவத்தினங்கொங்கையும்நோக்குகின்
அன்னையென்னோக்குமென் தஞ்சகின்மேனச்சோவொருவாழ்கியவா. [முர்

பய்.	உரை.	பதர்.	உரை.
இவர்	இந்த எம்பெருமானு டைய	(இவர்)	
மேனி	நிருமேனிபாணது	என்னையும்	என்னையும் குளிப்பார்
பொன்	பொன்போலிராகில் தது	நோக்கி	த்து
மாநகத்தின்	மாநகமணியினுடைய	என்	என்னுடைய
பொங்கு	பரவாவின்ற	அல்குறும்	நிதம்பப்ரதேசத்தையு
இளம்சோதி	இளகியதேஜல்லை யுடைய	நோக்கி	பார்த்து [ம்
அகலத்து	நிருமார்விலிருக்கிற	என்று	உந்தமாய்
ஆரம்	ஹாரமானது	இளம்	இளமையான
யின்	யின்பேரலே இராசின்	கொங்கையும்	எந்தவங்கனையும்
தொழி	ஸகியே! [மது;	நோக்குகின்றார்	கடாங்குழியர் சின்னார்.
இவர்	இவர்,	(இது விஷயத்தில்)	
வாயில்	வாயில்	அன்னை	மாநாவானவர்
எல்வேதம்	ஸாமவேதத்தை	என்கொக்கும்	என்னபார்க்கிறுனோ
நூறும்	உச்சரிக்கிற	என்று	என்று
வேதியர்	ப்ராஹ்மணரோ?	அஞ்சகின்றே	பயப்படுகிறேன்;
வானவர்ஆவர்	தேவராயிருப்பாரோ?	ன்	
		ஒருவர்	இவர் ஒருவருடைய
		அழகியவா	அழகுஇருந்தபடி (காண்)
		அச்சோ	ஆய்சர்யம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னிதயாதி) பொன்னிவரென்றுநிர்
வநிப்பர் மின்னையமுதனார், (க) "என்னும், பொன்னுருவாய்" என்
னுமாயேலே ஸ்வரூபபரமாகி. அன்றிக்கே (பொன்னிவர்மேனி)
இவருடைய வடிவைப்பார் த்தவாதே (உ) "கட்டுரைத்தகன்பொன்
னுன் நிருமேனியொளியொவ்வாது" என்கிறபடியே நன்னுன
பொன்னென்னலாயிரா நின்றது. அத்தகைக்கி உன்னோபார்த்த

அங்.—முதற்பாட்டு. மேலுக்கவதாரிகை (அத்தையித்யாதி). (அத்தை)
ஆரணசோபை (ந) யாலுயன். ன ஸமுதாய சோபையை. "கீர்" என்று

(க) நிருமே-க. (உ) தி-வாய்-உ-க-உ.

பெரியதிருமொழி, க-ப, உ-தி, க-பா, பொன்னிவர்மேனி. கருஅக

வாதே தோற்றுநகரவடிவிருக்கிறபடி. (மாதகமித்யாதி) மாதகத் தினுடைய விஸ்தருதமாய் கண்ணுலே முகக்கலாம்படியான புகரை யுடந்தான திருமார்விலேசாத்தின ஆரம் மின்போலேயிராநின் றது. (இவர்வாயில் கல்லைதமோ தம் வேதியர்) இவர்வாயிலுச்சர்க் கிறதும் ஸாமவேதமாயிராநின்றது. (வானவர்)(க) "சாஜூக்ஷேத்ரா- ராஜர்ஷி தேவப்ரதிவேன" என்னுறாபோலே வடிவழகைய் பார்த்த ஸாதே ராஜாக்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். ஸமாசார த்வைப் பார்த்தவாதே ப்ராஹ்மணரோடொக்கச் சொல்லலாயிரா நின்றார். மேன்மையைப் பார்த்தவாதே தேவர்களோ டொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். விஷயம் சூறவற்றிநூந்தது. நீ அப் போது சிந்திப்பொறுததுகாண்குறை.

* இப்படி விலக்கணமாயிருப்பா னொருவன் உன்னோடே வந்து கலந்தாலுமில் பிறந்தபடிசொல்லிக்காணார்; அவன்உன்பக்கல்செய்த தென்னென்ன; நீசெய்ததென்னென்ன; (என்னையுமித்யாதி) மர்மம் களிலே கடாக்கிப்பாநின்றார். பார்த்தபார்வை ஒருகால் மாறவைக் கிடிலர். நீ பிள்ளைச்செய்த தென்னென்ன; (அன்னையென்றொக்கு மென்றஞ்சுகின்றேன்) இப்பார்வைக்கு நானும் கூட்டிவந்து பார்க் கிறானோ வென்றஞ்சுகின்றேன். (அச்சொ வொருவரழகியவா) அவன்பார்வையும் அவள் பார்வையும் ஆனதாகிறது; அப்போதை அழகிருந்தபடி.காண். (க)

விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவரித்யாதி). இவ்விபூதிமீலே சேதநரு டைய கிஞ்சித்காரத்தையும் பாரதந்தர்யத்தையும் ததநருணமான பக்திவிசே ஷங்கையுமே பார்த்திருக்குமவனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்பந்த ஜ்ஜாதத்திலுறையில்லாமையாலே அவற்றைக் காக்கமாட்டாதே உபாயத் தய(8)வஸாயத்துக்கு அஞ்சிச் செய்ததெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்தமாய் விழு மோவென்னும் பி(9)தியால் இருந்துவிட்டும், அவன் னொளந்தர்யத்திலே கூடுபடுப்படியை ஸ்வாபதேசமாகத் திருவுன்னம்பற்றி அந்யாபதேசத்திலே "தோழி" என்றுஊம்பொதிக்கலகக்குக்கருத்து (விஷயவித்யாதி).

கோக்குகின்றாரென்று வர்த்தமாதார்த்தம் (பார்த்தவித்யாதி). "நானும் கூட்டு" என்றத்தால்-என்னிசையும் ஸாதகமென்று சொல்லுவனோ என்றநா யிற்று. (ஆனதாகிறது) என்றது-இவ்விரண்டிக்குள்ளே எது கார்யகரமாகிற தேர்? அது ஆகிறதுதென்று தோழிக்கு ஸக்கேதமாகச் சொன்னபடி. ... (க)

மு.—

தேடவிழ்நிலமணம் கொடுக்கும்சூழ் புனல்சூழ்சூடந்நைதக்கிடந்த
 சேடர்கொலென்று தெரிக்கமாட்டேன் செஞ்சுடராழியும்சங்குமேற்
 பாடகமெல்லியார் வணங்கப்பன்மணி முத்தொடிகலங்குசோதி [தி
 ஆடகம்புண்டொரு காண்குதொருமச்சோ வொருவாழியியவர்.

பய்.	உரை.	பய்.	உரை.
தோதி	(இவர்) இதழ்கள்	சத்தி	தரித்துக்கொண்டி
அவிழ்	மலரானின்ற	பாடகம்	பாடகமுடையதாய்
நீலம்	நீலமானது	மெல்லியார்	ஸூகுமாரமான் அடி
மணம்	பரிமளத்தை [ய்]		கீளையுடையவர்கள்
கொடுக்கும்	புறப்படவிடாநிற்பதாய்	வணங்க	திருவடிசனில் விழும்
சூழ்	பரவியிருக்கிற		படியாக [கீம்]
புனல்	ஐலத்தாலே	பன்மணி	பலவித ரத்தங்களை
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான	முத்தொதி	முத்துக்களையும்
சூடந்தை	திருக்கூடந்தையிலே	இலங்கு	பக்காசியானின்ற
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	சோதி	புகையுடைய
சேடர்கொல்	யுவர்கள்	ஆடகம்	பொன்னுள் திருவாபர்
என்று	என்று		ணங்களை
தெரிக்கமாட்	தெரிந்துகொள்ளமாட்	புண்டி	தரித்துக்கொண்டிம்
டேன்	கிடந்திலேன் (இவர்)	ஒரு	அதிலிதியமான
செம்	சிலந்த	காண்குதொ	காண்குத்தொள்களை
சுடர்	தேஜஸ்சையுடைய	சூழ்	யுமுடையனா யீரா
ஆழியும்	திருவாழியையும்		தின்னார்.
சங்கும்	பாஞ்சஜ்யந்தையும்		அச்சோ ஒருவர் அழகியவர்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தேடவிழ்தயாதி) தேடவரை
 கீன்றுள்ள நீலமானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய்
 பார்த்தபுனலாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருக்கூடந்தையிலே கண்

ஆ.—இரண்டாம்பாட்டு. (தேடவிழ்தயாதி) தேடவிழையானவர், "நீகண்ட
 போதே நீராராயிருத்தீர், உம்மெதவல்லுர்" என்று கேட்டிலையோவென்ன; அவ
 ரையாரென்று நான் கேட்கமாட்டித்திலேனுகிலும், அடையாளம் சொல்லுகி
 றேயும்; ஆராவமுதாழ்வார் போலெயிருத்தது; அதுக்கடையாளமென்னென்ன;
 திருவாழி திருக்கங்குசூழ்நெடென்கிருவென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௨-தி, கூ-பா, வேயிருஞ்சோலை. ௨௫௮

வளர்ந்தருளின யுவாக்கினென்னலா யிராநின்றார். (செஞ்சுடராழி யும் சங்குமேந்தி) ஒப்பித்துக்கொண்டிராநின்றார். திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் கைவிலையுடையராயிராநின்றார்.

(பாடகமெல்லடியார்வணங்க) யுவாக்கள் தங்கொட்பனைகண்டு காலிலே விழும்படியிருக்குமவர்கள் காலிலேவிழும்படி யிராநின்றார். (பன்மணியிதயாதி) பலாத்கங்கள் முத்துக்கள் இவற்றோடுகூட மிக்கபுகரையுடைத்தான ஆபரணங்களாலே ஒப்பித்துயிராநின்றார். ஒப்பனைதான் வேண்டாதபடியா யிராநின்றது திருத்தொள்கண்கண்டவாதே. (அச்சோவொருவரழகியவா) இவ்வழகு கம்மால் பேசப்போகாது. விஸ்வயப்பட்டு விடுமித்தனை. (௨)

மூ.—

வேயிருஞ்சோலை விலக்கல்சூழ்த்த மெய்யமணூரிவ்வையமெல்லாம் தாயினநாயகராவர் தோழி தாமரைக்கண்கனிசூந்தவாறு சேயிருங்குன்றம் திகழ்த்ததொப்பச் செவ்வியவாகி மலர்ந்தசோதி ஆயிரந்தொனொடிலங்கு பூணு மச்சோவொருவரழகியவா (க)

புறம்.	உரை.	புறம்.	உரை.
வேய்	மூங்கிலினுடைய	தாமரைக்கண்	தாமரைபோன்ற கண்
இரும்	விஸ்த்ருதமான	கண்	கண்
சோலை	சோலையையுடைத்த	இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்);
விலக்கல்	மலைகளாலே [தான]	சேய்	உயர்ந்ததுகளாய்
சூழ்த்த	சூழப்பட்ட	இரும்	பரத்திருப்பதான
மெய்யம்	திருமெய்யத்திற்கு	குன்றம்	மலைகள்
மணூர்	நிர்வாணகராய்	திகழ்த்ததொ	விளங்கினுப்போலே
இவ்வைய	இந்தபூமிப் பரப்படம்	ப்ப	ப்ப
மெல்லாம்	. கலாம்	செவ்வியவாகி	செவ்வையை யுடைத்
தாயின	அளந்துகொண்ட	மலர்ந்த	பரவின [தாய்
நாயகராவர்	ஸ்வாமியாயிராநின்றார்;	சோதி	புகரையுடைத்தான
தோழி	ஊதியே.		

(தோடலராரின்றள்ள) தோடி - உயர்த்தியும், கினர்த்தியும், இஹமையு மாய், இங்கு இளமைசொல்லுகிற தென்றருளுகிரார் (யுவாக்கள்) என்று.

“பாடகமெல்லடியார்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாதயர்யம் (யுவாக்க ளிதயாதி). “ஆடகம்” என்றது - ஹாடகமென்றாய், பொன்னுணவரணங் களைச் சொல்லிற்றாக வருளுகிரார் (பலவிதயாதி). (௨)

கடுக்க வெய்திருமொழி, க-ப, உ-தி, ச-பா, வய்வாயும்,

ஆயிரம்சொ.	ஆயிரம் திருத்தோன்ச பூணும்	தோள்விரையும்
சொடு	சொடு	(உடையநாய் இரா நின்றார்);
இலங்கு	பரகாசியாநின்ற	அச்சே ஒருவர் ஆழியவா(உ)

வயா.—மூன்றும்பாட்டு. (வேயித்யாதி) மூங்கிலினுடைய பார்த்தசொலைவையுடைய தான மலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமெய்யத்திலே வந்து சாய்த்தருவின கிரவாஹகரானவர். (இவ்வையத்தியாதி) பூரிப்பாப்பையடைய அராயாளே அனந்துவொண்ட வ்வாய்க்கென்னலாயிரா நின்றார் கிரமையார்த்தவாதே. (தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு) புண்டரீகாஷ்டாயிரா நின்றாரென்று சொல்ல வாயிரா நின்றார்.

(வேயித்யாதி) மூங்கிலிருப்பதாய் பரந்திருப்பதாவ மலை விளங்கிப்போலே செவ்வையையுடைய மிக்கபுகரை யுடைய தான ஆயிரம் தோளையுமுடையாய், அத்தோள்கள்தோறும் தோள்வந்தியை யுடையாநிரா நின்றார். கீழேகாங்கு தோருமென்னச் செய்தே ஆயிரத்தோளென்கிறது ஆயிரத்தோளானால் கண்டநபவிக்ரமம் கரணங்கள் அநேகம் கொண்டநபவிகக வேண்டிம்படி யிராநின்றாரென்கை. (அச்சேவொருவாழியவா) ஒரொப்பனைவேணுமோ? அவ்வடிவழகுதானே அமையாதோ? (உ)

பூ.—
வய்பலியும் துழாங்கலாகி தோள்மேல் கையாளவாழியும் சந்திரமேகதி
கம்பர்மயில்லம் புகுந்துநின்றார் காகைகாப்பரி துமினையர்
செம்பவள பிவர்வா யின்வண்ணம் தேவரிவா துருவம்சொல்லின்
அம்பவளத்திரளையுமொப்ப ரச்சே வொருவாழியவா. (ச)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (வேயித்யாதி) கீரே அதுகண்டபோதே ஒருவரென்றதத்திட வேண்டாலோ என்ன; ஆராவமுதாழ்வாணர்ப்போலே இராநின்றாரென்றிருள். "மெய்யாகச் சொல்லாய்" என்னகே "மெய்யமணுளரை நிரிசுத்து அவரே இவளுக்காக வேணுமென்று நிர்ணயித்தவளாகச் சொல்லு விரும்பினன்று ஸங்கதி.

தான் "மெய்யாகச்சொல்லாய்" என்ன; கீயும் மெய்யமணுளரென்றிருள்; இதுவென்; கீ முகம் பார்த்ததிலையொவென்ன; காணம்ஒட்டாமையாலே கடைக்கமன்த்தயப் பார்த்தால் தாமரைக்கண்களாயிருந்த வர்ணத்தைக் கொண்டு அவராக வேணுமென்கிறேனென்னுமது தோன்றவருளுகிருள் (புண்டரீகேத்யாதி).

(தோள்வந்தி) தோள்விரைகள், (ஈ)

பாடம்.	உரை.	பாடம்.	உரை.
வம்பு	பரிமளத்தை	இவர்	இவருடைய
ஆலிழும்	புறப்படவிடாநின்ற	வாயின்	திருவதாகத்திருடைய
துழாய்மலை	திருத்துழாய்மலையை	வண்ணம்	வண்ணமானது
தோள்மேல்	திருத்தோள்களில் (நரியாநின்றார்);	செம்பவளம்	சிவந்த பவளம்போலி ரச சிந்தை;
கையன	திருக்கையில்	தேவர்	கைகருக்கும் ஸ்வாமி யானவர்;
ஆழியும்	திருவாழியையும்	இவரது	இவருடைய
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யந்தையும்	உருவம்	திருமேனியின் உருவ ரூபத்தை
வக்தி	தரித்துக்கொண்டிரா நின்றார்;	சொல்லில்	சொல்லுமளவில்
கம்பர்	விஸ்வஸகீயராய்	அம்	அழகிநான
கம்மில்லம்	கம்முடைய இருப்பிட	பவளத்திரளே	பவழக்கூட்டத்தோ டும்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து [த்தில்	ஒப்பர்	சாம்யமுடையகாயிரா நின்றார்
நின்றார்	நிற்கின்றார்;		
நாகரிகர்	நாகரிகரான ரவிசராக		
பெரிதும்	மிகவும் [வும்,		
இனையர்	இளம்பருவமுடைய ராயிரா நின்றார்;		

வ்யா.—காலாம்பாட்டு. (வம்பலிழும்பியாதி) திருமேனியில்ஸ்பர்
ஸந்தரலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றான திருத்துழாய்
மாலையைத் தோளிலே யுடையராயிராநின்றார்; ஐஸ்வர்யஸூட்சக்
மான மாலையிருந்தபடி. (கையனவாழியும் சங்குமேந்தி) ஈஸ்வரத்வ
ஸூட்சகமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டிரா நின்றார்.
(கம்பர்) ஒப்பினையழகைக்கண்டவாதே கமக்குப்பற்றப்படுமவரென்று
தோற்றும்படி யிராநின்றார். விஸ்வஸகீயரென்றபடி. (கம்மில்லம்
புகுந்துநின்றார்) “கற்காக்கன்றே” என்று தேட்டமாயிருக்கிற
தில்லை. (நாகரிகர்) நாகரிகராய் பாமரஸிகராயிராநின்றார்.

அரு.—காலாம்பாட்டு. (வம்பலிழும்பியாதி) தோழியும் தானுமாய் திருவாழி
யைப்பேச, அவளும் பா(னா)வகாப்ரகர்ஷத்தாலே முன்னிலையாய் தோற்றக்
கண்டதெல்லாம் சொல்லுகிறனென்று வங்கதி.

கேவலம் மாலையென்னுதே “துழாய்” என்றதுக்குச்சுருத்து (ஐஸ்வர்
யேத்யாதி). எல்லாம் புகுருகைக்கு நேரது நாகரிகத்தென்று விவகித்துத்
தகத்பர்யம் (பாமேத்யாதி).

(பெரிதுமினயர்) உம்பருவத்தில் வீஞ்சியிருப்பதுவுமில்லை. இவர் திருவதரமிருக்கும்படியைப் பார்த்தவாதே சிவந்தபவனமென்னலாய்ப்படியிருந்தது. (தேவரிவர்) இதரவினஜாதியருமாயிருந்தார்; மகிச்சரோடு கூட்டலாயிருக்கிறவர். (உருவம்சொல்லில்) இவர் வடிவிருந்தபடியைச் சொல்லில் எங்குமொக்கல்புருவணீயமாயிரா நின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவர்) உபமாவில்லாத விஷயத்தில் உபமாவம்சொல்லவருப்போமோ? (ச)

மு.—

கோழியும்கூடலும் கோயில்கொண்ட கோவலரே யொப்பர்குன்றமன்ன பாழியத்தோளுமோர் நான்குடையர் பண்டுவர்தம்மையும் கண்டறியோம் வாழியதேரவிவர் வண்ணமெண்ணில் மாகடல்போன்றனர் கையில்வெய்ய ஆழியொன்றேந்தியோர் சங்குபந்தி யச்சோ வொருவரழகியவர். (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோழியும்	உறையுரையும்	வாழியதோ	பல்லாண்டுசொல்லப்படு
கூடலும்	மதுரையையும்		மவரோ?
கோயில்கொண்ட	வாணஸ்த்தாநமாசவுடைய	இவர்வண்ணம்	இவர்வடிவீன்படியை
கோவலரே	இடையர் (ராஜாக்கள்)	எண்ணில்	சொல்லப்புக்கால்
ஒப்பர்	என்றுசொல்லலாயிராநின்றார்;	மா	பெரிதான
குன்றமன்ன	யர்வதத்தோடொத்த	கடல்போன்று	ஸமுத்தரம்போலேஇரா
பாழி	வல்லமையையுடைய	ளர்	நின்றார்;
அம்	அழகிதாய்	கையில்	ஒரு திருக்கையிலே
ஓர்	அதவீதியமான	வெய்ய	ஜ்வலியாநின்ற
நான்குதோ	நான்கு திருத்தேரன்	ஆழிஒன்று	ஒருதிருவாழியை
ளும்	களையும்	எந்தி	தரித்துக்கொண்டு,
உடையர்	உடையராயிருந்தார்;	ஓர்	(ஒருதிருக்கையில்)அத்
பண்டி	இதுக்குமுன்பு		வீதியமான
இவர்தம்மையு	இவரை	சங்கு	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
ம்		பந்தி	தரித்துக் கொண்டிரா
கண்டறியோம்	நாம்பார்த்ததில்லை;		நின்றார்;
			அச்சோஒருவர் அழகியவர். (ரு)

* முனையொழுமுமுற்றும் போந்திலாதாப்போலே, மொனாயுமெழுத்ததில் லெயென்று விவனித்ததுக்கருத்து (நாயில்வயித்யாதி), (இருப்போம்) என்ற வகந்தரம் "இதுவெண்ண ஆழ்ச்சர்யம்" என்று கூட்டிக்வது. ... (ச)

வேளிர் திருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, வெஞ்சினவேழம், கடு அக

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) உறையூரையும் மதுரைமையும் வாஸஸ்த் தாமமாகவுடைய கோவலரென்று சொல்ல வுமாயிராநின்றார். “கோழி” என்கிறது-உறையூரை. “கடல்” என்கிறது-மதுரையை. இவற்றை வாஸஸ்த் தாமமாகவுடைய ராஜாக்களென்று சொல்லுமாயிராநின்ற ரென்னவுமாம். முற்பட்ட யோஜனைக்கு அவ்விடங்களில் உகந்தருளி நிற்கிறவர்களைச் சொல்லிற்றுக்கிறது. (குன்றயித்யாதி)மலையோடொத்த நிண்ணியதாயிருக்கிற திருத்தோள்தள் காலையுமுடையராயிருந்தார். (பண்டிவர் தம்மையும் கண்டறியோம்) இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாராயிராநின்றார்.

(வாழியரோ) பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று சொல்லுவது. இவர்வடிவிற்கும் படியைச் சொல்லப்புக்கால் கடல்போலே யிராநின்றது. ப்ரதிபக்ததைக் கனவெழக்காய்கிற திருவாழியை ஒரு கையிலே எந்தி, (ஓர்சங்குபற்றி) தமக்கடங்காத பாஞ்சஜந்யத்தை மற்றைக்கையிலே யுடையராயிருந்தார். (அச்சோ வெருவரழகியவா) இதைச்சொல்லி நம்மால்கரையிலே நிற்கும்த்தனையல்லது நம்மால் உள்ளிழிந்து பேசப்போகாது. (டு)

மு.—

வெஞ்சினவேழவெண்மருப்பொசித்தவேந்தர் சொலேத்திழையார்மனத்தை தஞ்சுடையான் சொல்லானறியேன் தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு கஞ்சனையஞ்சமுன்கால் விவசத்தகாலையராவர் கண்டார்வணக்கும் அஞ்சநாமலையேயு மொப்ப ரச்சோ வெருவரழகியவா. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	(இவர்) க்ருமான	ஒரித்த	முறித்தவனான
கினம்	கோபத்தையுடைய	வேந்தர்கொல்	ராஜாவோ?
வேழம்	குவலயாபீடத்தினுடைய	எந்திழையார்	தரிக்கப்பட்ட சூபா
வெண்	வெண்மையான		ணங்கனையுடைய
மருப்பு	தந்தத்தை		ஸ்திரீகளுடைய

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) இவர்காகரிசென்னாநின்றாய், இவருடைய நாகரிசத்தும் நீ கண்டபடி யென்னென்றால் சொல்லுகிறுளென்று னங்கறி.

கோபாலத்தவவிவசையா அருளிச்செய்து, பூ(ஞு)பாலத்தவ விவசையாவரு ளுகிறார் (கோழியித்யாதி). (டு)

கடுகூடு பெரியதிருமொழி, க-ப, உ-தி, க-பா, வெஞ்சினவேழம்,

மனத்தை	ஹ்ருதயத்தை	அஞ்ச	சகிக்கும்படியாக
தஞ்ச	ஆதாரமாக	கால்	திருவடி கனாலே
உடையாளர்	உடையவரோ?	லிசைத்த	உதைத்தவனான
கொல்	(என்னும்படியிரா நின்றார்;)	காளையாவர்	யுவாவாக இராநின்றார்;
யான் அறியேன் தான் அறிநிலேன்;		கண்டார்	கண்டவர்களைவ்வாரு ம்
தாமரைக்கண் தாமரைபோன்ற திருத் ங்கள் கண்கள்		வணங்கும்	வணங்கும்படியான
இருத்தவாறு இருத்தபடி (என்;)		அஞ்சாமலை	அஞ்சாமலைபோலே
முன் முன்பு		யேயுமொப்பர்	யுமிராநின்றார்;
கஞ்சின	கம்ஸின		ஆச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (க)

வ்யா — ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினபித்யாதி) வெவ்வியசினத்
தையுடைத்தாயிருக்கிற சுவலயாபிடத்தினுடைய கொம்பை முறி
த்து, அச்சியலாலே பெண்டிறந்தார்க்கு தகமான வெஞ்சுகளை எழு
தித்தொண்டராஜாக்களென்று சொல்ல ஹமாயிராநின்றார். (என்றிழை
யாரித்யாதி) ஒப்பித்திருக்கிற பெண்களுடைய வெஞ்சைத் தமக்கு
அபாயரயமாக உடையவர்போலே யிராநின்றார். (யானறியேன்)
என்னுகொன்றும் சொல்லலாயிருக்கிறதில்லை, (தாமரைக்கண்க
ளிருத்தவாறு) அதுதன்னை கோக்காலே தெரிவியாநின்றார்; நானும்
என்னுடைமையும் நீ இடவழக்கன்றோ வென்றாப்போலே யிரா
நின்றது, கோக்கைப்பார்த்தவாதே.

அநு. — ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினபித்யாதி) கோவலரென்று க்ருஷ்ணன்
யீழேப் பந்துதானவாதே, அவனுடைய ஆண்பிள்ளை தன்னைதாயும் சொல்லி
கொடுக்கிறென்று ஸங்கதி.

(அபாயரயமாக) என்றது பெண்களின்நினைவேதனக்கு நிர்வாணமெ
ன்று அவர்களுக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தவென்றபடி. “வேந்தர்
கொல்” என்றும், “தஞ்சுடையாளர்கொல்” என்றும் சொன்ன ஸம்பலபத் துக்
குத் தாத்பர்யம்-பெண்களை ஸ்வாதீந மாக்கிக் கொண்டவனோ? அனதிக் கே
பெண்களுக்குத் தான் பாதத்தாரனோ? என்று நிஸ்ஸங்கிதப் போதாயாலே,
ஆதநாலே, “யானறியேன்” என்கிறவென்று விவகித்து அருளுகிறார்
(என்னுலித்யாதி). இப்படி கோடித்தயத்தைச் சொல்லி ஸம்பலபதிகளுக்கு
தாயமகதம்மங்கென்னென்ன; சாயகபாஷையும், பருவத்தில் துடிப்பும், வடி-யு
மென்றிருரென்று விவகித்துத் தாத்பர்யம் (அதுதன்னைபித்யாதி வீரக்யதஷ
பயத்தாலே), (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, ஏ-பா, பிணியளிற். கடுகக

(சஞ்சனை) பாபம்பாடிபத்தகங்களைப்போகக் கவ்விரென்று
தோறும்படியா யிராநின்றார், பருவத்தைப்பார்த்தவசற்ற, (கண்
டாரித்தயாதி) தூர்அயி (க) வந்தியின்பிக்கிக யிருக்கச்செய்தே (க)
"அகரமுத்திரை- அவ்வாள் பாதிபேதிரே" என்கிற படியே கண்டா
ரைத் தன்வசமாக்கித்தன்காசிலே விழவிட்டுக்கொள்ள அஞ்சுகிறி
பொலேயும்பிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) வாக்குக்கு அணி
ஷயமான விஷயத்திலே நான் ஏதெதச்சொல்லுவது. (க)

மு. —

பிணியளிற்றநாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர் கொல்யானறியேன் [ந்
பணியுமென்கொஞ்சமிதென்கொல் தோழிபண்டிவர் தம்மையும் கண்டறியோ
அணிகொழுதாமரை யன்னதண்ணு மங்கையுமே மெளியானத்து
அணிகொழுதாமரையு மொப்ப சச்சோ கொருவரழகியவா. (க)

பாப்.	உரை.	பாப்.	உரை.
பிணி	முருளிபாலமாகிற கட்டானது	கண்டறியோம் நான்கண்ட திங்கை;	
அவிழ்	அவிழும்படி	கண்ணும் [இவருடைய] திருக்க ண்களும்	
நாமரைமொட் டு	நாமரை புஷ்பத்தை	அணி	அழகிராய்
அலர்ந்தும்	விசலிக்கப்பண்ணும் வெள்ளைப்போலே	கொழு	கொருங்கின
பேரருளாளர் கொல்	பெரியக்குறையுடை யவிரோ?	தாமரையன்ன	தாமரைபோலிராநின்
யான் அநியே ன்	நான் அநிகிறிலேன்; (இவரை)	அம்	அழகிதான [நது;
என்றொஞ்சம்	என்னுடைய மகல்லா னது	சையும்	திருக்கைகளும்
பணியும் தோழி	வணங்காநின்றது; ஸகியே	பங்கயம்	தாமரைபேரலிராநின் நது;
இதென்கொல்	இதென்னயோ?	மேனி	திருமேனி விஷயத்தில்
பண்டி	இதற்குமுன்பு	வானத்து	ஆகாசத்தில்
இவர்தம்மையு ம்	இவரை	அணி	அழகாய்
		கொழு	கொருங்கியிராநின்ற
		மாமுனிகிலேயு	கிலமேகம்போன்றவரா
		மொப்பர்	யிராநின்றார்.
			அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (க)

அந்.—அழகம்பாட்டி. (பிணியித்தயாதி) தோழியானவன் கீ இப்படி கண்
ணன் கண்ணிலும் சொல்லிலும் கடுபடாநின்றும்; எனக்கு முன்னியையாக

(க) பா-உ. தியோ.

1
கடுகை பெரியதிருமொழி, கூ-11, உ-தி, எ-பா, பிணியவிழ்.

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) ஆதித்யன் தன்னுடைய உஷ்ணகிரணங்களாலே தாமரைகளிலுண்டான பூவை அவர் ததக்கடவனுயிருக்குமிதே. அங்ஙனன்றிக்கேஷ்ணையாபாரணவர்களுடைய மூன்று தயகமலத்துக்கு விகாஸத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும்பெரியாகருணையை யுடையராயிராசின்றார். (யானதீமேன்) என்னால் இவர் படி பரிசேசதிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. (பணியுமென். நெஞ்சம்) என்பக்கவிலாரு நீனைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்றெஞ்சாவது வணங்கி சில்வாசின்றது. (இதென்கொல். தாழி) உன்னையறியாமையருவதொரு கன்மைஇல்லைபிறே எனக்கு. காம் இவரிடையாட்டம் நீனைத்தறிவுதேதாமோ? (பண்டிவரித்யாதி) பழையமையாலே செய்கிறதொன்றும சொல்லவுமாயிருக்கிறதில்லை.

(அணியித்யாதி) திரளச் செறியப்பூத்த தாமரை யென்னலாயிருக்கிறது - திருக்கண்களும் அணைக்கக் கணிசிக்கிறகைகளும். (மேனியித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாதே மேகசகலங்களன்றிக்கே எல்லா மொன்றாகத்திரண்டு வர்ஷிக்கையிலே ஒருப்பட்ட மேகம்போலே யிராசின்றது. (அச்சோலொருவாழ்சியவா) விஷஜாதியத்துக்கு ஸஜாதியங்களிலே சிலவற்றைச் சொன்னவிடம்; என்றொன்றொழியாமேனும். (எ)

அவன்தொற்றிக்காணென்; உனக்கிது பாவநாப்ரகர்ஷமாசவேணும்; இது உனக்கு வருகைக்குக் காரணமென்; சேர்த்துமவளான எனக்குத் தெரியாத படி வந்தவழியென்னென்ன; அவர்சம்முடைய பரிபூர்ணக்ருபையாலே என் கொஞ்சை விரிகரித்தாராகவேணும், என்று பேரருளாளரென்றபடியையப்பேசெ சபிபகிழுகென்று ஸங்கதி.

"மொட்டலர்த்தும்" என்னவமைந்திருக்க "பிணியவிழ்" என்று விசேஷித்ததுக்கு - வ்யாதிபோனதாமரை; கேவலம் தாமரையன்று என்கிற வழியாலே தாத்பர்யம் (ஆதித்யனித்யாதி வாகயத்வயத்தாலே). அன்றிக்கே "பிணி" என்று-கட்டாயம், அது-அவிலும்படி மொட்டலர்த்தும் ஸகர்யஸத்ருபானுன பேரருளாளனென்று அருளிச்செய்து, அர்த்தநாதம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). என்னவுமாம்.

"அச்சோ" என்றது-விஷாதத்துக்கு ஸகசகமென்று விவஷித்தருளுகிறார் (விஷஜாதியத்துக்கித்யாதி). ... (எ)

மு.—

மஞ்சயர்மாமதி நீண்டநீண்டமாலிருஞ்சேரலை மணுளர்வந்தென்
மெஞ்சுந்நும்மண்புள்ளும்பின் துக்காரீர்மலையார் கொல்கிணக்கண்டேன்
மஞ்சயர்வொன்மலைமேலெழுந்த மாமுசில்போன் றுளர்வந்துகாணீர்
அஞ்சிமைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தா ரச்சேவொருவாழ்கியவா.

பயர்.	உரை.	பயர்.	உரை.
மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்	நினைக்கமாட்	(இவரை) கான்பரிச்
உயர்	உயர்ந்திரும்பதாய்,	டேன்	சேநிக்கமாட்டுகிழி
மாமதி	சந்தரன்	அம்	அழகான [வேள்,
நீண்ட	ஊர்முரிக்கும்படி	கிதை	சிறகுநையுடைய
நீண்ட	உந்தமாயான	புன்னுன்று	பெரியதிருவடியின்
மாலிருஞ்சேரலை	திருமாலிருஞ்சேரலை மலையின்	ஏறி	வீற்றிருந்து [மேலே
மணுளர்	ஊகாநுபவம் பண்ணு	வந்தார்	எழுந்தருளுகிற இவர்
வந்து	நாமேவந்து [மவர்	மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்
என்	என்னுடைய	உயர்	உந்தமாயான
கெஞ்சுந்நும்	ஊருதயத்தினுள்ளும்	பொன்மலை	பொன்மலையிலே
மண்புள்ளும்	காங்கனிலும்	எழுந்த	கிடத்த
நின்றது	நியதமாய்நின்றது	மாமுசில்போ	பெரியமேகம்போலே
நீங்காரீர்	கண்ணாழம்பிநீங்கினார்;	ன்முளர்	இராநின்றார்
நீர்மலையார்	திருநீர்மலையை வான	வந்துகாணீர்	(நீங்கனும்) வந்துபாரு
கொல்	மாசு வுடையவர்		க்கோள்,
	போலே யிராநின்	அச்சேவொருவர்	அழகியவா. (அ)
	ருர்;		

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) நோழியும் தானுமாய் இப்படி
பேரருளாளரின்படி சொல்லாநிற்கச்செய்தே, மற்றைத்தோழிமாரும் தாய்
மார் அயலகத்தாரெல்லாரும் “இதுவென்னம்புதுமை” என்று விம்மயப்
பட்டு இவளை நிகழ்த்திக் குறுப்படயிலு, எம்பெருமானும் திருவடி திருத்தோ
ளிலேயி வருவதாகத்தோற்ற, அதனைக்கண்டு “இவர் தெற்குத்திருமலையிலும்
வந்தாரோ? நீர்மலையிலும் வந்தாரோ” என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே அணித்
தாக்கக்கொண்டு பேரருளாளர் தானென்று, வந்து காணுங்கொன்றுஎல்லாரை
யும் அழைக்கிறுவினென்று ஸங்கதி.

கடுகசு பெரியதிருமொழி, சு-ய, உ-தி, சு-பா, என்டிசையம்.

வயா.— எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கி, சந்தரன் வந்து தீண்டுப்படியான ஓக்கந்தையுடைத்தான திருமலையை வாஸஸ்த்தாகமாகக்கொண்டு அங்குநதைக்கு போ(ர்)த்தாவானவர். (வந்தித்யாதி) அங்குநதைக்குக் கடவாயிருக்கிறவர் நாமே வந்து என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களையும் விரும்பி சுணாகாலமும் விமேவரா யிருக்கிறிலர்; திருநீர் மலையை வாஸஸ்த்தாகமாக வுடையவர் போலே பிராநின்னார்; என்னால் பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறிலர்.

(மஞ்சயரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கி யிருப்பதொரு பொன்மலையிலே படிந்ததொரு மேகம்போலேயிராநின்னார். இங்கு பொன்மலையாயிருக்கிறார்தாம் ஆரென்னில்; அஞ்சிதைப்புள்ளு மொன்றேறி வந்தார் வந்து காணீர் - என்னை விலக்கப்பார்க்கிற நீங்களும் வந்து காணுங்கோள், உங்களாலே தான் விடலாமாகில். (அச்சோவொருவாழகியவா) திருவடி திருத்தோளிலேயிருந்தால் இருக்கு மழகுதான் இப்படியேயோ?

பு.—

என்டிசையு மெறிநீர்க்கடலு மேழுலகு முடனே விழுக்கி [ன் மண்டியோராவிலைப்பள்ளிகொள்ளுமாயர்கொல் மாயமதியமாட்டே கொண்டல்சன்மால்வரையேயுமொப்பர் கொங்கலர் தாமலரக்கண்ணும்வாயும் அண்டத்தமர்ப்பணியநின்னா ரச்சோவொருவாழகியவா. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என் டிசையும்	எட்டுத்திக்குக்களிலும்	ஓர் ஆலிலை	ஒரு ஆலத்தளிசிலே
எறி	பரவாநின்ற	பள்ளிகொள்	ஸயநித்துக்கொண்டி.
நீர்	ஐலஸம்ருத்தியை	எனும்	ருக்கிற
கடலும்	புடைத்தான	ஆயர்கொல்	ஆய்சர்ய புதரென்று
எழுலகும்	ஸமுத்தரங்களையும்		தோற்றவிராநின்னார்;
உடனே	ஸப்தலோகங்களையும்		
விழுக்கி	ஒரேகாலத்தில்	மாயம்	(இவருடைய) மாயை
மண்டி	விழுங்கி திருவயிற்றி	அதியமாட்	அறிகிறிலேன்; [யை
	லே லைத்து	டேன்	
	(ஒருவராலும்) எழுப்ப		
	வொண்ணுதபடி.		

“ அச்சோ ” என்றது - ஸர்வத்திலேயாக்கியருளுகிறார் (திருவடியித்யாதி).

கொண்டல்	மேகத்தோடேயும்	கொங்கலர்	பரிமளப்பகாமரன்
நல்	அழகிய	தாமரை	தாமரைபோலே யிரா
மால்	பெரிதான்		நின்றது;
வரைபேயும்	மலையோடேயும்	அண்டத்தமர	நித்யஸூரிக னெல்லா
தம்பர்	ஸத்ருபாசாயிராநின்றார்;	ர்	ரும் நின்றார்;
கண்ணம்	(இவருடைய) திருக்க	பணியநின்றார்	ஆர்யயிக்கும்படியிரா
	கண்களும்	அச்சோ ஒருவர்	அழகியவா. (க)
வாயும்	திருவதாரமும்		

அவ—ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்டிசையும் த்யாதி) முகத்திலே விழித்தவாதே ஆபத்தைகொண்டு தோற்றம்படி யிராநின்றார்.

வ்யா.—திக்குக்கொட்டி ஆம்வந்து அலைமெறியாநின்றதுள்ளகடலும், எல்லா லோகங்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து மெளக் தந்தயத்தாலே ஒருவராலே முப்பொண்ணுதபடி ஒருபவனுள் ஆலக் தளிரிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஆய்சர்யபூத னென்று தோற்றம்படி யிராநின்றார். கண்டவாதே இவருடைய அக(ஈ)டித க(ஈ)டா ளாமர்த்தயம் எனக்குத் தோற்ற நின்றது. ஆகிலும் ஆய்சர்யங்கள் எனக்குத் தெரிகிறதில்லை.

(கொண்டலித்யாதி) வடிவைப்பார்த்தவாதே மேகம்போலே யும் (க)“நின்ற குன்றத்தினைவோக்கி மெயோலேவா” என்கிறபடியே மலைபோலேயும் சொல்லலாயிராநின்றார். (கொங்கலரித்யாதி). பரிம ளத்தைப் புறப்பட விடாநின்றதுள்ள தாமரைபோலே யிராநின்றது திருக்கண்களும் திருவதாரமும். (அண்டத்தமரர் பணிய நின்றார்) மேன்மையைப்பார்த்தவாதே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆர்யயிக்கும் படி யிராநின்றார். (அச்சோலொருவரழகியவா) மேன்மையையுடையார் கிட்கிற விஷயமென்று மமக்குக்கவளவாங்கலா யிருக்கிறதில்லை வடிவழகைப் பார்த்தவாதே. (க)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்டிசையும் த்யாதி) எல்லாருமொரு மிடறும், இவளை அலைக்கப்பார்த்த ஆபத்திலே திருவடிமேலேறி வந்து தோற்றினவாதே ஆபத்தைகொண்டு தோற்றி, இது இவனுக்கு ஆபாய்வித்த மென்று நின்றதுஎன்னும் ஸக்கதியை எப்பிரிப்பிக்கின்றார் (முகத்திலேயித் த்யாதி).

“மண்டி” என்றதொன்றும் (எழுப்ப கொண்ணுதபடி) என்றது.

கடுகக பெரியதிருமொழி, க-ப, உ-தி, க-பா, அன்னமும்.

மு.—

அன்னமும்சேழலும் மீனும்மாய வாதியை காசையழியாரைக்
கன்னிசன்மாமதின் மல்லைவேந்தன்காமருதிர்த்தகலிகன்யிசுன்று
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலையேழுமிரண்டுமொரொன்றும் வல்
மன்னவராயலகாண்டு மீண்டும்வானவராய்மகிழுவெய்துவரே. [வாச்
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னமும்	ஹம்ஸரூபியாயும்	இன் இசையா	இன்றிய இசையாலே
சேழலும்	வாஹரூபியாயும்.	ல்	
மீனும்	மதஸ்யரூபியுமாய்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
ஆய	ஆகாதின்ற	எழும்	ஸ்வரூபவருபமான
ஆதியை	ஐகந்தகாரண பூதான		எழுபாட்டாயும்
காசை	திருகாசையிலே	இரண்டும்	பிரோபதேசரூபமான
அழகியாரை	அழகியானும் எழுந்தரு		இரண்டு பரட்டா
	ளியிருக்கிற எம்		யும்
	பெருமான் விஷய	ஒர் ஒன்றும்	பலம்ருதிருபமான
	மாக		ஒருபாட்டாயுமுள்
கன்னி	(ஒருகாலும்) அழிவில்		ள
	லாததாய்	செஞ்சொல்	முத்த எக்தர்பருபமா
கல்	அழகியதாய்	மலை	ன இப்பத்தையும்
மா	பெரிதான	வல்லார்.	அப்பயனிக்க வல்லவர்
மதிச்	மதினாயுடைய	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் [கள்
மல்லை	திருமல்லைக்கு	உலகு	இவ்வுலகங்களை யெல்
வேந்தன்	கீர்வாரஹகராய்,	ஆண்டு	அதுபலித்து [வாம்
காமரு	எல்லாரும் ஆசைப்படு	மீண்டும்	பிறகு
	ம்படியான	வானவராய்	நித்யஸூரிகளாய்
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ண ஸ்ரீயை	மகிழ் வெய்து	ஆந்தமடைவர்கள்.
கலிகன்யி	ஆழ்வார், [யுடைய	வரே	
சுன்று	ஒன்றுஹம் குறைவில்		
	லாமல்		

வ்யா.—பத்தாய்பாட்டு. (அன்னமித்தகாதி) இழந்த வேத
சகஷுஸ்ஸை மீட்டுக்கொடுக்கக்கூடான அன்னமாயும், கீர்வாரஹ
புராணத்தை யருளிச்செய்தும், மதஸ்யபுராணத்தை யருளிச்செய்
தும், இப்படி தன்னைப் பார்ப்பிக்கைக்கு வழியிட்டுக் கொடுத்த ஐகந்

பெரியதிருமொழி, ௯-ப, ௬-தி, தன்னைப் ப்ரவேசம். ௧௫௯

காரண பூகனானவன், திருநாகையிலே தன்னழகாலே விடவொன் னாதபடி பண்ணிக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கன்னியிதயாதி) அந்நாகப்பொரும்படியாய், தர்ஸநியமாய், பரப்பையடைந்தான மதினையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் பாதாராய் எல்லார்க்கும் வ்யருடைபண்ணவென்றும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸரீயையுடைய அழ்வார், ஒன்றும் குறையாதபடி இனிய இரையாலே அருளிச் செய்த. (செஞ்சொல்மாலையேழு மிரண்டுமொரொன்றும்) தம்மால் அளவிடவொண்ணாமையால் பிறித்தநுபவிக்ஞார். இத்தை அப் ப்யலெக்க வல்லவர்கள் இங்கும் காலிபா(ந்)லங்கனும் பெற்று. இது தன்னின் பலமான நித்யஸூரிகளோடொருகோலையாய் இனிய ராகப் பெறுவர்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பந்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

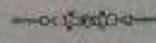
ஒன்பதாம்பத்து முன்னுந்திருமொழி

தன்னை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ராயகனோடே இயற்கையில் கலந்து பிரிந்து அந்தபிரியோ

வ்ய.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னயிதயாதி) உயிர்த்தோழியும் தானுமாய் அதுபலித்தது எழுபாட்டும், எல்லாரையும் குறித்து இரண்டிபாட்டும், பலரு குறி ஒருபாட்டுமாய், இந்த பாட்டின்படியை அநுஸந்தித்து அதுக(௧)நமாகப் பத்தென்று சொல்லமாட்டாதே விப(ஐ)ஜித்தருளிச் செய்கிறொன்கிஞர் (தம்மாலிதயாதி). (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்ய.—தன்னைவைக்கிலென் ப்ரவேசம்: திருநாகையழகியாரை உருவு வெளிப்பாட்டில்கண்டு, தோழியார் தானுமாய், அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தே, தோழி இவளை அந்யபரதையாலே ஆஸ்வாஸிய்யிக்கக் கோலி, புத்த பாபசயத்தாலே உத்யாகங்களிலே ஸஞ்சரிப்பிக்க. திருப்புல்லாணி பெய்பெரு மான்வந்துநிரவதிக ஸம்ஸ்லெஷத்தை யுண்டாக்கி, இது-ஸாத்மிக்க வேண் டிய பிரிந்தானென்று ஸங்கதி.

கடுகடி பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, தன்னையாவேசம்.

டே அவன்வர அபேகிதமாயிருக்க, அவன் வாக்காணையாரை
ஆற்றாமை கரைபுரண்டினோவுபடுகிறொருபிராட்டி, இனிகாம் அள
ன்றான்வந்து மேல்விழும் கலக்கக்கடவனென்று முறை பார்த்திரு
ந்துண்டது அமையும்; இனி ஸ்வலாபத்துக்குகாமேயாகிலும் ப்ரவ்
ருத்திப்போமென்று கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்தீர்தவப்ரயுக்தமரன்
காண், மடம், அச்சம் துடக்கமானவற்றைப் பொகட்டு, நம்ஸ்வ
ரூபத்தையுமழித்து அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஹாநியைப் பண்ணி
யாகிலும் முகத்தேவிழிப்போமென்றுகொண்டு அவ்னிருந்த விட
த்தேறப்போக ஒருப்பட்டவித்ததைக் கண்டதோழியானவள் "இது
உன் தலைமக்குப்போராதுகாண்" என்று ஒரிகம்சொல்ல; அவளை
யும் அவளுக்குமுன்னே பிற்காலிக்கிற கெஞ்சையும் பார்த்துப் பின்
னையும் மீண்டினை அங்கேபோகஒருப்பட்டபடியை கெஞ்சோமெக்,
அந்த கெஞ்சு உதவாதபோதும் உதவிக்கார்யம் செய்யும்தோழியோ
மொகக்கூட்டுகிறாள். இவள் தான் புறப்படும் போகையாகிறது
அதிஸாஹஸயிறே. ப்ராணரகஷணம் ஒருதலையானால் மர்யாதை
களைப் பார்த்திருக்கலாம்படியாயிராதிறே. ஸ்வரூபம் கோக்குகைக்
காக இக்கேயிருந்து கோவுபடுமதிற்காட்டில் அங்கே போமது
ஸ்வரூபஹாநியேயாகிலும், பின்னையும் விழுக்காட்டில் ஸ்வரூபத்
தோடேசேர்ந்து தலைக்கட்டும், ஆனபின்பு அங்கேபோய் அதுபணிப்

வித்தயர்த்தம் கூட்டிக்கொண்டின்பு(நாயகனோடே)இத்யாதியை அது
வந்திப்பித்து, (பிரிவோடே) என்றது-பிரிவாலே வெண்கை, "பிரிவோடே
இருந்து" என்று கூட்டவமாம்; (தோழியானவள்) என்றது - "மங்கைநல்
லாய்" "போதுமாதே" என்றவற்றைப்பற்ற. (கூட்டுகிறாள்) என்றது-தானொ
ருப்பட்டபடியை அறிவிக்கிறுசென்னை. தோழியானவள் விவக்குவானென் ?
சேர்க்கும்வளன்றோவென்ன வருளுகிறார் (இவள் காணவித்யாதி) நாயகிதா
னெல்லாரும் காண இப்படி ஸாஹஸம்பண்ணலாமோ வெண்ண; (ப்ராணரகஷ
ணயித்யாதி). எந்தஅவஸ்தையிலும் மர்யாதை, தப்புக்கை ஸ்வரூபஹாநி
யன்றோவெண்ண; அத்தலையில் வைலகஷணயமடியாக வந்ததாயையாலே
ஸ்வரூபாதருணமா மென்கிறார் (ஸ்வரூபயித்யாதி). இவ்வொருப்பட்டவள
விலே அவயேவருமென்று தாந்பர்யம், இவ்வொருப்பட்டடை அமனநியுமோ
வெண்ண; தன் வைலகஷணயத்தைத் தானறிந்தவளுநில அத்தாலே இவ

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, க-பா, தன்னை, தடுகூக

பொமென்று அத்தயவளிக்கிறான்; அவன்இத்தலையில் பருவமறிநில
னுகிலும் தன்னவலகடினய மறிந்திருக்குமே. *
பூ.—தன்னைவைக்கிலேன் வல்வினையேன் தொழுதுமெழு

பொன்னைவைக்கு மப்பூஞ்செருந்நி மணநீழல்வாய்
என்னைவைத்தெழில் கொண்டதன்ற பெருமானிடம்
புன்னைமுத்தம் பொழில்சூழ்ந்தழகாய புல்லாணியே. (க)

பார்.	உரை.	பார்.	உரை.
வல்வினையேன்	கொடியபாபாததைப் பண்ணின நான்	வைத்து	ஸம்ஸலேஷத்தால் சுதிலமாக்கி
தன்னை	என்னை	எழில்கொண்டு	வண்ணத்தை அபதற
வைக்கிலேன்	அழிக்கப் பண்ணுகிற லேன்;	அகன்ற	பிரிந்த[ரித்துக்கொண்டு
பொன்னை	(ஓமநள்ளே) பொன் ஸ்வரூபத்தையும்	பெருமான்	எம்பெருமானுக்கு
வைக்கும்	அழியப் பண்ணும்படி யான,	இடம்	வாஸஸ்த் தாகமான
அப்பும் செரு	பரம்புமாறப்பூத்த செ ந்தி	முத்தம்	முத்துபொலிருக்கிற புஷ்பங்களை யுடைய
மணம்	பரிமளிதமான	புன்னை	புன்னைமரங்களுடைய
நீழல்வாய்	நிழலிலே	பொழில்	சோலைகளாலே
என்னை	என்னை	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
		அழகாய	அழகிதான
		புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி என் கிற தீவ்ய தேசத்
		தொழுதும்	தொழுது [தை
		எழு	உஜ்ஜீவிக்கப்பராய்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னை வைக்கிலேன்) நான் தானாக
மாட்டேனே, தான்எல்லாமென்னை வைத்தானாயிரே யிருக்கிறது,
என்னை வைத்து எழில் கொண்டமையுண்டிதே. (தன்னை வைக்கி
லேன்) செயலுக்குச்செயல்செய்யத்தட்டில்லையிதே. நான்அதுமாட்டு
கிறிலேன். தான்கலக்கைக்கும் ஸம்பாவரை யுண்டாம்படி பிரிந்து
படுகிறின பாட்டை நான்முடிந்து தன்னை நிராஸனும்படி பண்ண

னொருப்பாட்டையறிந்து, இவன்தானே வரவிராதே தானேபற்றிவருமென்ன
வருகிறார் (அவனித்யாதி). ... *
அந.—முதற்பாட்டு. (தன்னையித்யாதி) செஞ்சே அகனை வைக்கிலே

னென்னவேண்டியிருக்க, "தன்னை" என்றத்தாலே கிரங்குசஸ்வாதக்தர்யம்
தொற்றுமென்று விவகரித்துத் தாத்பர்யம் (கானித்யாதி). தாத்பர்யாத்

வல்லேனிறே, காண்அது செய்கிறிலேன். தான்கலந்து இத்தலையை
 அழித்தானாகில் காண்பிரிந்து தன்னை அழிக்கவல்லேனிறே. அதுவும்
 செய்யமாட்டுகிறிலேன். அதாகிறது - இவள் தன் ஜீவநத்திலே
 நசையறையைதே. (தன்னைகைவிக்கிலேன்) காண் தூதாபலம்ஓதாரம்
 பண்ணுவித்திலேன். என்னை கைவித்தானென்று தன்னை கைவித்
 தால் பின்பு ஆளுண்டி; இவள் அவளை கைவிக்கையாகிறது - தான்
 முடிசையிறே. நீருக்குப்போக கு முடைத்தாரைப்போலே அவர்
 வரக்கொள்ள, இத்தலை வேறுத்தவையாயிருக்குமன்று அவரைக்
 கிடையாதே.

(வல்லினையேன்) முடிந்து பிரிழக்கவேண்டியிருக்க ஜீவித்திரு
 க்க வேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். துக்க
 நேறது-பாபம்; எ-கதேறது - பண்யம், இப்போது ஸுகமாவது -
 முடிசையிறே. முடிந்து ஸுகிக்க வொண்ணாதபடி பரார்த்தமாக
 ஜீவிக்கவேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (வல்
 லினையேன்) என்னால் ஆற்ற வொண்ணாதபடியான பாபத்தைப்பண்
 ணினேன், அதாகிறது-தொட்டுத்தெல்லாம் அத்தலையிலே சென்று
 தாக்கும்படியாயிராநின்றதே. ஏதேனுமொன்றையிட்டு என் ஆற்
 றமைமையைப் பரிஹரிக்கவல்லேனிறே. அத்தலைக்கு எவ்ருபஹாதி
 யாய்த் தலைக்கட்டாதொழியப் பெற்றேனாகில், வந்து அவனுக்கு

தாம் (தான் கலந்தியாதி). (கலந்து) என்றவகந்தாம் "பிரிந்து" என்று
 கூட்டுவது. (பிரிந்து) என்றவகந்தாம் "கலந்து" என்று கூட்டுவது. தன்
 ஜீவநத்தில் நசையறையாகவது - தனக்கு ஜீவநமாக அவன் முகத்தைப்
 பாராநிருக்கை. பிரிந்த வ்யகந்தாலே மேல்விழுந்து அவன் வரும்போது
 கிட்டநின்ற முகம் மாறவைக்கிந் அவன் கையச் சொல்லவேண்டாவிதே என்று
 கருத்து. கைவிக்கை-கலசிப்பிக்கையாய், அதக்கு இரண்டு தாத்பர்யமருளிச்
 செய்து, கையு-எவ்ருபாசகமாகவிவழித்து பலிதார்த்தம் (காண்நுகந்தியாதி
 வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே) எத்தால் என்னை முடிக்கவேண்டுமென்று கலந்தா
 னும், முடியாதேயிருந்து அவனை கொக்கப் பார்ப்புறித்தனைப்போக்கி, காண்
 முடியமாட்டுகென்றதாயிற்று.

கிலையந்கங்கள் பண்ணப்போகாத படியான பாபமென்றந்தார்த்தம்
 (என்னுலியாதி), முடியவும் யத்திக்கவும் போகாதே விருப்பமென்னெ
 ன்ன; (வல்லுலியாதி). இப்போது பாரதந்தர்யத்தை துக்கநாகியத்தாலே

இங் ட விதியோகார்ஹமாயி அற்றபின்பு இனிவம்மால் செய்யலாவ துண்டோ? பானியேன்; பாரதந்தர்யத்தோபாதி பொல்லா தில்லை சிமர்; (க) “*नानुसृत्यैव- திகஸ்து பாலஸ்யதாம்*” என்னக்கடவ திதே. இவள்தான் முன்பெல்லாம் ஸ்வாதந்தர்யம் புருஷார்த்த மென் துபோலேகானும் நினைத்திருப்பது அது புருஷார்த்தமாவது ஒருவனுக்கே; இம்மனன்றாகில் ஸ்வரூபாத்யதாபாவம் - புருஷார்த்தமென்கிறதன்மே, இப்போது ஒரு ஹேதுவாலேயிதே இப்பா ரதந்தர்யம் பொல்லாதென்கிறது. ஸ்வாதந்தரான சக்ரவர்த்திபோல் வாரக்கன்மே நினைத்தாப்போலே முடியலாவது.

(தொழுதுவிமழு) முடிசை - ஸ்வாதந்தர்யக்ருத்த்யமானும் ஜீவிக் குமது பாரதந்தர்யக்ருத்த்யமாயிருக்குமே. முடிந்து பிரைசுக்கப் பெறுவிட்டால் அதை நோக்குவார்க்கொருதா(௩)ரதந்தர்யம் வே னாவிம. (உ) [*नानुसृत्यैव- நித்யா நுஜனிபுடா ஹ்ருஷ்டரஃ*] “உ ண்பெசிகெட்டது” என்னுமபோலே. [*नानुसृत्यैव- நமஇத்யேய வாதிஃ*] “*नमो नमः*” என்னுதபோது தங்கள் முச்சடங்குப்படியா

அதிகாரிகையாலே பூர்வத்தில் நிலைதன்னை யருளுகிறார் (இவளித்யாதி). ஸ்வாதந்தர்யம் - புருஷார்த்தமன்றேவென்ன (அதுவித்யாதி). இப்போது இருவர்க்கும் ஸ்வாதந்தர்யமே புருஷார்த்தமாகலாதோ வென்ன (இக்ஷ னன்ஸூகிவித்யாதி). அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமும், இவனுக்குப் பாரதந்தர்ய முபஸ்வபருமாகையாலே ததர்யதாபாவம் இருவர்க்கும் அபுருஷார்த்தமென்று கருத்து. ஆனால் அந்த ஸ்வரூபாத்யுபமான பாரதந்தர்யத்தைப் பொல்லா தென்பானென்னென்ன (இப்போதித்யாதி). (ஹேதுவாலே) என்றது-முடிய டும் யதநம்பண்ணவு மொண்ணாமையாலே யென்சை. மேலுக்கவதாரிகை (ஸ்வாதந்தர்யத்யாதி). (முடியலாவது) என்றவாத்தாம் “ஆகையாலே நாம் தொழுவோம் கூடி என்கிறார்” என்று கூட்டியது.

ஆனால் தொழுகையும் ஸ்வாதந்தர்யக்ருத்த்யமாகாதோவென்ன; (முடி சையித்யாதி). தொழுகை ஜீவா ஸாதகமோவென்ன (முடித்தித்யாதி). தொ முசைதா(௩)ரதமோவென்ன (நத்தேத்யாதி). வாசிகமான தொழுகையும் தாரக மாமோவென்ன; “*नानुसृत्यैव- நமஇத்யேய வாதிஃ*” என்னுமது - தா ரதந்தர்யமென்கிறார் தர்யமமாகையாலே. அதுக்குத் தாதர்யம் (நமோநமஇத்யாதி). நமோவெழுகை தாரகமாகிலும் அம்ருதம்போலே ஸக்ருத்தலேயமா யிருக்க

யிருப்பார்கள். ஸாதகபுத்தயாகொல்லிசேறே ஒருகால் அமைவது. அங்குஇதுதானே யாத்நாயாயிருக்குமே. (எழு) "இத்தனைஸாஹஸ த்துக்கு நான்இசையென்" என்றுஇருந்ததாயிற்று நெஞ்சு. "கெடு வாய் இதுஸாதகாம்பரத்தில் அர்வயியாது; இது ஆற்றாமைக்கு உட வாய்காண், ககிக்புறப்படி" என்கிறான். அதாகிறது-தேஹயாத்நா யிலே அர்வயிக்கும்படி தொழுகிற தொழுகையன்றே? ஜீவிக்கைக் குத்தொழுகிற தொழுகையே. இனித் தன்ஜீவகத்துக்காகத்தான் தொழுகையும் விநாயத்துக்கு உடலாகவென்றே நெஞ்சு நினைத்தி ருப்பது. அதை அதுஸந்தித்து நெஞ்சு தரைபட்டுக்கிடக்க, "இங்கனன்றுகாண் வா" என்று கையைப்பிடித்தெடுக்கிறான்.

(பொன்னை ஸைவிக்கும்பூம் செருந்தி மணநீழல்வாயென்னை ஸைவித்து) அர்நிலத்திலே கலந்து பிரியவல்லவனுக்கு இனி வாத் துண்டோ? நாய்போமித்தனை போக்கி. செட்டேன்; அர்நிலத்திலே யும் கலப்பாருண்டோ? அவன்தான் பழிகொண்டானென்னலாம் படியாயிற்று, அந்த தேஹஸ்வபாவந்தானிருக்கும்படி. (பொன்னை

லாகாதொவென்ன (ஸாதநேத்யாதி). ஸர்வேஸ்வரனை ஸாதநமென்றெண்ணி ற்தொழும்போது ஸக்குத்தாயிருக்குமத்தனைபோக்கி, ஆராவமுதமாக அவனை எண்ணித்தொழும்போது தொழுகை மாருதிறையென்று கருத்து. அவ்விபூ தியிலே அப்படியே யானிலும், நாம் இங்கே இருந்து தொழுகுவிட்டால் ஸாத நமாயேபர்வஸிக்குமென்று நெஞ்சுக்குக்கருத்தாக "எழு" என்கிருவென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (இத்தனையித்யாதி).

என்னைக் கைப்பிடித்தெடுக்கிறதென்? அவன் உன்னை கைப்பிடித்துக் கொடுபோகில் போகக்கடவொமென்று நெஞ்சு சொல்ல, "பொன்னையித் யாதி சொல்லுகிறான்" என்று விவக்ஷித்து வர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யம். அர்நி லத்திலே கலந்தவனே வரவிட்டால் நாமும் போகாதிருக்குமத்தனையன்றோ? நாம் போவானென்னென்னவருளுகிறார் (கெட்டேனித்யாதி). அவன் * ஒர் பெண்கொடியை வதை செய்தானால்; நாமும் ஒரு * நிவாஸக்குஷத்தை அடியறப்பண்ணலாமோ? நம்மையப்பிரிந்து வரவும் மாட்டாதே அடியற்றமாம் போலே தரைக்கிடை கிடக்கிறபடி பாராயென்று தாத்பர்யம். நிரதிகையபோ க்க்யமான தேசத்திலே நீங்குகிறவரும் கலந்தால், அப்போது நீநானே அவனை ஸைவிக்கமாட்டாதே போவானென்னென்ன; அப்போது போகவல்ல விதத்த

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௩-தி, உ-பா, உருகிகொஞ்சே. ௧௧0௫

தென்னே நகலித்து - "கடலைத்தரைகண்டேன்" என்னுமாயேபோலே
 என்னுடைய ஸ்திரீகலாபிமாநத்தைப் போக்கித்தான் கிட்டினால்,
 நான் தன்னையினைத்திருந்ததெல்லாம் போய், அந்தனை இத்தலையாம்
 படிமாளுட்ப்பண்ணி, கலக்கைக்கு எதிர்த்தலையில்லாதபடி அழிந்து,
 கலப்பார்க்கு எதிர்த்தலைதான் வேண்டாவோ? முன்பெல்லாமிலுள்ள
 கையிலே அவன்றான், அழிந்திறேபோந்தது. யுத்தத்திலே ஜயாட்ப
 ஜயங்கள் வ்யவஸ்த்தித மல்லாதாப்போலேயாயிற்று ஸம்போகத்தி
 லும். (என்னேநகலித்து) ஒருமிதுகமாய் பரிமாளுகின்றால், அதில்
 இனிமை இரண்டுதலைக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டியிருக்க, தாம்அதில்
 அந்வயியாதாராயிருந்தபடி. "கைவித்து" என்றதுதான் ஸம்பலே
 ஷத்துக்குப்பேர். (கைவித்தெழில் சொண்டி) கொன்று கிழிச்செய்ய
 யதுத்துக்கொடுபோவாராப்போலே விதி நிலைதங்களுக்கு ஆய்ர
 யமில்லாதபடி அழித்தாயிற்றுக்கொண்டு போயிற்று. (அகன்ற)
 இனி அவஸ்யம் பிரிவு அபேக்ஷிதமீதே. உத்தேஸ்யம் கைபுகுந்தால்
 கடலோடத்தட்டில்லை. (பெருமானிடமித்யாதி) முத்தரும்பின
 புன்னைப் பொழிலாலே சூழ்ந்தழகிய புல்லாணி. (க)

மூ.—உருகிகொஞ்சே நீனைந்தியிருந்தென் தொழுதுமெழு
 முருகுலண்டென்மலர்க் கைதையின்நீழலில்முன்இனருநாள்
 பெருகுநாதன்மை யென்னுள்ளமெய்தப் பிரிந்தானிடம்
 பொருதுமுந்நீர்க்கரைக்கே மணிபுந்து புல்லாணியே. *(உ)

பயி.	உரை.	பயி.	உரை.
கொஞ்சே	மனமே	உருகினன்	உருகி என்னப்பயோஜ
இங்குஇருந்து	இங்கேஇருந்து	முருகு	தேனை [நம்;
நினைந்து	நினைத்து	உண்	புறியாநின்ற

(கடலையித்யாதி). "மணநீழல்வாய் என்னழில் கொண்ட" என்றத்தாலே ஸம்
 ம்லேஷந் ஸித்தமன்றோ? "கைவித்து" என்று சொல்லவேணுமொவென்ன
 (ஒருமிதுகமீத்யாதி). இத்தால் போக(ஐ^௩X)தசையில் ஸ்வபாததந்த்ரயத்தை
 அழித்து போக(ஐ^௩X)த்தைஎனக்குருளிப்பித்தானென்றதாயிற்று. விதிநிலை
 தங்களுக்கு)என்றது-அவ்வேவரக்கடலெனென்று அத்தயவலித்திருக்கக்கடல
 னென்றதுக்கும், ஸ்வப்ருவ்ருத்தி பண்ணக்கடலெனல்ல எனென்றதுக்கு மென்
 கை. (இனி) என்றவகந்தாம் "அவனுக்கு" என்றுசேஷம். (கடலோடு
 கை)சாதி(ஐ^௩X). பொன்னுண்டானால் கப்பல் வந்ததகம் பண்ணுகையும்,
 பொன்னு தன்னைப்பெற்றால் திருப்புல்லாணியிலேகிடக்கையென்னை. (க)

கக-௨௬ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, உ-பா, உருகியெஞ்சே.

வண்டு	வண்டிகளையுடைய	எய்த	ஆடையுடைய பண்ணி
மலர்	புஷ்பத்தையுடையதா	பிரிந்தான்	பிரிந்தவனான எம்பெ
கைதையின்	தாழையினுடைய [ன		ருமானுக்கு
நீழலில்	நிழலிலே	இடம்	வாஸந்தநாமாய்,
முன்	முன்பு	பொருது	பொருத்தியிருக்கிற
ஒருசார்	ஒரு திரத்திலே	முக்கீர்	ஸமுத்தரமானது
என்	என்னுடைய	கரைக்கே	கரையின் அருகு
உள்ளம்	மகஸ்ஸானது	யணி	மணிகளை துமான
பெருகு	பெருகாகின்ற	உந்து	தள்ளுகின்றிருந்துள்ள
காதன்மை	அபிவிவேசத்தை		புல்லாணியே தொழுதுமொழி. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உருகியித்யாதி). செஞ்சே இங்கே யிருந்து உருகியென்? செஞ்சே இருந்துகினைத்தென், அவனை உருக்கு தல், நாம் வனித்திருத்தல் செய்யலாபிடத்திலே யிருக்கவேண்டா வோ? (க) “சுருஷ்யாஸாந்நு தீவ ஃஸு- மளர்த்தவம்மாஸார் நஜீவிஷ்யே” என்றிருப்பார்க்கு (உ) “தீவீஸைஷ்யை - நஜீவேயம் சுருணமபி” என்றிருப்பாரைக் கண்டவாறே தர்க்கலாமிறே. (செஞ்சே இங்கேயி ருந்துருகியென்)(இங்கிருந்தென்) இது ஆராயலிருந்து அழிகிறேறும். (தொழுதுமொழி) உருகாமல் கினைக்கும்போதைக்கு இதுவேவேறும். (முருகுவண்டின்மலர் கைதையின்நீழலில்) அங்குள்ள திரயக்குக் கனாமகப்பட அபிமதலாபத்தாலே செருக்கி வர்த்தியிரிந்துமா

ஆரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உருகியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “தொழு துமொழி” என்று கையைப்பிடித்தெழுப்ப, செஞ்சுதன்ஸ்வபாவத்தாலே (க) “உருகுயாஸ் செஞ்சம்” என்கிறபடியே கினைந்து உருகாநிற்க, இந்த உருக்கத் துக்கு ப்ரயோஜனமில்லை, போகக்கடவோம்வா” என்று தேற்றுகிறெனன்று ணங்கதி.

“இங்கு” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியான வர்த்தம் (அவனையித்யாதி). அங்கு போனால் வலித்திருக்கலாமோ வென்ன (ஊர்த்தவியித்யாதி). அளவு பட்டப்ரேமமுடைய பிராட்டி விஷயத்தில் தானே அளவற்றப்ரேமமுடைய நாயகனை பெருகு காதலுடையறும் கண்டிருந்தால், இனி நமக்கொருவரும் பிரிவு வாராதென்று வலித்திருக்கலாமென்று தாத்பர்யம். (கண்டவாறே) என்றவாறே “நயக்கு” என்று சேஷம். தொழுதால் உருகாமலிருக்கலாமென் றதீயலாம்படி யென்னென்ன வருளுகிரர் (முருகுஇத்யாதி). தாத்பர்யமுருளி

(க) ரா-ஸா-ந-அ-கா, (உ) ரா-ஸா-க-க-கா, (ந) தி-வாய்-க-க-க.

பெரியதிருமொழி, க-ப, ந-தி, உ-பா, உருகிரெஞ்சே. கக-ரள

யிற்று. தேனை புரியாசின் துள்ள வண்டுகளையுடையதான மலரை
யுடைத்தான தாழைநீழலின் கீழே. அங்குள்ளார்க்கும் ஸம்போக
மாதல், அதுக்கந்தாமான மதுபாநமாதலாய்ச் செல்வாதிற்றுகுமா
யிற்று. அந்தாமான ஸம்ஸ்லேஷத்தாக்கு ப (உ) லாதா (ஈ) நம்
பண்ணுகிறபடி. அவை முன்புகலப்பதுபின்பே ஒருகலவிக்கு உறுப்
பாகவாயிற்று. அவன் கலக்குமது-பின்பு பிரிந்து ஆற்றாமையை
விளைப்பித்துக் கண்டுகொண்டிருக்கைக்காகவாயிற்று. (முன்ஓரு
நாள்) பாலியேனதுவமொருநாளே. (நாள்) நாயகன் தன்னைக்
கண்டாப்போலே யிருக்கிறது காணும் கலந்து பிரிந்தவற்றை நாளை
கினைத்தவாதே. இன்றுபோலன்றிதே.

(பெருகுதாதன்மை யென்னுள்ள மெய்தப் பிரிந்தானிடம்)
என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மிக்ககாதலையுடைத்தாம்படிபண்ணி
தன்னைக்கொண்டெடக்கநின்றானாயிற்று. (பெருகுதாதல்) (க) "அத
னில் பெரியவென்னவா" என்னுமாபோலே விபு (ஈ) த்வத்துக்கு
அவ்வருகாம்படியாயிருக்கை அணுவஸ்துவிறே விபு (ஈ) வஸ்துவை
வினாக்கொலை கொள்ளுகிறது. அப்படியே யிருக்குமிதே ஸங்கோச
மற அவன் பண்ணிக்கொடுத்தவாதே. பிரிகிற தமக்கும் அதுண்டா
கில் பிரியானிறே இன்னம்காதல்தானே பெருகித்தலைமறித்ததில்லை.
(பிரிந்தான்) இதுக்கு முன்புத்ததைத் திருநாமங்களநியாளாயிற்று.
தானறிந்தபொதுகண்டத்தையிறே இவள் சொல்லுவது. † [அக்கமலக்
கண்ணன்] என்னுமாபோலே - கறுத்திருக்கும், வெளுத்திருக்கு
மென்னுமாபோலே, இதுவமொருநீருபகம், (பொருது முந்நீர்
கரைச்சே மணியுந்து புல்லாணியே) உத்தேய்யஸித்திக்கு இருந்த
சுப்தார்த்தம் (தேனையித்யாதி). வண்டானபோதே தேனையுண்கை வித்த
மாயிருக்க "முருகுன்" என்று விசேஷிக்கையாலே ப (உ) லாதா (ஈ) ஶார்த்த
மென்று தோன்றுகையாலே, பஸஹாரிக்கு நிமித்தம் ஸம்ஸ்லேஷமாக வேணு
மென்று விவஸித்துத்தாத்பர்யம் (அங்குள்ள வித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே),
"ஒரு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஈடுபாட்டிலே தாத்பர்யமருளி "மனனே"
என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நாயகனித்யாதி).

(ஸங்கோசமற) ஜ்ஞானஸங்கோசமற. "பெருகு" என்றவிடத்தில் வர்த்த
மாதார்த்தம் (இன்னமித்யாதி). (உத்தேய்யம்) என்றது - முத்தும் மணியும்.
நாயகி-உத்தேய்யமாயிருக்க, பொருள் உத்தேய்யமாகப் பிரிவு சொல்லுவ

சகலம் பெரியசிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, எதுசெய்தால்,

விடம் விட்டுப்போக வேண்டாததேசம். "பொருளவையில் பிரி கிறீறல்" என்றவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம், கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னஒளிமுத்தமுந்தானிருக்கிறபடி. (உ)

மு.—எதுசெய்தால் மறக்கேன்மளமே தொழுதுமெழு
தா துமல்கு தடம்சூழ்பொழில் தாழ்வர்த்தொடர்ந்துபின்
பேதைநின்றைப் பிரியேனினி யென்றசுன்றினிடம்
போதுகாளுக்கமழும் பொழில்சூழ்ந்த புல்லாணியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மளமே	செஞ்சே	இனி.	"இனிமேல்
எதுசெய்தால்	எந்த வ்யாபாரம் செய்	பிரியேன	பிரியமாட்டேன்"
	தால்	என்று	என்று சொல்லி
மறக்கேன்	(இவரை) மறக்கக்கட	பின்	பின்பு
	வேன் ;	அகன்றன்	பிரிந்தவனானஎம்பெரு
தாது	தாதுகனாலே		மானுக்கு
மல்கு	வ்யாப்தமான	இடம்	வாஸந்தநாகமாய்
தடம்	தடாகங்கனாலே	போது	புஷ்பங்கள்
சூழ்	சூழப்பட்ட	காணும்	திரந்தேதாரும்
பொழில்	சோலைகளுடைய	கமழும்	மலர்ந்துபரியளந்ததைப்
தாழ்வர்	பர்யந்தக்களிலே		புறப்படவிடா நின்
தொடர்ந்து	(என்னை) துடர்ந்து	பொழில்	துள்ள
	கொண்டு	சூழ்ந்த	சோலைகளாலே
பேதை	பேதையான	புல்லாணியே	சூழப்பட்ட
நின்றை	உன்றை		தொழுதுமெழு. (க)

துண்டோ வென்ன; காய்க்குப் பிரிந்தவர்த்தமாக முத்தும் மணியும் கொண்டு வந்து பூட்டவேணுமென்று பிரிகை யொன்றுண்டு, அதுக்கும் அவகாசமில்லாத தேசமென்று செஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறொன்று தாற்பர்யம் - (பொருளவையிலித்யாதி). (பொருளவையில்) பொருளுக்காகப் பிரியும் பிரிவுகளில், மணியுண்டானால் முத்துக்காகப் பிரியாமெண்ணாப்படி கீழ்ப்பாட்டில் அதுவு முண்டென்று ஸ்சிதமாயிற்றென்றொர் (பிழித்யாதி). புண்ணை மொட்டை முத்தாகச்சொன்னதாலே, இதுவே முத்தென்று தாற்பர்யம்; ஆன்றிக்கே கடல்களையாசையாலே முத்தங்கனாலே ஸங்குத்தங்கனான புண்ணைப்பொழி வென்றந்தநாந்தாம் விவகழித்தாரென்னவுமாம். "இலங்குமுத்தும் பவளக் கொழுந்தும்" என்றுநிகமத்தில் கீழ்ச்சொன்னதை உபஸம்ஹரிக்கையாலே, முத்தப்பாட்டிலும் பொழிலிலுண்டானமுத்துக்களும்பாபாக (ஈ)த்திலொயி பெற்றிருக்கை விவகழிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஒளி முத்து) என்கிறது.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௩-தி, ௩-பா, ஏதுசெய்தால். ௧௬௦௯

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏதுசெய்தால் மறக்கென்மனமே) நினைக்க வொண்ணாமையன்றிக்கே மறக்க வொண்ணாதென்கிறது. நாட்டார் தந்தாமுடைய அபிமதரைப் பிரிந்தால் கூடினபோது மறக்கமாட்டாராய், பிரிந்தபோது நினைக்கமாட்டாரா யிருப்பார்கள். இங்கு அங்கனன்றிக்கே பிரிவில் மறக்கவொண்ணாதபடியா யிராநின்றது. இனி அவர்கள் படியன்றிக்கே நம்மது விஜயநீயமாயிருந்த பின்பு கிட்டினால்தான் மறக்கலாமாகில் பார்ப்போம், போக்துகாணு யென்கிறாள். இவள் படி வ்யாவ்ருத்தமாயிதே யிருப்பது. (மனமே) பேறு இழவுகளிரண்டாலும்வரும் வ்யவகாட்ப்பு(ஈ)தயங்களுக்கு உன்னைக் கொண்டிதே ஆதபயிப்பது. (தொழுதுமெழு) மறக்கைக்கும் தொழுவேணும் போலேகாணும். ஏதேனுமாக அபிமத லரபம் தொழுகையாலல்ல நிலையாயிருத்தது.

(தாதுமல்கு, கடம்குழ் பொழில் தாழ்வர்) பூக்களுதிர்த்த தாதாகித படுக்கையிலேயாயிற்றுக்கலந்து பிரிந்தது. பூக்களுதிர்த்த தாதுகள் மிக்கிருந்துள்ள நடாகங்களாலே குழப்பட்ட பொழில் பர்யத்தங்களிலே. ஒத்த நிலங்களிலே யென்றபடி. (துடர்ந்து) (க) “ராமஸ் து ஸீதயாஸார்த்தம் விஜயநாரபலூர் குது” என்னுமாபோலே போக (த⁴X) ஸ்ரோத ண்ஸில் இவள் போனபோனவகைதோறும் வடிம்பிட்டுக்கொண்டி

௭௩.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏதித்யாதி) செஞ்சானது “நீ என்னை உரு சிநினைந்து இங்கிருந்தென்” என்னொலின்று, நீ மறத்திருந்தால் காணும் மற ந்து உருகாதிரேனோ வென்ன; நான் மறக்க வேண்டிலும் அங்கு போகவே னும் வாவென்கிறுமென்று ஸந்ததியை ஸுசிப்பிக்கிறாள் (நினைக்கவித்யாதி). தீழ்ப்பாட்டில் நினைத்தமட்டிலே உருகப்பண்ணுகையாலே நினைக்க வொண் ணுமை சொல்லிற்று. இதில் மறக்கவொண்ணாமை சொல்லிந்நென்று கருத்த.

(வ்யாவ்ருத்தமாயிதே) என்றது-கிட்டில் ஆந்தாதிசயத்தாலே பாவயஸ் யத்தை யுண்டாக்கு மென்றபடி. (அப்பயுதயங்களுக்கு) என்றவகத்தரம் “ஹேதுவாகையாலே” என்று சேஷி. தொழுதால் மறக்கலாம் என்றத் தைப்பதாளுடமாக்கியருளுகிறார் (மறக்கைக்கு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

“தலந்து” என்னும் “துடர்ந்து” என்கையாலே இவள் அவனை ஸ்வாதி கமாக்க வேணுமென்று, எதிர்விழி கொடாநிற்கவும் விடாதே முடியத் துடர்ந்

(க) ௩௦-பா-௭௭-௨௮.

ககக0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, ந-பா, ஏதுசெய்தால்.

வந்தானாயிற்று. இவளுக்கு ஒருவகையால் ஒரேற்றமுண்டாம்படி பண்ணிற்றிலன். எவ்வளவாகக் கலந்து பிரிந்தால் இவளை இழக்க லாவது; அவ்வளவும் கலந்து விட்டானாயிற்று.

(பின்பேதை நினைப்பிரியேனினி யென்றகன்றான்) வ்யதிரேகத்தில் இவள் உள்ளாகா சொன்னலாம்படி கலந்துவைத்துத்தன்னைக் கொண்டுபின்பை அகன்றானாயிற்று. (நினை) கலக்கப் பொறுப்பாரையன்றே பிரிவது. உன் னெளகுமார்யம் கண்டுவைத்துத் தான் பிரிவனே? (பிரியேனினி யென்றகன்றான்) ககிகப்பிரிந்துகொடுகின்றால் இடிவிழுந்தாரைப்போலே இவள்முடிந்துகொடுகின்றகுமென்று பார்த்து, பிரிவுஸாத்மீக்கைக்காக வ்யதிரேகமுகத்தாலே பிரிவைப் பாலங்கித்தானாயிற்று. அதாகிறது - "இவன் அந்த ஸம்ஸலேஷ ஸமயத்தில் சொன்னவார்த்தையாகாதே இது" என்று ப்ரத்யபி (ஃ) ஜ்ஞைபண்ணித் தரிக்கவைக்காக; இங்ஙனன்றானில் ஸம்ஸலேஷத் துக்கு உறுப்பான பாசுரமன்றே இது. "இயற்கையில் கலவிக்கு முன்பும் உண்டுத்துத்திரிந்தவளன்றே இவள்" என்றிராதே கிடாய், உன்கவடறிந்தபின்பு "இனி பிரிந்து ஆற்றமா' டேன் காண்" என்றிலளாயிற்று. இவள்தான் இங்ஙனே வருந்திக் கொடுகிடந்து

காரென்னுமது தோன்றுகையாலே பவித்தது (இவளுக்கித்யாதி வாக்யந்வயத்தாலே).

"துடர்க்து அகன்றான்" என்றத்தாலே ஆந்தர்யம் தோற்றச் செய்தே யும் "பின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி), அகலமவன் பிரியேனென்று சொல்லுவானென்னென்ன (கடுகலித்யாதி). பிரியேனென்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே சொன்னால் பிரிவு ஸாத்மீக்குமோ? போய்வரு கிறேனென்று சொல்லப்போனானன்றே ஆறியிருப்பதென்ன (இவனித்யாதி). ஸம்ஸலேஷ தசையில் பொம் சொல்லி விட்டானென்று பின்பு தானே அறிந்திருத்த தரிக்கலாமென்று சொன்னானென்கை. (க) "அகலில்லேன்" என்னுமபோலே "பிரியேன்" என்றது ஸம்ஸலேஷாஸாத்பவத்தில் உம்ஸந்த கையாலே ரொன்ன பாசுரமானாலே வென்ன; அங்ஙன் சொல்ல வெண்ணுதே; மேலே அகன்றானென்றிருக்கையாலே என்றத்தையருளுகிறார் (இங்ஙன ித்யாதி). ஆனால் இவள் அப்போதே யறிந்து பிரிவு வாராதபடி அவளை வளைக்க வெண்ணுதே வென்ன; பேதையாகையால் அறிய ஸட்டிற்றில சொன்னார் (இயற்கையில்லித்யாதி வாக்யந்வயத்தாலே). இயற்கையில் பண

பேரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஏதுரெய்தால். கசுக்க

துக்கப்படாவிததனையாயிற்று; இவன்பேதையாயிற்று. இவன்
முத்தகண்டமாநப் பிரியேனென்றாலும், "அதுதானும் கலவி
யிலே ஒருபாகாரமோ" என்றிருக்குமாயிற்று இவன். "பிரியு"
"கலவி" என்ற இவற்றுக்கு வாகிடறியானாயிற்று.

(பேதை) வயஸ்வால்வந்த இளமை. போக (ஓ^க) த்தில் வக்
தால் முற்றியிருக்குமிதே. இனித்தான் விலகணனிஷ்டங்கள்,
எதிர் ததலைதன்னையுமுண்டாப்படி பண்ணியிதே புஜிப்பது. (பிரியே
னினியென்றகன்றான்) சொலவக்குச் சேராதசெயலைச் செய்தான்.
இப்படி கலந்துவைத்துப் பிரியுமது ஒரு சைதவ்யக்ருத்யமன்றிதே.
பாணியேன், என்ற ஆற்றமை கண்டால் கூடவிருக்கவன்றே வடிப்
பது. இவன்றான் அனைத்ததையை நெகிழ்த்தே வார்த்தைசொல்லு
வது. அப்போது உடம்பில் பிறக்கும் வைவரண்யம் காணும்.
இதுகண்டால் போகலாமோ? இவந்தான் பிரிவறியானே யாகிலும்
தன்காரயம் செய்கை நன்றிதே. தன்னால் தகையவாவதன்றிதே.
(என்றகன்றான்) பாணியேன் இவற்றிலே ஒன்றே அமையாதோ? இது

ர்த்துவளருகையாலே, பிரிவில் கயுதபத்தியில்லாமையாலும் அதியானேயென்
று பிரிவாராதாமருகிழர் (இவன்றானித்யாதி வாச்யத்யாத்ராலே).

பிரிவறியாதவன் கலவியில்லாதானறிவானோ? இவன் கலக்கைக்கென்னவ
ருகிழர் (வயஸ்வாலித்யாதி). இப்படி போக (ஓ^க) ரஸத்தில் முற்றியிருக்கும
வளானால் இவன்றான் அகலவானென்னென்ன (இனித்தானித்யாதி). போ
கம் ஸாத்யிக்கைக்காகப் பிரித்தானென்று கருத்து. பிரியேனென்றது - பிரி
வ்வ ப்ரஸங்கிக்கவேண்டி வ்யதிசேகமுதே சொன்னென்று விழுல்லாம்
தாத்பர்யமருளிச்செய்து, "பிரியேன்" என்றது ப்ரீத்யதிசேகத்தினாலே
யாகத்திருவன்னம்பத்தி தாத்பர்யம் (சொலவக்கித்யாதி). சேராமையை வ்ய
பாதிக்கிழர் (இப்பாட்டிவந்த்யாதி). சைதவ்யக்ருத்யாதானெதென்ன (பாணி
யேனித்யாதி). ஆற்றமைகாண ப்ரஸக்தி யென்னென்ன (இவனித்யாதி
வாச்யத்யாத்ராலே). பேதைக்கு வைவரண்யம் பிறக்குமோவென்ன (இவன்
தானித்யாதி). இனிப்பிரியேன் என்றத்தாலே; இப்போது பிரிவித்யென்று
சொன்னதாயிற்றென்று மூன்றும் தாத்பர்யம் விவகரித்து, உத்தய நுஷ்டா
கங்களுக்குச் சேர்த்தியுண்டானதாய, இரண்டும் வேணுவெனவென்கிருனென்று
தாத்பர்யமருகிழர் (பாணியேனித்யாதி). பிரியேனென்று சொல்லி அகன்
தவன் தாம் அங்குப்போனதான் போக (ஓ^க) ம் ஸாத்யிக்கும்படி அகன்

கககஉ பெரியதிருமொழி, க-ப,உ-தி,ச-பா, கொங்குண்வண்டே.

தான் இரண்டாயிரம் பிரிவுபோலேயிருக்கிற தூகாணுமிவளுக்கு. பிசியெனென் து சொன்னபோதே பிரிந்தானேயிறே. பின்னைப்போன து மிஷக. (போதுகாணும் கமழும் பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணியே) பரிமளம் ஸாத்மீக்கும்படியான தேசமாகிற்று. சித்யவஸந்தமான தேசம். (க)

மு.—கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்தான் கொடியேற்குமுன் நங்களின் நமக்கே பணித்தமொழி செய்திலன் மங்கைநல்லாய் தொழுதுமெழு போயவன்மன்னுமார் பொங்குமுந்நீர்க்கரைக்கே மணிபுந்து புல்லாணியே. (ச)

பங்.	உரை.	பங்.	உரை.
கொங்கு	தேனை	செய்திலன்	செய்யவில்லை;
உண்	புதியாகின்ற	மங்கைநல்லாய்	தொழியே? (கீ),
வண்டே	வண்டே	அவன்	அந்த எட்டெருமான்
கரியாக	(ஊம்ஸ்லேஷத்துக்கு) ஸாக்தியாம்படி	போய்	சென்று [கிற
வந்தான்	எழுந்தருளினான்;	மன்னும்	சித்யவாஸம் பண்ணு
கொடியேற்கு	பாய்யான அடியேன்	கரை	சிவ்யதேசமாய்
முன்	முன்பு [விஷயத்தில்	பொங்கு	பொங்குகின்ற
நங்கள்	நமக்கு	முந்நீர்	ஸமுத்தரமான து
சசன்	சுவாமியாயிருத்தவன்	கரைக்கே	கரையின் அருகே
நமக்கே	நம்விஷயத்திலேயே	மணி	மணிகளை
பணித்த	அருளிச்செய்த	உந்து	தள்ளாநின்றிருந்துள்
மொழி	பாகரத்தின்படி		துமான
			புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (ச)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கொங்குண்வண்டே கரியாகவக் கலந்துவிடாதிருப்பானெவென்னும் பாய்நத்திலே “போதுகாணுமித்யாதி” என்று விவகரித்துத்தாத்பர்யம் (பரிமளமித்யாதி), போது-புஷ்டம், காணும் கமழுகையால் பவிதம் (நித்யேத்யாதி). ... (க)

ஆர.— நாலாம்பாட்டு (கொங்குமித்யாதி). கீழ் மூன்று பாட்டாலும் தா னும் கெளுகமாகத்தொழிய்போக ஒரூப்பட்டபடி சொல்லிற்று. இப்படி ஸத்தருதயமாக ஒருப்பட்டவாறே தொழியானவன், “இதென்ன புதுமை, என் னையுமறியாதே ஒருவன்வந்து கலந்ததுண்டோ? எது புறப்பட நினைததாய்” என்று தடுக்க, அவ்விளப்பார்த்துச் சொல்லுகிறவென்று ஸங்கதி.

‘வண்டே’ என்று அவத(ந)ரிக்கையாலே ரி அநியா யென்றது பவி

பொய்திருமொழி, க-பி, ௩-தி, ச-பா, நிகாங்குணவண்டே. ௧௬௩௧

தான்) தானும் யானுமேயாம்படிக்கீடாக வந்தான். தன்வளைபத் திலே மதுபாகம் பண்ணுகிறவண்டே சான்றும்படி வந்தான். உப வாஸக்ருஸ்ரர் முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லார்களிறே ஸுகமே ஜீவித்திருக்குமீவர்தன். அவை உண்டிடுக்கு ஸுகமே காலம்போக்கு கிறனவிறே. "நக்குண்டார் நாவிறார்" என்று அவன்பக்கவிலே ஜீவித்தவை நமக்காக வார்த்தைசொல்லுமோ? (கொடியேற்கு) ஸஸாஸிதமான ஸம்ஸ்லேஷத்தாகு மன்றும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

நீ அதுபலித்த இதுக்கும் பிறரை ஸாக்ஷி கேட்கவேணுமோ? அமையும்; நீதானே சொல்என்ன; (முன்கந்தளிசன் நமக்கேபணி த்த மொழிசெய்திலன்) ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் நம்மைத் தனக் காக்கி எதிர்த்தலையில்லையாம்படி கலந்தவன், நமக்குச்சொன்னபாக ரத்தின்படி செய்கிறிலன்; கடவவவர்களை விலங்கினின்றும் பின்னை நிவாரகரில்லையிறே. (நமக்கேபணித்த)(௧) [அஸுசஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு - ஆந்ருஸம்ஸ்யம்பரோதர்மஸ்தவத்த எவ மயாஸ்ருதத்] கலக்கிறபோது சொல்லிறொரு வார்த்தையுண்டு. அதாகிறது - "சிலரோடே சிலர் கலந்து பிரிந்தால் பின்னை அவர்கள்படும் ஸயஸகம் கண்டால் நான் பொறுக்கமாட்டேன் காண்; இதுகாண் என்பாக்குதி

த்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளுகிரர் (தானுமித்யாதி), வண்டு தான் உண்டாயிருக்க, தானும் யானுமே பென்சிற தென்னென்ன வருளுகிரர் (தன்னித்யாதி). (சான்றும்படி) ஸாக்ஷியாக, அந்த வண்டிதான் க(ஹ) - கருத்தயம் செய்வாதோ வென்னும் பதஸ்ஸத்திலே "கொங்குண" என்று விசேஷணமென்று விலக்கித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிரர் (உபவாஸேத்யாதி). குறைவற்றார் குறைவானரை நோக்கக்கடவரென்று முண்டே; தையயாலே பாயாதோ வென்ன; கொங்குபதவாஸஸபலிதயான உட்கருத்தருளுகிரர் (நக்குண்டாரித்யாதி).

(நீதானே) என்றவந்தரம் "இனி செய்யத்தக்கதேது" என்றுசேஷம். "நங்கள்" என்று சொல்லும்படி உலந்த கலவியைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிரர் (ஸம்ஸ்லேஷேத்யாதி). "ஹம்" என்றதுக்குக்கருத்து (கடவயித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே "பேதை நின்னைப் பிரியேன்" என்றத்தையுட்கொண்டு ஸத் குஷ்டார்த்தம் தாத்பர்யம் (ஆந்ருஸம்ஸ்யமித்யாதி). பிராட்டியோடு ஆந்ருஸ

(௧) ௧௧-௧௧-௧௧-௧௧-௧௧

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௩-தி, ௫-பா, உணரிலுள்ளம். ௧௧௧௫

அவன் போய் மன்னும் ஊரென்னுதல். அவ்விடம் ஆர்த்தரில்லாத விடம்போலே காணும்; அவன் நிதயவாணம் பன்னுமிடத்தில் ஆர்த்தரில்லையிறே. (பொங்குமுர்க்கீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) ஆர்த்தர்க்கு உத்தேயம் சென்று பெறவேண்டாதே, இருந்த விடத்தே கொடுவந்து தன்னும் தேசமாயிற்று. பாலியேன்; அத் தேசத்தின்படி அவனுக்குமுண்டாகப் பெற்றிலோமே? (ச)

மு.—உணரிலுள்ளம் சுமால் வினையேன் தொழுது மெழுதுணரிநாமல் கறும்போதும் சூழ்சூழல் பெய்து பின் தணரிலாவி தளருமெனவன்பு தந்தானிடம் புணரியோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே. (௫)

பயர்.	உரை.	பயர்.	உரை.
உணரில்	நீனைத்தவாதே	தணரில்	பிரியில்
உள்ளம்	வ்ருதயமானது	ஆவி	ப்ராணன்
சுமம்	சுடரின்மது;	தளரும்	அழிந்துவிடும்"
வினையேன்	(இப்படிப்பட்ட)பாபத்	என	என்னும்படியான
	தைப்பண்ணி	அன்பு	ப்ரிதியை
ஆல்	கஷ்டம்; [னேன்,	தந்தான்	கொடுத்தவனான எம்
துணரி	பூங்கொத்துக்களை		பெருமானுக்கு
	யுடையதான	இடம்	வாணம், தந்தாமாய்,
ராநூல்	கோக்குமரங்களின்	புணரி	சுமுத்தரத்தினுடைய
நறம்	செவ்வியதான	ஓதம்	அலைகளானவை
போது	புஷ்பங்களை	பணிலம்	சங்கங்களிலுண்டான
சூழ்	முடித்திருந்துள்ள	மணி	முத்துக்களை
கம்	கம்முடைய	உத்து	தன்னாரின் துள்ளது
சூழல்	கேசபாரத்தில்		மான
பெய்து	சுற்றி		
பின்	"பின்பு		புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (௫)

மன்னுமிடமென்னுதே "ஊர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவ்விடமித்யாதி). அவ்ஆர்க்கு ஆர்த்தரில்லாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; மன்னுத வென்றருளுகிறார் (அவன்நித்யேத்யாதி). ஆர்த்தரில்லாமைக்கு ஹேது "முர்க்கீர்மணியுந்துகை" என்று விவகழித்துத் தாத்பர்யம் (ஆர்த்திக்கீத்யாதி). (ச)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு, (உணரிலித்யாதி). தோழியானவன் ப்ரியப ணாயாகையாலே தடுக்கமாட்டாதே யிருக்க, தெஞ்சானது நினைத்து உருவியும் போகாதே, மறந்துயிராதே முன் கடந்த எம்மில்லேஷ ரஸத்தைத்தோழி

பெரியதிருமொழி, கூ-ய, ய-தி, கூ-பா, என்கொஞ்சே. கக்கள

இத்தகையில் அன்புக்குக் குறுதிபண்ணினாய்நின்ற வத்தனை. (புணரி யோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே) கடலில் திரைகளானவை சங்குகளின்ற முத்தைக்கொடுவந்து தள்ளாநிற்குமாயிற்று. உத்ப த்திகாலத்திலே காணலாய், சின்பு அதிவார் கையிலே இட்டுப்பரீ கழிக்கவேண்டாதீயிருக்கை. திரைக்கிளர்த்திகளிலே அறையுண்டு வழிகளிலே ஈனுமாயிற்று. அன்றியே சங்குகளையும் மணிகளையும் தள்ளாநின்றிருந்துள்ள புல்லாணியே என்னவுமாம். (இ)

மு;—என்கொஞ்சே நினைந்திங்கிருத்தென் தொழுது மெழு வள்ளல் மாயன் மணிவண்ண னெம்மான் மருவுமிடம் கள்ளவியும் மலர்க்கானியும் தாமடல் கைதையும் புள்ளுமள்ளல் பழனங்கரும் சூழ்ந்த புல்லாணியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொஞ்சே	மனமே	கள்	மதுவானது
நினைந்து	(எம்பெருமானே) நினை	அவியும்	ஸ்ரவியாநின்ற [தான
என்கி	சுபெட்டு (உருகி) [ந்து	மலர்	புஷ்பங்களை யுடைய
இங்கு	இவ்விடத்தில் [ஐகம்;	காலியும்	செக்கழநீராலும்,
இருந்துஎன்	இருந்து ஏன்ன ப்ரயோ	து	வெளுத்திருக்கிற
வள்ளல்	உதாராய்,	மடல்	மடல்களையுடைய
மாயன்	ஆய்ச்சர்ய சேஷ்டாத	கைதையும்	தாழையாலும்,
	முடையாய்,	புள்ளும்	பலவகைப்பட்ட பசுதி
மணிவண்ணன்	நீலமணிபோன்ற வடி		களாலும்,
	வழகையுடையாய்,	அள்ளல்	சேற்றையுடைய
எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியுமான	பழனங்கள்	மருதநிலக்களாலும்
	எம்பெருமான்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
மருவுமிடம்	வீரும்பி நித்யவாஸம்	புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (ச)
	பண்ணுமிடமாய்,		

(பணிலத்தினுடைய) சங்கினுடைய. மணிமுத்தென்று விவசுத்திரு னுகிரூர் (கடலிலித்யாதி). முத்தென்று சொல்லாமே, "பணிமணி" என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜன மெண்ணென்ன வருளுகிரூர் (உத்பத்தியித்யாதி). பிறக்கச்செய்தே சங்கீவிருத்தும், பிறத்தபடி கண்டால் ஜாதிமுத்தென்றநிய வாம். அதுக்காக இப்படியருளுகிரூரென்று கருத்து. (இ)

ஆக. — ஆரும்பாட்டு. (என்கியித்யாதி) நினைக்கில் உள்ளம் சுடுமென்னு கின்றும்; அவனுடைய ஸௌந்தர்ய குணங்களை அதுஸந்தித்தால் வருவனெ

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, பரவிரெஞ்சே. ௧௬௧௬

ககை. (தாமடல் கைதையும்) வெள்ளை மடலைமுடத்தாய், இவளு
 க்கு ஸ்பந்தமுடைபண்ணி மேல் விழலாம்படியான தாவழையும், இவள்
 தேரள் கொடுக்க ஏறிப்பறிக்கலாம்படியாயிருக்கை. (புள்ளும்)
 நாகாவர்ணங்களைபுழ் நாகாவான ஷேசுக்களையுமுடையவானபக்திக
 னைக்கண்டு " இதுன் பேர் என்? இதுன் பேர் என் " என்று இவள்
 கேட்க, அவன் அவற்றின்பேர்சொல்லலாம்படியான புள்ளும். (அள்
 ளல் பழனங்கனும்) இவள் தன் செல்வாலே வளைவதறியாதே நீர்
 நிலங்களிலே புக்கு அங்கே அளறுபாய்க்து நின்றால், அவன்கைக்
 கொடுத்தேற விடுப்படியான நிலங்களைபுமுடத்தான புல்லாணி
 யைத் தொழுதுமெழு. (க)

மு.—பரவிரெஞ்சேதொழுதுமெழு போயவன்பாலமாய்
 இரவுநாளும்மினிக்கண்டிலிர திருந்தென்பயன்
 விரவிமுத்தம்வெடுவெண்மணல் மேற்கொண்டுவெண்டிரை
 புரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துந்துபுல்லாணியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செஞ்சே	மனமே	வெள்ளதிரை	வெளுத்த அலைகளான
போயவன்பால	பிரிந்துபோன அந்த	புரவிஎன்ன	குதிரைபோல் [வை
மாய்	எம்பெருமான் பக்	புதம்	தாவுதலை
பரவி	ஸ்துதித்து [கல்	செய்து	செய்து கொண்டு,
இரவுநாளும்	இரவும் பகலும்	முத்தம்	முத்துக்களோடே
இனி	இனிமேல்	விரவி	கலசி
கண்டறியலாது	கண்ணுரக்கடில்லாமல்	வெடு	அதிகமான
இருந்து	இருந்து	வெண்மணல்	வெளுத்தமணற்களை
பயன்என்	ஏன்ன ப்ரயோஜனம்;	மேல்கொண்டு	மேலேகொண்டுவந்து
		வந்து	
		உந்து	தன்னாநின்றுள்ள
		புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (எ)

அத்தாலே காயகனுடைய வாய்தை காணலாம்படி தேற்றமுென்று விவ
 சித்தித்துத் தாத்பாயம் (வெள்ளையித்யாதி). செல்வு-ஸம்பத்து, அல்லலறியாத
 செல்வப்பெண்ணெண்ணுக. (க)

அந்.—ஏழாம்பாட்டு. (பரவியித்யாதி) அவனுடைய ஓளதாம்பாதி குணங்
 களை அதுஸந்தித்து நாம் கடுபட்டுத்தொழப்போனால் பழியாகாதோவென்ன;
 நாம் அவ்ஞ்சுரைப்பரவி எத்தி காலகேசுபார்த்தமாகப் போலோமென்சிறு வெ
 ள்று ளங்கதி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பாவிஞ்சே தொழுதுமெழு) அக்ரம
 மாள பேச்சுக்களைச்சொல்லி அடையுபாராமல் தொழலாம்படியான
 தேசத்தேறப்போரு. (போயவன்பாலமாய்) போய்த்தொழுது
 மெழு என்னுதல்; போயவன் பக்கலிலே கொஞ்சைவைத்தென்னு
 தல். (இரவுகாளுமினிக்கண்டிலே திருந்தென்பயன்) இரவும் பகலு
 யிருந்து இனிக்கண்ணுறங்கா தொழுகிறத்தாலென்ன பாயோஜந
 முண்டு. (க) “அநித்ரன்ஸ்ததமாமம்” என்று இவ
 னிருக்குமதுகேட்டு, அதடியாகநாம் (உ) “நவமேஸ்ஸி ரு-நசமேஸ்தி
 நித்ரா” என்றிருக்குமன்றன்றே அபிமதலித்தியுள்ளது. அவன்
 ருசிமுன்னாக இத்தலைருசிபண்ணுமன்றிறே ப (ந) லத்தோடே
 வ்யாப்தமாகது. அவனுடையருசியிறே பேற்றுக்குடலாகத் தலைக்
 கட்டுவது. இவனுடைய ருசி அவனுடைய விரலுத்துக்கு லாமத்
 தலை.

ஆனால் பின்னை அவனுக்கு இரக்கயில்லை யென்கிறதோ
 வென்னில்; ஓம்; அப்படி சொல்லக்குறையில்லையிறே, இப்போது
 அவன் வாராவையாலே. இல்லையாகில், வருகைக்கு சத்தியில்லை
 யென்னுதல், சிலர்க்குப் பாதந்தரென்னுதல் சொல்லவொண்ணா
 திறே; முறைகெட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான தசைபிறந்தால்,
 முறையுடைய அவனுக்கு வரக்குறையென்? தொழுதுமெழு என்று
 கொண்டு பழியாகிறதோ? (வீரவிழுத்தம் கெடுவென்மணல் மேற்
 கொண்டு வெண்டிரைபுரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துநிது புல்லா

(போயவன் பக்கலிலே) என்றது-என்னை விட்கப்போனவன் பக்கலி
 லேயென்னை. இனி இங்கேஇப்படியிருந்தால் தான் பாயோஜநமுன்னதென்
 னென்னவருளுகிறார் (அநித்ர இந்யாதி). நாம் இங்கே இருந்தே கண்ணுயிலா
 திருந்தால், இத்தை அவன் கேட்டுக்கண்ணுறங்க மற்ற ஆற்றதானாய், நம்மு
 டைய பலத்தைத் தாராளேவென்ன (அவனித்யாதி). புருஷார்த்தம் இவன
 தானால் இவனுடைய ருசியே யன்றே பலத்துக்கு முத்தரவேண்டுவதென்ன
 (அவனுடையலித்யாதி). பின்புதான் இவனுடைய ருசிக்கு பாயோஜநமென்
 னென்ன வருளுகிறார் (இவனுடையலித்யாதி).

வாராவையாலே இவருக்கு இரக்கயில்லையென்று நிர்ணயித்தால், இனி
 அவனுடைய ருசியால் இரக்கமுண்டாகில் பழியென்னென்னவருளுகிறார்
 (தொழுதுமித்யாதி). உம்ஸ்வருபாதுகுணமாக காலகேடிபார்த்தம் போய்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ந-தி, அ-பா, அலமுமாழிப்படைபடி. கசு-உக
 ணியே) முத்தோடே கடவெருத்த மணற்களைக்கலந்து கீழ்மண்
 கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி வெருத்த நிரைகொணவை,
 குழிரை தாவுமாபோலே தாவிவந்து தள்ளாநின்றான் புல்லாணி
 வைத் தொழுதுமெழு; இருவர்க்கும் ஒன்றுகொண்டே போதுபோ
 க்கலாய்படியான தேசத்தேறப்போலோம், (௩)

மு.—அலமுமாழிப்படையுமுடையார் கமக்கள்பராய்ச்
 சலமநாகித்தகவொன்றிலர் காம்தொழுதுமெழு
 உலவுகானல்கழியோங்குதண் னபம்பொழி லாடிசை
 பலவுகானல் களிவண்டினம்பாடி புல்லாணியே. (௮)

ப.ம்.	உரை.	ப.ம்.	உரை.
அலமும	ஹலமென்கிற திவ்யா யுதத்தையும்	களி	(மதுபாகத்தால்) [இற செருக்கி வர்த்திக்
ஆழிப்படை	திருவாழி என்கிற திவ்யாயுதத்தையும்	வண்டினம்	வண்டிகள் கூட்டமா ஸஞ்சரியாநின்றி னது
உடையார்	உடையரான ஏம்பெரு	உலவு கால்	தென்றிலையுடைய தாய்,
கமக்கு	நம்திறத்தில் [மான்	நல்	நலமான
அன்பராய்	ஸ்தேஹிப்பார் போன்ற வராய்	கழி	உப்புக்கழிக்கரையில்
சலமநாகி	கடத்தை யுடையவ ராயாவி	ஒங்கு தண்	உந்நதங்களாய் குளிர்ந்து (ஸ்ராமஹரங் களான)
தகவுஒன்றுதிலர் இரக்கமுள் கடவின் றிக்கே இராகின்		பைம்பொழி ல் ஹடு	பரந்த சேலைகளின் நடுவில்
காம்	காம் [முள் ;	இசை	காந்ததை
புலவுகானல்	பிரிந்தாரிரங்குலிட மான கடற்கரை (கெத்தல்)நிலத்தில்	பாடம்	பாடா நின்றானது மான

வணங்கினால், அவன் பழிசொல்ல வழியுண்டோவென்று கருத்து. (இருவர்
 க்குமொன்றுகொண்டே) என்றதுசகு-நிலைக்கொப்பத்தின் யொக்கயதைமேல
 அவன் அந்வயத்திருந்தால், காழும் அத்நையே பொக்கயயாகப்பாதுப்பாக்கி
 னால், ஒருவருக்குப் பழியிட அவரையில்லையென்று கருத்து. ... (௭)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமாழிப்படையுமுடைபார்
 கமக்கன்பராய்ச் சலமதாகி) நிரபேக்ஷரான இவர் ஓர் அபயேயிதே
 யென்றபாராதே, கமக்கு ஸ்கேஹிப்பாரைப்போலே ச(ந)லத்தைப்
 பண்ணினாராயிற்று. (அலம்) ஹலத்தைச் சொன்னபடி. இத்தை
 திவ்யாயுதமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (கமக்கன்பராய்ச்சலமதாகி)
 வர்வர்க்கும் பாராயரான தாம், கம்மைத் கமக்கு பாராயராகக்
 கொள்ளுவாரைப்போலே ஸ்கேஹத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (தக
 வொன்றிலர்) பரிபூர்ணரானகாம், ஒருஸ்தீவிஷயமாக ச(ந)லத்
 தைப்பண்ணினேமெயென்ற இரக்கமும் கூடவின்றிக்கே இருந்தா
 ராயிற்று. (காம், தா முதுமெழு). காம் கீர்த(ரு)யாகவொண்ணும்த?
 (க)[ந(ரு)யாகவொண்ணும்த? சந்ரகாமபாணியி லகந்
 மனோ ராகவா-தஜஃ] இனையபெருமான் ஒருகையாலே சந்ரத்தைப்
 பிடித்து, மந்தைக்கையாலே சாமாங்கனையும்பிடித்துப்பணிமாறும்
 போது, சக்ரவர்த்தியாண்ட பரப்பில் அதுக்கு ஓரளவில்லாமையள்
 திறே. அடிமையில் கவித்தன்மிருக்கிறபடி. பெரியமாகாதவன்று

ஆந.—எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமீத்யாதி). நெஞ்சானது காம் கால
 கேஷபார்த்தமாக அவ்வூரைத் தொழப்பினால் பழியாகாதே என்னுந்நீன்றும்,
 காம் இக்கே விரஹக்வேசப்பட்டிப்போனால் அவனைக் கண்டமட்டிலே மேல்
 விழவேண்டியவரும்; அதுக்காகப்போனால் அது ஸாதகமாய் விழுமாகையால்
 அவனை வரப்பாத்திருக்குமத்தையென்ன; (இவரித்யாதி). (ச(ந)லம்)
 கூடம். தகவிலவென்னுதே, "தகவொன்றிலர்" என்றதின் கருத்தருளுதி
 ருர் (பரிபூர்ணேத்யாதி). முதல் நிரபேக்ஷராய், பின்புகூடஸ்நேஹம்பண்ணி
 இப்படி பண்ணினேமென்றதில்லாதவரை காம் தொழுதால் தானென்
 னப்பரயோஜகமென்ன; (காமீத்யாதி). அவன் கூடஸ்நேஹம்பண்ணினேயா
 திலும், அவன்க்குக்ரிமென்றுபோய் தொழாதேயிருக்கவேண்டினமை கம்பக்
 கல் கூடாதேயென்னை. நெஞ்சில் வன்மையின்றிக்கே தொழுதால் நிரபேக்ஷ
 னுக்கு பரயோஜகமாகையால் வயர்த்தமன்றேவென்ன; கம்ஸ்வரூபலாபமு
 ண்டாகையே பரயோஜகமென்று ஸந்தருஷ்டார்த்தமுபபாதிக்கிறார் (சந்ரேத்
 யாதி). (கவித்தனம்) பசியனாக. கமக்கு ஸ்வரூபம் அத்தலைக்கு பீ. திவின
 விக்கையன்றே? அவன் நிரபேக்ஷனுயிருக்கத்தொழுதால் அவனுக்கு பீ. தி
 வினையும்படியென்னென்ன (பெரியமீத்யாதி வாக்யதவ்யத்தானே). அவன்

இவனுக்கு இது ப்ராப்யமாகாதே. இவன் அவனுக்கு உகப்புச்செய்த தாலேயே இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (க) “புலகாணல் - ப்ராஹ்மர்ஷயிஷ்யாயி” யிலேயே இவன்றனக்கவயம்.

(உலகாணல்கதி) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தென்றையுடைத் தான கல்வகழியென்னுதல்; அன்றிக்கே ஓடாநின்றுள்ள கால்க ளுண்டு - நீரோட்டங்கள்; அவற்றையுடைத்தான கல்வகழியென்னு தல்; (ஒங்குதண்பைம்பொழில்) வைமாநிகரைப்போலே யிருக்கை. ஆகாசாவகாசமடையும்படியாய், ப்ராஹ்மரமாய் பரந்திருந்துள்ள பொழிலிலே. (புலகாணல்). அக்கடல்கரையின் காற்றமானது தட்டாதபடிக்கீடாகச் சோலைமேலே உயரவிருக்குமாயிற்று வண் டினங்களானவை; தேவர்கள் ஸம்ஸார விவக்காயம்தட்டாமலிருக்கு மாபோலே. மதுபாகமத்தமாய்க்கொண்டு செருக்கிவருகிற வண் டினங்களானவை அதுக்குப் போக்குவீடாக அங்கேயிருந்து இசை பாடாநிற்குமாயிற்று. இசைகேட்டால்பொதுக்கும்படியானதேசத் தேறப்போவோமென்றபடி. (அ)

மு;—ஒதிராமம் குளித்துச்சிதன்னு லொளிமாமலர்ப்
பாதநாளுப்பணியோம் நமக்கேநலமாதலில்
ஆதுதாரானெனிலும் தருமன்றியுமன்பராய்ப்
போதுமாதே தொழுதுமவன்மன்னு புல்லாணியே. (க)

நிரபேஷரூபிருக்கச்செய்தேயும் இவன் தொழுதல்லது நிற்கமாட்டாதே தொழுதால், அது அவனுக்கப்பை விளைப்பிக்க, அத்தால் இவனுக்கு ஸ்வரூபம் நிறம்பெறமென்றதாயிற்று. உத்தார்த்தஸம்வாதம் (ப்ராஹ்மர்ஷயிஷ்யாயிலே யே) என்றது.

காற்றுகவும் கால்வாயாகவும் இரண்டர்த்தம் (ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள வித் யாதி). “புலகாணல்களில் வண்டினமானது-உலகாணல் கழியிடத்தில் ஒங்குதண்பைம்பொழிலுடிகைபாடும் புல்லாணி” என்றவயம் திருவுள் ளம்பற்றி, “புலவு” பிரிவாய், ததஸம்பந்தியான கானலுண்டு - கடல் கரை யாவது, பிரிந்தார் இங்குவது கெய்தல்நிலமாய், அங்கிருக்கிறவண்டினங்கள் பொழிலிலேமேலேபோய்ப்பாடுகைக்குநிமித்தமருளுகிரார் (அக்கடலித்யாதி). காடும் அத்தேசத்தில் போய் இரக்கமுண்டாய், பாட்டுக்கேட்டு ஸுகிக்கலா மென்கிற நினைவாலே இப்படி விசேஷித்தானென்று உட்கருத்தை யருளு கிரார் (இசையித்யாதி). ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாதே	பெண்ணே!	தாராளென்றிடு	(அவன்) கொடாமல்
கமக்கே	கமக்கே	ம்	போனாலும்
நலமாதலில்	புருஷார்த்தமாகையால்	தரும்	(இத்த ளாதநாநுஷட்— கம்) கொடுக்கும்
குளித்து	(நாம்) ஸ்நாகம் செய்து	அன்றியும்	அதுவமன்றிக்கே
நாமம்	(அவனுடைய) திருநா	அன்பராய்	பக்தராய்
ஒதி	சொல்லி, [மத்தை	போதம்	போவோம்;
உச்சிதன்னால்	பிரிர்ச்சிதனால்	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
ஒளி	பிரகாசியாசின்ற	மன்னும்	பொருந்திவர்த்திக்கிற
மா	ஸ்நாகக்கயமான	புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி யென்
மலர்பாதம்	திருவடித்தாமரைகளை		றெ திவ்யதேசத்
நாளும்	தினத்தோறும்		தையே
பணியோம்	தொழக்கடவோம்;	தொழுதும்	தொழுவோம். (க)
ஆத	யாதொரு நலத்தையும்		

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஒதிராமநித்யாதி) செய்யக்கடவ தல்லாதனவிவல்லாம் செய்து பெறக்கடவோம். புருஷார்த்தம் - ஸ்வயத்நஸர்த்தம் மென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் பாடக்கடவோம்.

வ்யா;—(ஒதிராமம்) வாயாலே திருநாமங்களைச் சொல்லக்கட வோம். (குளித்தித்யாதி) (க) "ஐய்கொணைகள்செய்து" என்னக்கட வதிறே. அதாகிறது-அவன் எதிரே வாராநின்றால், நாம் ப்ரணயிநி

அந;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஒதிராமநித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் கெஞ்சு, நாமேபோய்தொழுகை ஸாதகமாய் பர்யவஸிக்கும், அவனை வரக்கண்டிருப் போகென்னச் செய்தேயர். அவன் வராமையாலே, அவனுக்குத்தகவொன்று மில்லை; போயல்லது திராதென்று துணர்ந்தவாதே கெஞ்சறிந்த தோழியான வன் நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றை நாம்செய்கையாகவென்னென்ன; சேராதவையாகிலும் செய்யோம் வாகென்றழைக்கிறென்று ஸங்கதி.

திருநாமஸங்கீர்த்தகந்தைச் சொன்னது தேசுவாஸாதி ஸாதநாந்தரங்க ளுக்கெல்லா முபலக்ஷணமென்று கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (புரு ஷார்த்தநித்யாதி). "குளித்து, நாமம்ஒதி உச்சிதன்னால் நாளும் ஒளிமாமலர்ப் பாதம் பணியோம்" என்று நாம்செய்த தகவையல்லாதவை செய்தால் கம க்கும் கார்யவாசி இத்தனைபோக்கி, அவனுக்கு னாநியென்னென்ன வருளு கிறார் (யாமித்யாதி). (ப்ரணயிநியாபீதகை) என்றது-ஸ்வார்த்த கர்த்தருதவ

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஒதிநாமம். ககஉடு

யாய் நிற்கையன்றிர்கே, சும்பிட்டுக் கொடுநிற்கக் கடலோமென்கி
ளுள். (ஒளிநாமலர்ப்பாதம்) திருவடிகளில் போக்ய(ஶ்ரீ)தைகண்
டால்வணங்கத்தான், போகா துபோலேசானும், அதாநிறது-அதுப
விக்கக்காலம்போருமத்தனையன்றி, முறையுணர்ந்து திருவடிகளிலே
விழுகைக்கவஸரயில்லை. ப்ராப்யமென்றிருக்கை தவிர்க்து, ப்ராபக
கவ புத்தி பண்ணுவோம். (காஸும் பண்ணுவோம்) ஸாதகவிச்சேதத
தில் ப(ஶ்)லவிச்சேதம் வருமென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் படக்
கடலோம்.

(கமக்கேயித்யாதி) இனி அததலைக்கு நன்மைபார்க்குமதித
ல்லாம் தவிர்க்து, கமக்கேநன்மைபார்க்குமத்தனை. (கமக்கேகலமாத
வில்) இதுக்கு முன்புகும் இழவுகளும் பாராதே அவனுக்கே நன்மை
பார்த்துப் போவோமிறே. (ஆததாரானெனிலும் தரும்) எல்லாம்
செய்தாலும், அவனை "ப(ஶ்) க்திலப்பயனன்று" என்னவொண்
னாதே. "ஒன்றும்தாரேன்" என்று இவன் ப்ராதிஜ்ஞைபண்ணி
யிருந்தாலும், பக்திலப்பயனென்கிற வசகத்தை மாற்றுவொண்
னாதே. (அன்றியும்பராய், போதும்) அவன் ப(ஶ்) க்தி பண்ண
விருக்குமது தவிர்க்து, இனிகாம் பக்தராய்ப்போவது. பேறு கம்ம
தானால் அதுக்கிடான ஸாதகமும் கம்தலையிலே ஆகவேண்டாவோ?

போகீத்ருத்வங்களை விட்டுத்த(ஶ்) தேகபோக்யையாயிருக்கை. (சும்பிடுகை)
என்றது- ஸ்வபோக(ஶ்)லித்தயர்த்தம் ஸ்வயம் ஸாதகம்பண்ணுகை. இத்
தால் அவனுடைய நிரபேக்ய போகீத்ருத்வங்களும், நிரபேக்யோபாயத்வமும்
சூலியுமென்றதாயிற்று. போக்யதையாலே வணங்கப் போகாதாகில் "பணி
வோம்" என்று நீ சொல்லும்படியென்னென்ன (ப்ராப்யமித்யாதி).

"ஆகலில் கமக்கேகலம்" என்றல்லயம் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரனூர்த்
தம் (இனியித்யாதி). இத்தனைகாலும் அவனுக்கு கன்மைதேடினநாம் இப்
போது தவிருவானென்னென்ன (இதுக்கித்யாதி). நாம் அவன் திருவடிகளிலே
உபாயபுத்திபண்ணி பணிந்தால், அவன்யிறுக்குப்பண்ணினுனென்னும், அந்த
கலம் தமக்கு அவன் நாரானென்றாலும் அவன் தரும்படி பண்ணிவைக்கும்,
"அன்றியும்பராய்ப்போவோம்" என்று சொல்லுகிறுனென்று விவகித்துத்
தாற்பரியம் (எல்லாமித்யாதி). அன்பராய் என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகம்
தாற்பரியம் (அவனித்யாதி). காமானால் கமக்கு ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதே
யென்ன; கமக்கே கலமென்றத்தைக் கடாக்கித்தருளுகிருர் (பேறித்யாதி).

ககஉச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, ஓதிநாமம்.

(மாதேயவன் மன்னுபுல்லாணியே) அவனை ஓரிடத்தே பதிகொண்டிருக்கப்பண்ணுகிறதென்? அவன் எதிரே கிளர்ந்து வரும்படி காரம்போதும். இவன்செய்கிறவை இவனுக்கு ஸ்வபாவமென்றிருக்கிலன்றோ இவனுக்கு ஆறியிருக்கலாயது. ஸாதகமென்று புத்தி பண்ணினால் பின்னை அவனுக்கு அவ்ருத்தொங்க வொண்ணாதிதே.

(ஓதிநாமய்த்யாதி) அவன்பண்ணின ப (ஓ) க்திகொண்டு பெறலாமென்றிருந்தோம். அஃதல்லவீதே ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லுகிறபடி. இனி ஸாஸ்தரோக்தமான பக்த்யாத்யுபாயங்களைக் கண்ணழிவற அநுஷ்டித்து அவனைப் பெறக்கடவோமென்கிறாள். அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலே பெறலாமென்னும் விஸ்வாஸம் சொண்டிருந்தோம். அது - கார்யமாகாதபின்பு இனி ஏதேனுமொரு க்ரியாமாதாத்தைப்பற்றுமத்தனையீதே. (ஓதிநாமம்) எல்லாம் செய்தாலும் (க) "ஸத்யம் கீர்தயந்தி" என்கிறதற்கு ஒரு ப (ஓ) லயின்றிக்கே இராதீதே. (குளித்து) அவன் விஷயீகாரத்தாலே பெறுமது தப்பிற்றே. இனி ஸாதகாநுஷ்டாநம் கொண்டு பெறவேண்டியிருந்ததே? அவை அநுஷ்டிக்கும் போது அதிகாரிகளாகவேணும். அதுக்கீடாகக் குனிச்சுக்கடவோம். உறையிருந்த நம் தலைகளைக்கொண்டு அவனைப் பணியக்கடவோம். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) ப்ராப்யமானதுவே - ப்ராபகமென்றிருக்குமதுதவிர்ந்து, இந்நைக நந்தலைகிலஎறிட்டுக்கொள்ளக் கடவோம்; அதுக்கீடாக இரண்டாகாரமுண்டேயாகிலும் போக்யமான ஆகார தன்புதானுமியளுக்கு ப்ராப்யருமியில் புருமென்று அவன் தாராதிரானே வென்ன வருளுகிறார் (இவனித்யாதி).

"ஒளிமாமலர்ப்பாதகாளுப் பணியோம்" என்றதற்கு "போக்யதாபுத்தி பண்ணாமல், ப்ராபகத்தலபுத்தி பண்ணிப்பணியோம்" என்று ஸ்வகநஸ்கீகார ரூபப்ராபத்தியும் சொன்னதாக விவகித்து ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, போக்யதா புத்தியாலே ப்ராப்யமென்று நினைத்து தந்னித்தயர்த்தம் கேவலம் ஸாதகாத்நயங்கியே பண்ணுவோமென்கிறுமென்று யோஜனாதாம் விவகித்துப் பாட்டுக்குத் தொகுத்தபாகமருளுகிறார் (அவன்பண்ணின வித்யாதி). (அவன்பண்ணின) என்றது - அவன் நமக்குண்டாம்படி பண்ணின ஸாதத்த்யபக்தியென்கை. ஸாஸ்தரங்களிலே சொல்லுகிற ஸித்தஸாதகத்தையே பற்றவொண்ணாதேவென்ன (அவனுடைய வித்யாதி). (எல்லாம் செய்தாலும்) அவன் எப்பாடுபடுத்தினாலும்.

செரியநீருமொழி, கூ-ப, உ-தி, ௧0-பா, இலங்குமுத்தும், ௧௬௨௭

மொன்றுமே உள்ளதென்று நினைத்திருக்கக் கடவோம்.

(இனிகாரும்பணியோம்) தேஹயாத்ரையில் அந்வித்தும்ந்
நிறே அவ்வடைவு, தப்பினவன்றைக்கு பாத்யலாயமின்றிக்கே
யொழிவது. "கெடுவாய்! அரைக்கணம் தாழ்க்குங்காட்டில் குண
நிகவஸ்துவை இங்கினே அழிக்கலாமோ?" என்று தோழிசொல்ல.
(ஈமக்கே நலயாதலில்) ஒங்காண்; இதுக்குமுன்படங்க அந்வித்த
த்தை நோக்கியுண்டாயிதே; இனிபுள்ள காலமெல்லாம் ஈமக்கே
நன்மைபார்க்கக்கடவோம். (க) "சுஹ்ருத்யுர்ப்பி - தத்தஸ்யஸத்ரு
ஸம்பவேத்" என்றிருந்து நாம்ஜிவித்தது அமைபும். (ஆதாரா
னெனிலும்) எல்லாம்செய்தாலும்இவளுள் (௨) "சுஹ்ருத்யுர்ப்பி -
பக்த்யாத்வந்யயா ஸக்யம்" என்கிறத்தைத் தவிர்க்க வொண்
ணதே. தன்னையேபற்றிப் பெறவிருப்பார்க்கன்றோதன்னைக்கொடா
தொழியலாவது. (அன்றியும்பராய்) அதெல்லாங்கிடக்க, ஈமக்குத்
தான் பெற்றுக்கு வழிஇதுகாண். தந்திலனுகில் தவிருகிறான். நம்
ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொடுகின்றால் யின்பு அவன் ஜீவிக்
கும்படி காண்கிறோம். இவ்வன்புதனக்கு உபயாகாத்வமுன்றிதே.
அதில் இப்போது ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படியாக ஸாதநத்திலே
தொள்ளவமையும். இவள் இப்படி பார்க்கச்செய்தேயும் திற்காலித்
தாள்போலே காஜாமவள். (மாதேபோது) என்கிறான். (அவன்
மன்னுபுல்லாணியை) எல்லாம் செய்தாலும் அவன் ஆஸகத்தைக்
கிளப்புன்போது நம் ஆற்றாமையேணுகாண். (௧)

மு. — இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்து மெழில் தாமரைப்
புலங்கள்முற்றும் பொழில் சூழந்தழகாய புலகாணிமேல்
கலக்கவில்லாப் புதழான் கலியெனினிமாவில்
வலக்கொள் தொண்டர்க்கிடமாவது பாடிவ்வைசூந்தமே

திருமங்கையாழ்வார் திருவாழகனேசரணம்.

தோழியானவன் ஓந்தபரையாய், இவன் ஸ்வரூபத்தைப் பேணவேண்டு
மென்று பிரிவில் கண்டவளலில், கண்மெல்லுரூபத்தைப் பேணினாராதே மன்
னியிருக்கிறானே; இனி நாம் என் செய்வோம்; ஸாதநாத்நாங்களைவிட்டும்,
ஆற்றாமை அவரத்யும்படி ஸ்வரூபாதுரூபமாகத் தொழுவோம் உர என்கிறார்
என்று விவகரித்து "அவன் மன்னு" என்றுவிசேஷித்ததுக்குக் கருத்து
(எல்லாமித்யாதி). (௨)

(௧) ரா-ஸா-ந.க-ந.௦. (௨) கி-கக-நி.௧.

கைஉய பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, கப-பா, இலங்குமுத்தம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இலங்கு	பரகாலியாகின்ற	புகழான்	சீர்த்தியை யுடைய
முத்தம்	முத்துக்களையும்	ரான	
பவளக்கொழு	பவளத்துளிர்களையும்	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
ர்தம்		ஒலிமாலை	சுப்தஸைதர்பரூபமான
எழில்	அழகிய	இடபாகரங்களில்	
தாமரைப்புலம்	தாமரைப் பொய்கை	வலங்கொள்	சுதேனுமொரு விதமாக
ள்	கையுமுடைய	க ஆர்வயித்த	
பொழில்	சேலைகளாலே	தொண்டர்க்கு பக்தர்களுக்கு	
முத்தம்	எங்கும்	இடமாவது	வானஸ்தநாமாவது
குழ்த்த	குழப்பட்டதால்	பாடு இல்	துக்கரத்திதமான
அழகாய	அழகிதான	வைகுந்தமே	வைகுந்த மாகரம்.
புல்லாணிமேல்	திருப்புல்லாணிவிஷய		
கலங்கிடுள்	கலங்கியில்லாத [மாய்		
லா			

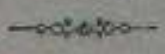
வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (இலங்குமுத்தம் பவளக்கொழுத்து மேழில் தாமரைப் புலங்கள் முத்தம் பொழில் குழ்த்தழகாயபுல்லாணிமேல்) இந்த தேரலவலகூன்யமாயிற்று இவர்தம்மை இவர்கள் கவிபாடிவித்தது. உஜ்ஜவலமாகாகின் துள்ள முத்தம், அழகிய பவளக்கொழுத்தும்; தன்பரப்புமாதச் செவ்விபெற அலர்ந்ததாமரைப் பொய்கைகளையுமுடைத்தான சேலைகளாலே குழப்பட்ட திருப்புல்லாணி மேலேயாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (கலங்கில்லாப் புகழான்) கவிபாடினவர் தம்முடையஸ்வபாவமிருக்கிறபடி. பரஹிம்ஸைபண்ணிக் திரிபுமதிற்காட்டில் அடிமங்காரகர்ப்பமான கிரியா கலாபங்களாலே பெறவிருக்குமது என்றுயிற்று. அதுதன்னையும் கழித்து அவன்மன்னாலே அதனைப் பெறுமதே கன்னுச்செசால்வி அத்

கரு.— பத்தாம்பாட்டு. (இலங்கியாதி) (பொய்கைகளை) என்றது-தாமரைக்குளங்கொண்டிறது. புலங்கன் தாமரைவயலாய் "எழில் தாமரை" என்கிற விசேஷணப(2)லத்தாலேக் கம்பீராம்பல்ஸமுத்புதத்வம்சொல்லவேண்டுகையாலே ஸகூணுக்குத்தியாலே வயலுக்கருகிருந்த பொய்கைகளைச் சொல்லிற் பென்றபடி. ஆழ்வார்(6) "நீர் ஸுப்யுக்ஷீ - தத்தஸ்ய ஸத்ருபரம்பவேத்" என்றும்போலே அவனைவரப்பார்த்திராதே கலங்கித்தாமேதொழுதையோடே புறப்பெய்யடி கலங்கியிருக்க, இவருக்குக் கலங்கியில்லாதமை எவ்வினேஎன்ன; (பரஹிம்ஸையித்யாதி). (அவன்மன்னாலே பெறுகையாவது) அவன் தம

பெரியதிருமொழி, ௩-பா, ௩-தி, ௧௦-பா, இவங்குமுத்தம். ௧௧௨௧
 ஸத்யம் சிழிவனவயோ டொக்கக்கழித்து, ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே
 வந்த அலமாப் பையுடையாகையாலே வந்தபுகழாயிற்று; புகழ்க்
 குக் சவர்கமில்வாமையாகிறது இவ்வளவும் வருகையாயிற்று.

(கனியனெனிலுடைய) (௧) “ஹிந்திசீக்ஷ - முகிப்பாணீ தம்” என்
 னுமார்போலே ஆப்தவசகமாயிருக்கை. (வலங்கொள் தொண்டரித்
 யாதி) இப்பத்துப்பாட்டையும் அதிகரிக்கவுமாம்; அன்றிக்கே ஒரு
 பாட்டை அதிகரிக்கவுமாம். அதில் அர்ந்தாதஸந்தாகம் பண்ணவு
 மாம்; அதில் இசையை அப்யஸிக்கவுமாம். இவ்விசைதன்னை ஒருவன்
 பாடாநின்றால் அதில் அஸஹமாகனமதின்றிக்கே யொழியவுமாம்.
 ஏதேனும் ஓராகாரத்திலே ஆர்வயமே வேண்டிவது; அவர்களுக்கு
 வாஸஸ்தந்தாகமான தெரம்- துக்ககந்தாலிதமான நித்ய விபூதியே.
 இத்தை இங்கே அப்யஸிக்க, அவர்கள் இங்குத்தைத் தனிமைதீர,
 அர்ச்சிராதிமார்க்கமே அங்குள்ளார் கொண்டாடப்போய், நித்ய
 விபூதியிலேபுக்கு நித்யா துபவம் பண்ணப்பெறுவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

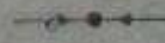
ஒன்பதாம்பத்து முன்றுந்திருமொழி முற்றிற்று.

பெறுதலைப் பார்த்திருக்கக் கடவோமென்றதிலிருந்து, தன் ள்வருபத்தைப்
 பேணியிருக்கை யென்றபடி.

“வலங்கொள்ளுகை”-வளையவருகையாய், ஏதேனாமா ஓர்வயமுண்டான
 தொண்டர்க்கு, இடமாவது-வைகுந்தம். இனிபாடினர்க்கு, இல்லைகுந்தமே.
 அதில் விவாதமில்லையென்று விவகலித்து அருளுகிறார் (இப்பத்தியாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—காவார்ப்ரவேசம். சீழில் திருமொழியில் புல்லாணியைத் தொழப்
 போக ஒருப்பட்டவன்போய் அதபலிக்கவொண்ணாதோ? கேற்பட்டதாத்
 ரேஷணதிகளைச் சொல்வானென்னென்னும் சங்கையாலே ஆற்றாமையின்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து நான்காத்திருமொழி

காவார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—காவார் ப்ரவேசம். திருப்புல்லாணியேறப்போகவேணு
மென்றுகொண்டு உத்யோகித்தக் கால்நடைதாராமல் தளர்ந்து,
உண்ணப்புக்கவன் சோற்றிலே தோஷதர்மரம்பண்ணினால் "எல்லா
முண்டு சமைந்தோம்" என்னுமாபோவே துடங்கினதெல்லாம் அழகி
தாகத் தலைக்கட்டினோமென்று, கண்ணாட்கண்டபகழிகளைத் தூது
விடுவது, முன்புள்ளார் நோவுபட உதவினபடி சொல்லுவது, ப்ர
துக்கள் ஹிதவசரம் கௌரப்படியான தசையைச் சொல்லுவதாய்த
தலைக்கட்டுகிறது. *
பு.—காவார் மடல்பெண்ணை யன்றிலரிஞரலும்
ஏவாயினூடியங்கு மெஃகிற் கொடிதாலோ
பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணிகைதொழுதேன்
பாவா யிதுநமக்கோர் பான்மையே யாகாதே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல்	மடலையே திருபகமாக வுடைய	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா கெட்டம். [நின்றது பூக்களில்
பெண்ணை	பணமரங்களிலிருக்கிற	ஆர்	சுற்றுத்தமான
அன்றில்	அன்றில் பகழிகளு டைய	மணம்	பரிமளத்தால்
காலு	சோலைகளிலே	கமழும்	மணம்மிக்கிருக்குள்ள
ஆர்	கிறைந்திருக்கிற	புல்லாணி	புல்லாணியென்கிற நிவ்யதேசத்தை
அரி	தழுதழுத்த	கைதொழுதே (ஆகைப்பட்டு) பணிந்	
ஞரலும்	நவசியும்,	ன்	தேன். [யே!
ஏவாயின்	காமசரங்களால் ஏவப் பட்ட புண்வாயின்	பாவாய்	ப்ரதிமைபோன்ற எகி
ணம்	மத்தயத்தில்	இது	இதுவானது
நூயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கிற	நமக்கு	நமக்கு
எட்டில்	வேலைக்காட்டில்	ஆர்	ஆர்
		பான்மையே	ஸ்வபாவமாய் விட்
		ஆகாதே	டதே?

யிருதியால் போகமாட்டாதே, கைக்கொடுக்கிற தோழியும் ஸ்தப்தையாகப்
படுகிருமென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (திருப்புல்லாணி - யித்யாதி). ... *

பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, க-பா, காவார்மடல், கககக

அவா—முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) பிரிந்த நிலத்தில் இருக்கவொண்ணுதொழிவது; போசத்தொடங்கினதேசத்திலேபோய்ப்புகவொண்ணுதொழிவது; கந்தசை இருந்தபடிஎன்? என்கிறான்.

வ்யா—(காவார்மடல்பெண்ணையன்றிலரிசூலும்) தாய்மாய்விக்கவசந்ததுக்குமேலே இதுவும்வேறுமோ? (அன்றிலரிசூலும்) அன்றினுடையப்ரணயகந்தக (௧௫) தமமான பேச்சென்னுதல்; அரிசூலென்னுதல்; (௧) “என்னுடைய நெஞ்சுக்கோர் வாளாமென் செய்வேன்” என்னுமாபோலே. ஒன்றே ஆற்றவொண்ணுதிருக்க, எக்குமதுவேயாவது. ஒருமடலே எங்குமொக்கச் சொல்லெய்திருக்கிறபடி. மடற்பெண்ணையையுடைத்தான காவிலே ஆர்ந்த அன்றிலென்னவுமாம், லங்கையடைய ராக்ஷஸிரென்னுமாபோலே. தார்யிகராயிருப்பார் வையத்த தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வழியடிக்காரர் ஏதுங்குமாபோலே, மடலெடுத்தாகிலும் பிழைக்க நடப்பனையிலே அன்றில்வந்து குடிபுகுந்தது. ப்ரபதநமும் பஸியாதசையிலே செய்யுமொன்றிதே. அவன் தன்ஸ்வரூபத்தொடு சேரச்செய்யாவிட்டால் இவன் தன்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாலும் பெறப்பார்க்குமே.

அந.—பாட்டுக்குத்தொகுத்த பா(௭)ய மருளுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி). முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) “சூலும்” என்பிற ச(௩) காரம்-அதுத்த னமுச்சயமாகத் தாத்தாயம். (அரி) என்றது இருளாய், அத்தாலே அவ்யத்த மாணபடியையவிகழ்த்துப்பலி தார்த்தம் (ப்ரணயகந்தகதமான) என்று. அரிசிற சூலென்று அர்த்தாந்தரம் (அரிசிறவித்யாதி). மடலையே திருபகமாகவுடைய பெண்ணையிலே இருக்கிற அன்றிலின் சூலானது காவெல்லாம் ஆர்ந்திருக்கிற தென்று, “காவார்” என்றத்தைக்குரலுக்கு விசேஷணமாகியருளுகிறார் (ஒன்றே இத்யாதி). (அதுலே)-சூலே, காவுபோலேயான மடலென்று மடலுக்கு விசேஷணயருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). அன்றிலுக்கே விசேஷணமாகி மூன்றும் யோஜகை (மடலித்யாதி). பண்பானபோதே மடலுண்டாயிருக்குமே, மடலென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (தார்யிகரித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை உபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு மடலெடுக்கை தண்ணீர்போலே தாசகமொவென்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (மடலித்யாதி வாய்வயத்தாலே). ஸ்வரூபஹாநிவாராதோ? அது

(௧) பெரி-தி-மடல்-அரு.

(எவாயினுடியங்கும்) காமசரக்களாலே புண்பட்டிதே உடம்பு
புண்பட்டித்தேது. ஸுப்ரஹ்மண்யன் கையில்லேவல், ஸரீபரக
ராமாழ்வான் கையில்லம்பு, இவற்றாலே துன்புண்டமலைகளிலே
புகழிகள் ஸஞ்சரிக்குமாபோலேயாயிற்று. அம்புலாய்களைப் புதுப்
புண்செய்துகொடு காணும் போகிறது. (எஃகிற்கொடிதாலோ)
எஃகிலைக்காட்டிலென்னுதல்; எஃகுபோலேயென்னுதல். இத்த்வரி
யாற்றும்போது வேலிலேவைத்து ஆற்றவேண்டும்படியிருக்கை.
லெனகிகாக்கியிற்காட்டில் நரகாந்ரி கொடிதாயிருக்குமிதே.

(பூவார் மணம்கமழும் புல்லாணி கை தொழுதேன்) பரிமளம்
அவற்றையமாகாததேசம் தேடிப்புக அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன்.
விரோதியான இந்நிலத்தைவிட்டுப் பார்ப்ப தேசத்திலேபோய்ப்புக
அழகிதாகக்கோலினென்கிறான். (பாவாய்) இதற்குத்தான் துவள்
சொல்லுகிறது-இவளுடைய பாரவஸ்யம் கண்டு தானிழந்து இவள்
வ்யாபரிக்கவேண்டும்படியாயிற்று அவள் இருக்கிறது. (க) [யாமு
டைத்துணையென்னும் தோழிமாறும்] காமமாந்தரீமகாணு முள்
ளது. நாயகன்பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்தனை இவளுக்குள்ளது.
இவளாற்றுகைக்கும் அவள்வாராமைக்கும் இன்னிக்கும நோவுபட
வேணும் அவளுக்கு. இதுஹ்ருபாகரமிட்டுச சொல்லவெண்ணுது
காணும். பிரிந்தநிலத்தில் இருக்கவொண்ணுதே ஒழிவது. பார்ப்ப
தேசத்திலேபோய்ப்புக வொண்ணுதொழிவது; உசாத் துணியின்
நிக்கே ஒழிவதான தசையிறே நமக்கு; இழவில் வந்தால் இருவர்
க்கு மொத்திருக்காதுமிதே.

செய்யும்படி என்னென்ன வருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

ஏவப்பட்ட புணவாயினுடைய, உகடு-மத்தப்பத்திலே, இயங்கும்-ஸஞ்சரி
க்கும், எஃகில் கொடிதாலோ என்றதுக்கு ஸற்குஷ்டார்த்தமாகத் தாற்பாயம்
(காமசரக்களித்யாதி).

ஸ்வாபதேசம் (விரோதித்யாதி). "தொழி" என்னுதே. மரப்பாவையாக்
பிச்சொன்னதுக்குக்கருத்து (இதற்கித்யாதி). (தானிழந்து)தான்பாரவஸ்யந்
தை நான்விட்டு. எடுத்த பாகரத்திலே "என்னும்" என்றதுக்குக் கருத்து
(நாயகன் பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்யாதி). (அவன் வாராமைக்கும்) என்ற
துக்கு இருவருமாயிருக்குமிருப்பத தனக்கு உத்தேஸ்யமாயலையிலே வாரா
மையால் தனியே இதுவுமொருதுக்கம் இவளுக்கருவென்று கருத்து.

(ஓர்பான்மையே யாகாதே) மாறாடி வருவதுமன்றிக்கே இது ஸ்வபாவமாய் விட்டதே. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணு சின்றுர்கள். இவ்வருதுள்ளார் விஷயங்களிலே அய்யபராகா நின் றார்கள். முன்றும் விபூதியாகப்பண்ணி விட்டதாகாதே கோவுபடுத் துகைக்கு நம்மையென்கிறாள். (க)

மூ.—முன்னம் குறளுருவாய் முவடிமண் தொண்டளந்த மன்னன்சரிந்தக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன் பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள் புல்லாணி அன்னமாய் நூல்பயந்தார்க் காங்கிதனைச்செப்புமினே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னங்கழி	பொன்னங்கழி என்	மன்னன்	ராஜாதி ராஜானுள் எம்
	கிற நீர்க்கால்களை யு	சரிதைக்கே	பெருமானுடைய
	டைய	மாலாகி	செயலுக்கே
கானல்	கடல் கரை சிலங்க	பொன்	(நான்) பிச்சேதினவ
	ளிலிருக்கிற	பயந்தேன்	நிறத்தை [ளாய்
புள்ளி ரங்காள் பகழிகளே !		இதனை	இழந்தேன்; [தசையை
முன்னம்	முன்பு	புல்லாணி	(என்னுடைய) இந்த
குறளுருவாய்	வாமனாவதாரம் செய்த	அன்னமாய்	புல்லாணி என்றதில்
	ருளினவனுய் (மறா	நூல்	ஹம்ஸரூபியாய் [வுக்கு)
	பலி பக்கல்)	பயந்தார்க்கு	வேதங்களை (புத்தமா
முவடிமண்	மூன்றடிகளால் அளக்		கொடுத்தவரான எம்
	கக்கடிய பூமியை	ஆங்கு	பெருமானுக்கு
கொண்டி	இரந்து பெற்று		(பிராட்டிக்காக வந்திரு
அளந்த	(நீரி வேகங்களை யும்)	செப்புமினே	க்கும்) அவ்விடத்தில்
	அளந்தவளுள்		அறிவியுங்கள். (உ)

அவ்.—இரண்டாம்பாட்டு. கோவுபடுகை நமக்கே ஸ்வபாவ மாய் விட்டதென்று ஒருவார்த்தைசொல்லிப் பின்புபேசாதே யிருக்கும் பாக்குதியன்றே. தூளிருக்கிற விடத்தே வாததிக்கிற கிவபகழிகளைத் தூதுவிடுகிறாள் யிற்து.

“பான்மை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து “ஓர்” என்றதுக் குத் தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி). ... (க)

ஆ.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னமித்யாதி). ஸங்கதியருளிச்செய்து

கககச பெரியதிருமொழி,க-ப,ச-தி,உ-பா,முன்னம்சூறஞ்ஞுவாய்.

அவ:—(முன்னயித்யாதி) ஸுலபனல்லாதவனை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுத்திருக்கிறேனோ? அதுதான் பரத்வமென்னும்படி யிருக்கிற விடந்தே எந்தசையை அழியியுங்கொள்கிறான்.

வயா - (முன்னம் சூறஞ்ஞுவாய்) காலவிப்ரகர்ஷம் போக்கி தேச விப்ரகர்ஷமல்ல கிமர் இழக்கைக்கு. பானியேன், இன்றன்றிரு அவ் வடிவிகொள்ள வடிப்பது. ஒருநீர்ச்சாவிகிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிப் பதே? ஆறுபுகாவிட்டாலும் வர்ஷியாவிட்டாலும் கடலுக்குக் குறையில்லைதே. காலப்ரத்யாஸத்தியாலே பல்லிலேபட்டுத் தெறி த்ததென்கிறான். (சூறஞ்ஞுவாய்) அப்ராக்குத ஸம்ஸந்தாநத்தைக் கண்ணிலே முகக்கவரம்படியாக்கினபடி. (மூவடிமன்கொண்டள க்த) ந்ராலோச்யததுக்கு அவ்லருகும் நித்பலிபூதியும் தன்னதா யிருக்கிறவன் கிமர் மூவடியை இரந்தான்: இரந்ததுவும், மண் ணளந்ததுவும் மிகைகாணும். அவ்வடிவைக் கண்டபோதே ஆத் மாதீயங்களை இவனதாக்கினானாயிற்று அவன். (க) “நக்ஸஸூஉ ள்ஸாயு-தத்தமஸ்யாபயம்மயா” என்னுமாபோலே. (உ) “ஶ ஶ்ஸூஸூஉ-ராகவம் சரணம்கந்தீ” என்றதுக்குள்ளே பெருமான் அய கீகாரமுமுண்டு, கடுவு காலகேஷபம் மஹாராஜர் அதுமதி பெறு கைக்காகவாயிற்று.

(மூவடிமன்கொண்டளக்த மன்னன்) அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்று வளர்க்து ஆளந்து கொண்டானாயிற்று. அவனுடைய தொகுத்தபாஸம் (ஸுலபனித்யாதி). (அதுதான்) வாயகாதாரந்தான்.

(முன்னம்) என்றதுக்கு-சி(௮)ரகாலமாகவும், ஸமீபகாலமாகவுமிரண்டு தாத் பர்யம்விவகித்தது முத்தினத்தை யருளுகிறார் (காலவிப்ரகர்ஷம்த்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). ஸாபேகூரான தாயிருக்க, நிரபேஷூரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே பாதயற்பைவைப்பதே யென்றுகருத்து. இரண்டாம் தாத்பர்யம் (காலயிரத்யாஸத்தியித்யாதி). ஆர்த அபநாகம் அதுஸந்தாஸசையத்தாலே ஸாகிஷிதமாகத் தோற்றிற்றென்று திருவுள்ளம். மஹாபலியைப்போலே கண்டபோதே கார்யம் செய்தாருண்டோவென்ன; (த(௮)த்தமித்யாதி). கண்ட மாத்ரத்திலே கொடுத்ததில்லை; போதுபோக்கியன்றேகொடுத்த தென்ன (ராகவமித்யாதி).

மன்னலாயிருந்து இரக்கக்கடுமோ? “படைஎயி” என்று கொள்ளவேண்டாதோ என்ன (அவனுடைய வித்யாதி). வென்றுவாக்கினால் அதுனுடைய

(க) ரா-யு-க-அ-க-ச.

(உ) ரா-யு-க-எ-க-க.

அபி (டி) மாநத்தோடே சேர்க்கைக் கொள்ளுகைக்காக இரத்தானு யிற்று. (மன்னன்) (க) “சாஷாஷாஷாஷாஷா - ராஜாதிராஜஸ்வர் வேஷாம்” (உ) “சுஷுஷு சுஷுஷுஷுஷுஷு - ஸிஷுஷுஷுஷுஷுஷு மயோம ஹாஷ” (ஈ) “சுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு - ஸிஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு” என்றனுமாபோலே. (மன்னன்சரிதைக்கே மாலாசிப் பொன்பயந்தேன்) அந்நார்த்தமான செயலிலே நிறமிழக் தேன். இந்நானுக்காகச் செய்தசெயலென்று தோற்றிற்றில்லை காணும் இலர்க்கு. (ச) “உன்னிப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” ஆய்ரிதரெல்லார்க்குமாகச் செய்தசெயலென்றிருக்கிறார். தன்னுருக் செறித்து வேற்றுருகொள்ளுவது, இரப்பது, அளப்பதான செய லிலே யாய்த்து விவரிக்கையாயிற்று.

(பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்கான்) தானிருக்கிற விடத் துக்கு அணித்தாகப் பொன்னங்கழியென்றொரு நீரோடுகா லுண்டு போலே. ஏகதேசவாஸித்வத்தால்வந்த ஸம்பந்தக்கொண்டு தன் கார்யம் அவற்றுக்குச் செய்யவேணுமென்றிருக்கிறான். அதுக்கு மேலே பிரிந்தாணச்சேர்க்கும் சிறப்புடையவராயிற்று. முன்பு போனவனைப்போலே தனிபோகவேண்டாவிறே உங்களுக்கு. (புல் லாணி யன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) இவை தூதுபோகச் சமைந் தாப்போலேயாய்த்து அவன் சிட்டவந்திருக்கிறபடியும்.

தேசத்தை இவன் வாங்கிக்கொண்டானென்பர்கள். அதில்லாதபடி செய்தா னென்றை. “இந்நானுக்காகச் செய்தசெயலிலே கான் ஏதுக்காகமாலேறினே ன்” என்று வெறுப்பிலே தாத்தார்யமருளி, செயலென்று தாத்தார்யாக்தரம் (இந் ந்நானுக்கித்யாதி). “சரிதைக்கே” என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்தார்யம் (தன்னுருவித்யாதி).

“புள்” என்றத்தாலே திரியத்தவம் விவகழித்து, ராமாவதாரத்திலே திரியக்குக்கள்-சரியாகையாலே, அதைதப்பற்ற ஹார்த்தபாயம் (அதுக்கித் யாதி). (போனவனைப் போலே) தன்னவிடம்போன நாயகனைப்போலே. இத்தால் இந்த பதத்துக்குத் தாத்தார்யம் சொல்லிற்று.

அன்னமானது-நீரகநீரவிபாகம் பண்ணவல்லதாகையாலே, நீரகநீரங்கள் போலே, காணும் தானுமாக வந்தக் கலவிபைப்பிரித்தானென்று வெறுப்பிலே | (பா) தன்னுருக்கொகித்து. (க) (உ) (ஈ) (ச) உ-திருவ-௧௧.

கககக பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, க-பா, வவ்வித் துழார்.

(அன்னமாய் தால்பயந்தாற்கு) பிரிக்கவல்லார்க்கு இழந்தவேத சகநுள்ளை பரந்நாவுக்காக மீட்டுக்கொடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - இங்கு இழந்த நிறம் பழையபடியே தாவல்லனென்றை. (அன்னமாய்) தூதபொகிறஉங்களுக்கு அஞ்சவேண்டா; ஸஜாதியராயிருப்பார். (அங்கிதனைச் செப்புமினே) ஒருத்தி நிறம் மீட்டைக்காக வந்திருக்கிற விடத்தித அறிவியுங்கள். ஒருத்தித்தேகார்யம் செய்யக்கடவோமென்னும் நியதியுண்டே? (இதனை) தன் தசைதன்னைப் பாகாமிட்டிச்சொல்ல வெண்ணுதுபோலே காணும். (செப்புமினே) செப்பிக் கொடுவாவேண்டா; அறிவித்தவிட அபையம். (உ)

பு;—வவ்வித்துழாய்தன்மேல் சென்றதனிடுகஞ்சம்
செவ்வியறியாது நிற்குக்கொல். நித்திலங்கள்
பவ்வத்திரையுலவு பவ்வாணி கைதொழுதேவர்
தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துழாய்தன்மே	திருத்துழாயின்	உலவு	ஈஞ்சரியாகின்ற
வ்	(ஒரு பாகத்தை)	பவ்வாணி	திருப்பவ்வாணியை
வவ்வி	பிடித்துக்கொண்டு	கைதொழுதே	அஞ்ஜலி பண்ணி
தனி	தனியாயே	ன்	னான்;
சென்ற	(அவன் பக்கல்)போன	என்	(அப்படிப்பட்ட) என்
செஞ்சம்	என் மனஸ்ஸானது		னுடைய
செவ்வி	(என்னுடைய) அழகை	சிந்தைநோய்	மனோவ்யாதியை
அறியாது	(அழியுமென்று) அறியா	தெய்வச்சிலை	அழகிய ததுஸ்ஸையு
	யல்	யார்க்கு	டைய எம்பெருமா
நிற்குக்கொல்	(அங்கேயே)நிற்குமோ?		னுக்கு
நித்திலங்கள்	முத்துக்களை யுடைய	செப்புமினே	அறிவியுங்கள். (கூ)
பவ்வமதிரை	ஸமுதாத்தின் அலைகள்		

அவ;—முன்றும்பாட்டு. கிழன் னுடைய உடம்பில் நோவை அறிவியுக்களென்றான். இங்கு என்னுடைய சிந்தாவ்யதை(டு)யை அறிவியுக்களென்கிறான்.

தாற்பர்யம் (பிரிக்கவித்யாதி). தாற்பர்யாதரம் | இழந்தவித்யாதி). (ஒருத்தி) பிராட்டி. இத்தால் "ஆங்கு" என்றதுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்று. ... (உ)

அந;—முன்றும்பாட்டு. (வவ்வியத்யாதி). துழாயை இவர் புணீத்து, அவ்வழகை அதுபவித்து; அதின்மேல் சென்ற என்னை மீட்டுத் தனியே

வ்யா;—(வவ்வித் துழாயதன்மேல் சென்ற தனிநெஞ்சம்) காய
 கன் பிரிந்துபோகியபோது தோளிலிட்டதொருமாலையிலே ஒரு
 தலையைப் பிடித்துக்கொடு போய்த்ததாயிற்று, நெஞ்சு அவன்பக்கல்
 அணுகாததைக்கொண்டு இத்தலையை உதறிப்போனபடி. (செவ்விய
 யதீயாது நிற்குங்கொல்) நம்மாள் அங்கே நின்றதாசில் ஆசையற்று
 வந்தாலன்றோ நமக்கு முடியலாவது என்றிருக்கிறுளென்றிருக்கிற
 தோ? (நிற்குங்கொல்) நிற்குமோ என்றபடி.

(நித்திலங்கனிந்யாதி). (சு)“விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல்மேல்
 கொண்டு வெண்டிரை புரவியென்னப்புதம் செய்துவந்துந்து புல்
 லாணியைத் தொழுதுமெழு” என்று அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன்.
 (தெய்வக்கிணையார்க்கிணை சிந்தைநோய் செய்பமினே) ஒருத்தியு
 டைய சிந்தாவயதையைப் போக்கவென்றே வீற்பிடித்தவர்க்கு என்
 னுடைய சிந்தாவயதையை மறியியங்கள். (என் சிந்தைநோய்)
 அவளத்தனைக்ரமப்பாப்தி பொறுத்திருக்கு மவளன்றிறே இவள்.

பு;—பரியவிரணியனதாக மணியுகிரால்
 அரியுருவாய்க்கிண்டா னருள்தந்தவாகமக்குப்
 பொருதிரைகள் போந்துவவால்லாணி கைதொழுதேன்
 அம்மலர்க்கண்ணீர்த தும்ப வத்துசிலும் நிலலாவே. (சு)

போன் நெஞ்சமானது என்னுடைய செவ்விய அழியுமென்றியாதே நிற்குமோ
 வென்றுசுப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிப்பாவம்(காயகனித்யாதி). (ஒருதலையை)
 என்றது-“மேல்” என்றத்தைப்பற்றி. பிரிந்துபோகும்போது தோளிலிட்ட
 மாலையைக்கண்டிருத்த படியாலே “பாவி நெஞ்செ தொழுதுமெழு” என்று
 சொன்னவுடனே, தான் என்னவிட்டுத் தனியே புறப்பட்டுப்போகையாலே
 எனக்குக்கால்நடை தாராதேகிடந்து பகிதிறெனென்கையாலே, இத்தலையெல்
 லாம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்தயம் (அவன்பக்கலித்யாதி). (அணுகாததை)
 அந்தரங்கதையை, நெஞ்சு உன்னுடைய படியறியாதே அங்கேதானே நிற்
 பானென்னென்னை; (நம்மாளித்யாதி).

நித்திலங்கிணை - முத்துக்கிணையுடைத்தான வழுத்த தரங்கக்கிணென்று
 விசேஷத்ததுக்குக் கருத்து (விரவியித்யாதி). (அவளத்தனை) - பிராட்டி
 யத்தனை. (சு)

(சு) ௧-௩-அ.

ககக அ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, ச-பா, பரியவிரணியனது.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரிய	(வாபலத்தால்)பருத்த	போந்து	வந்து
இரணியனது	உதிரண்யனுடைய	உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
ஆகம்	மார்வை	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
அரியுருவாய்	கர லித்தமருபியாய்	தைதொழுதேன்	அஞ்ஜலி பண்ணினேன், (இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய)
அணி	அழகான	அரி	வண்டுகள் (படிந்த)
உகிரால்	ககங்களாலே	மலர்	புஷ்பம்போன்ற
கிண்டான்	கிழித்த ஸ்வாமியான	கவர்	கண்டுகளில்
கமக்கு	கம் திறத்தில் [வன்	நீர்	ஜலமானது
அருள் தந்தவா	கருமைபண்ணினபடி, என்;	தனும்ப	தனும்பும்ப டியாகவும்,
பொரும்	ஸபர்த்தை பண்ணிக் கொண்டு வருகிற	அம்	அழகிதான
திரைகள்	ஸமுத்திரத்தி னலைக ளானவை	துகிலும்	வஸ்த்ரமும்
		நில்லாவே	(அரையில்) தங்காதப டியாகவுமிராநின்றது.

வ்யா.—காலாம்பாட்டு. (பரியவிரணியனதாகம்) ஸ்வாமி ஒரு வன் உண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், அவனைப் பெறவேணு மென்னும் மேன்மைபும்தன் கொஞ்சிலே கிடந்துவளர்க்க உடலன்றே. “எனக்கு மேற்பட்டானொருவனுளன்” என்றிராமையாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றிருக்கு மதுவுமில்லையே. இனி தேஹா திரிக்தமா யிருப்பதொரு வஸ்துஉண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுமில்லை. தேஹாத் மாபிமாநியாயிருப்பானொருவனாகையாலே செவ்வம் சரீரத்தையே வளர்த்தானித்தனையாயிற்று. ஆக “சேஷி ஒருவனுளன்” என்றும், “காண்கிற சரீரத்துக்கு அவ்வருகாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டு” என்றும் இராமையாலே வாப(ஸ)லத்தாலே தடிப்பித்தானாயிற்று. இதுவெல்லாங்கூடி திருவுகிரும் கூட்டியாய்த் உலைக்கட்டிற்று.

அநு.—காலாம்பாட்டு. (பரியவிரணியனதாகம்) கீழிரண்டொட்டாலே தூதுவிட்டான். இதில், முன்பு அவன்தன் படியைக் கிவர்க்குச் சொல்லுகிறென்று ஸங்கதி.

“பரிய” என்ற விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (ஸ்வாமிந்யாதி-தடிப்பிற்று னாயிற்றென்னுமளவும்). உட்கருத்தருளுகிரார் (இதுவித்யாதி).

(அணியுகிரால்) கண்டுகொண்டிருக்கத் தருமவற்றைக்கிறிமர் இவனுக்கு உடலாக்கிற்று, நாய்ச்சிமாரோட்டை ளாம்போகத்திலும் வயாபரிக்கப் பொருதவற்றைக் கிழர் முறட்டும்பிலே கொண்டு வயாபரித்தறு. (அரிபுருவாய்க் கீண்டான்) இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்றநியர்மையாலே, நாத்வலிமஹத்வங்க ளிரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து தோற்றினாலுயிற்று, நரலிமஹத் தினுடைய சிற்றத்தைக் கண்டவாரிறே உடல்பதம் செய்தது; அநாயாலேக கிழ்த்துப் பொகட்டான். (ஆருளத்தவா மகக்கு) ஒரு பாலனுக்குத் தமப்பன் பணதயாக உதவிக்கார்பம் செய்தவன், அபலேக்குத் தன்னைப் பெருமையால் வந்தவயலகத்துக்கு வாகிவைத்து உதவினபடி காண்.

(பொருதிரைகள் போந்துவவு புல்லாணி கைவிதாழுதேன்) "பொருது முநீர்க் கரைக்கெமணியுந்துபுல்லாணி தொழுதுமெழு" என்று எல்லாம் செய்து சமைந்தோம். (அரிமலர்கண்ணீர் ததும்ப அந்துகிலும் நிலலாதே) கடல்திரைகள் வந்து ளஞ்சரியா நிற்கக் கடலும் திரையும் கண்டுகூட அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டோம்; இதுவாகில் இவனுக்குத் தேடிப்போக வேணுமோ? என்று என்னுடம்பிலே கண்ணீரையுமுண்டாம்படி பண்ணினான்.

மு.—வில்லாளிலங்கை மலக்கச்சரம் துரந்த

வல்லாளன்பின்போன நெஞ்சம்வருமளவும்

எல்லாருமென்றனையேசிலும் பேசினும்

புல்லாணியெம்பெருமான் பொய்க்கேட்டிருத்தேனே. (௫)

"அணி" - அழகும், ளெளகுமார்யமும். இவற்றை அடைவே அருளு கிரூர் (கண்டிதயாதி வாய்தவயத்தாலே). (இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லு மென்று அறியர்மையாலே) என்றதுக்கு - ளிரண்பன் வரங்களில் அகப்பா த வடிவாக வேண்டுகையாலே, நரமென்றும் சொல்லக்கூடாதே, ளரியென் றும் சொல்லக்கூடாதே, இப்படிப்பட்டவடிவை ஒருகாலும் கண்டறியாமையாலே தனக்கென்றிருக்க வேணுமென்று கருத்து.

அரியானது - வண்டானது, படிந்தமண்போன்றகண்ணீர், ததும்ப- தளும்பு; அம் - அழகிகானதுகிலும் நிலலாதென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி கண்ணீரைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலிதயாதி). ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்லால்	ததுஸ்ஸினால்	எவ்வாரும்	எகலரும்
இலங்கை	லங்கைகயானது	என்றன்னே	என்னை
மலங்க	கலங்கும்படியாக	எசிலும்	பழித்தாலும்,
சரம்	பாணங்களை	பேசினும்	பலவகையாகச்சொன்
தூர்த	வலினவளு		னாலும் (நான்)
வல்லாளன்	ப(ய)லராவி்யானஎம்	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியில்
	பெருமானுடைய		எழுந்தருளி யிருக்
பின்	பின்னே		கிற
போன	போயிருக்கிற	எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
கெஞ்சம்	(என்) மகஸ்ஸானது	பொய்	பொய் வார்த்தைகளை
வருமனவும்	திரும்பி வருகிற பர்யக்	கேட்டி	கேட்டி [யே]
	சம்	இருந்தேனே	தரித்திருந்தேன்.

அவு:—அஞ்சாம்பாட்டு. இவனுடைய பந்துக்களடையத்திர ண்டி நாங்கள் சொன்னவார்த்தை கேளாதே அவன் வார்த்தை கேட்டாயிதே. நாங்கள் சொன்ன துவேமெய்யாய், அவன்சொன்ன வார்த்தை பொய்யாபடி கண்டாயே, இனிநாங்கள் சொன்னத் தைக் கேட்கவல்லியேஎன்ன; அப்படியே செய்கிறோம், அவன்பின் போன கெஞ்சை மீட்டாலென்கிறோள்.

வ்யா.—(வில்லாலிலங்கைமலங்க) வாய்கொடுத்ததேலதைக ளுடைய அஸ்தாந்துக்கு அழியாதவரை மறுஷ்யத்வத்துக்கு ஏகாக் தமான வில்லாலே அழித்தானாயிற்று. மறுஷ்யரை அம்மதிபண்ணி யிருக்கையாலே இவர்களால் படாதொழிகைக்கு வாய் கொண்டில னாயிற்று. கையில்வில்லாலே ஒருவர்குறை எழுவருதிக்கப் பண் ணிபடி. (சரந்தூர்த வல்லாளன்) விடுகிறவன் ப(ய)வத்துக்குத்

அது:—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லால்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “அருள்கந்த வாநமக்கு” என்று வ்யங்க்யமாக கன்றாக வருளிச்செய்தானென்று வெறுக்க, அந்தைக்கேட்டவர்க ளெல்லாரும் இதிலே இவளை மீட்கைக்கு அவரை மென்று பஹுஷ்யமாகத்தங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கச் சொன்னார்களாக, அதுக்குத்தான்சொல்லுகிறதாகணக்கதியருளுகிரர் (இவளுடைய வித்யாவி).

(படாதொழிகைக்கு) - நபரிபாதொழிகைக்கு. வல்லாளன்பின்போனது வாரீரது என்று நிப்சயித்தே இப்படி சொல்லுகிறென்று நாற்பர்யமருளு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, சுழன்றிலங்கு, ககச்ச

தக்கபடியிதே அம்புதைப்பது. (வல்லாளன் மீன்போனகெஞ்சம் வருமனவும்) இனிகான் உங்கள் வார்த்தை கேளெனென்கிறான். அவன்வார்த்தை பொய்யென்றவர்களுக்கு ஒருவழியாலே மெய்யென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறான். அவனுடைய வ்யாபாரங்கள் அதுஷ்ட்டாரபர்யந்தமாகக்கண்டுகாணுங்கள்; கெஞ்சுபொயிற்றென்கிறான். அவன்மீன்போனந்ருதயம் வருமனவும்.

(எல்லாருமென்றனை யேசிலும் பேசினும் புல்லாணி யெம்பெருமான்பொய் கேட்டிருந்தேனே) தோழிமார் "இதுகார்யமன்று" என்னவுமாம்; தாய்மார் "இதுகார்யமன்று" என்னவுமாம், இரண்டுக்கும் ப(ந)லமொன்றே; இவர்கள் வேண்டாவென்ன போதாக இவள்விடவேண்டுவதுமில்லை. இவர்கள் ப்ரவர்த்தித்த போதாக இவள்புகவேண்டுவதுமில்லை. (புல்லாணி யெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே) காட்டில் பொய்மெய்கள்கொண்டு கார்யமுண்டோ? அவன்பொய்யாகையாலெயன்றே எனக்கு ஆகர்க்கமுமாயிருக்கிறது. ரகநனத்திலே தீகித்திருக்கிறவனுடைய பொய்யே. அவனுடைய பொய்யைக்கேட்டு அத்தாலே தரித்திருந்தேன். பூ.—சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந்தான் அழன்றுகொடிதாயி யளுகடரில் நானமொல்

செழுந்தமம் பூஞ்சோலைசூழ புல்லாணி கைதொழுதேன்
 • இழந்திருந்தே னென்ற னெழில்சிறமும் சங்குமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுழன்று	(மேருவைச்) சுழல வருகிறவனும்;	போய்	சென்று
இவர்க்கு	ப்ரகாசத்தைப்பண்ணு கிரவனான	மறைந்தான்	அஸ்தமித்தான்;
வெங்கதிரோன்	உண்ணிரணனான ளர்யன்	அங்கடரில்	அழகிய கிரணங்களை யுடைய சந்தரவ
தேரோடும்	(தன்) ரதத்தோடும்	அழன்று	வெப்பத்தையுடைய
		கொடிதாயி	சங்குமனும் [ராய்;
		தான்	தான்

கிரார் (இனியித்யாதி), வாச்யவீவரணம் (அவனுடைய வித்யாதி). சப் தார்த்தம் (அவனித்ய பேசினுமென்றதுக்குத் தாத்பர்யம், இவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பிக்க வித்ய

"புல்லாணி யெம்பெருமான்" என்றத்தைக் கடைகித் தருகுகிரார் (ரகநனத்திலேயித்ய) (பொய்யே) பொய்யனதே இதுவென்னை. (இ)

கச்சுட பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, க-பா, சுழன்றிலங்கு

அமெ	பாதியாகின்றான்;	புல்லாணிகைதொழுகை;
ஆல்	கஷ்டம்;	எந்தன் (அப்படிப்பட்ட) என்
செழும்	செழுமைமையுடைய	னுடைய
தடம்	தடாகங்களாலும்	எழில்நிறமும் அழகிய நிறத்தையும்
பூச்சோலை	பூக்களையுடைய பொ	சங்கும் (சங்குவிளையையும்
	ழில்களாலும்	இழந்திருந்தே இழந்துவிட்டேன்.
குழி	குழப்பட்ட	ன் (சு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. நமக்கு ஆஸ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவ னானவன் போய்க்கொடு நின்றான், கவிவார் பெருத்திரர் நின்றது. அதுபலிக்கலான நிலத்தில் போய்ப் புசப்பெற்றிலோம்; இங்குள்ள வையும் நம்மை விட்டுப்போகா நின்றதென்கிறான்.

வ்யா.—(சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்) மேருவைச் சுழலவருவானும், பிரகாஸத்தைப் பண் ணக் கடவான வெய்யினான ஆதித்யானவன் தன் ரதத்தோடே மறைந்தான். “சுழன்று” என்கிற து-இயோ திஸ்க்ரத்தின் படியாலே என்னவுமாம். (சு) “ஒளியவன் விசம்பியங்கும் தேரும்போயிற்று” என்னக் கடவதிறே; காயகன் கலந்து பிரிந்துபோம்போதுபார்த்து நிற்குமாபோலே, ஆதித்யன் போயிறபோது பார்த்து நின்றான் போலே காணும். (அழன்று கொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானொமால்) அழகிய கடலையுடையவனென்று சுந்தரனைச்சொல்லுகிறதாயிற்று. அழந்நியையுடையனும், தன்ஸ்வாபாவம் வேறுபட்டு சித கிரண னானவன் முடியாகின்றானாயிற்று.

ஆறும்பாட்டு. (சுழன்றிலங்கு) புல்லாணி யெம்பெருமானுடைய பொய்யே உனக்கு தாக்கமாவில், அதைக்கொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணு தோவென்ன; ஆறியிருக்கும்படி எங்கனே யென்கிறுசென்றும் ஸங்கதியை யுட்கொண்டு பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவமருளுகிறார் (நயக்கித்யாதி).

லோகத்ருஷ்ட்யா சுழலுகையை அருளிச்செய்து, சுந்தரத்ருஷ்ட்யா மேருப்ரதகநினைத்தைச் சொன்னதாகத் தாத்பர்யம் (சுழன்றென்கிற விந் யாதி). மதுநாகரத்துக்குப் புறப்பட்டபோது க்ருஷ்ணனுடைய தேரைப் பார்த்திருந்த கோபியாரைப்போலே, இவனும் காயகன் பிரிந்துபோது தேரைப் பார்த்தானாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஆத்தாலே இங்கேயும் “தேரோடும் போய் மறைந்தான்” என்கிறுசென்றருளுகிறார் (நயகனித்யாதி).

பெரிய திருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ஏ-பா, கணையாரிடிஞரலின். ௧௬௪௩.

(செழுந்தடயித்யாதி) நானும் தானுமாய் நீர்கிணையாட்டாட
வம்(௧) “சு-உ-சூ-சு-ம-ஊ-ஊ-தவாங்கேசுமுபாவியம்” என்றுசொல்
லுகிறபடியே, தன்மடியிலே சாயவும், பூம்பந்தெதிர்த்து விளையாட
வும், அழகிதாகப் பூரித்தேன். (உ) “சள்ளனிழும் மலர்க்காவியம்”
என்றாப்போலே கிணத்தவையெல்லாம் தலைக்கட்டினோமே? (இழக்
திருந்தேனித்யாதி). தன்னோட்டை ணம்ஸ்ஸெஷத்தாலே நிறமு
யிரட்டித்துத் தன்பக்கலுள்ள ஆபரணங்களும் என்பக்கலிலே யாக
வேணுமென் றுசைப்பட்டு, பரிசை யாசைப்பட்டு முதலே இழப்
பாராப்போலே முன்புள்ளவற்றையும் இழந்துவிட்டேன். (க)

பூ;—கணையாரிடிஞரலின் கார்மணியின் நா வாட்டல்

தினையேனும் நிலலாது தீயில் கொடிதாலோ

புணையார் மணிமாடப் புல்லாணி கைதொழுதேன்

வினையென்மேல் வேலையும் வெந்தழலே வீசமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கிணையார்	(கர்க்கா) சுபத்தால் நிறைந்ததாய்,	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா
இடிஞரல்	இடிபோன்றதலநிறைய யுடையதாய்	ஆல்	கட்டிடம். [நின்றது;
கார்	கறுத்திருக்குமதான	புணையார்	மிக்கவழிபதான
மணியின்	(குஷ்பத்தின் கழுத்தி வ்ருக்கும்) மணியி னுடைய	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடம்
நாலுடல்	நாகின் சலகமானது		களை யுடைய
தினையேனும்	ஒரு தினையளவும் • (கொஞ்சமும்)	புல்லாணி	கைதொழுதேன்;
நிலலாது	நிலலாமல் (பின்வாங்கி காமல்)	வினையென் மேல்	பாவிதான என்மேலே
தீயில்	அக்கிணையக்காட்டிலும்	வேலையும்	ஸமுதரத்தின் அலைகளும்
		வெந்தழலே	கஞ்சாமான வெறும்பையே
		வீசமே	வீசாரின்றது. (எ)

“என் என்றும்,” “தன் என்றும்” சொன்ன இரண்டு பதத்தாலும், அவ
னுடைய எழில்நிறமும் சங்கமும் தான் ஆசைப்பட்டிருந்தவளாகையாலே,
என்னுடையவும் தன்னுடையவும் எழில்நிறமும் சங்கமும் இழத்திருந்தே
னென்று சூத்தார்த்தமாய் காத்தாய் (சன்னோட்டையித்யாதி). ... (க)

ககசச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, அ-பா, தூம்புடைக்கவக.

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (கணையாரித்யாதி) மிகவும் கர்க்காமாய், இடிபோலே யிருந்துள்ள சப்தத்தையுடைய ரூஷபத்தினுடைய கறுத்த மணியினுடைய காலிலுண்டான ஸஞ்சாரமானது. அந்த காரணம் சேக்கள் துடருகிறபோது அவை ஒடுகிறது, தலைமகன் மேல்விழத்தான் இருக்கும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் கலியா நின்றதாயிற்று. (க) “*शुक्रोऽप्युत्थितं निशान्ति*” - புரஸ்க்ருத்ய ரதே ஸீதாம்புஷ்போகோவதூமிவ” என்னக் கடவதிறே. (தினையேனும் நில்லாது தியில் கொடிதாலோ) ஒரு தினையளவும் பிற்காலியாதே அகநியிற் காட்டில் கொடிதாக்கா நின்றது. அகநி தண்ணீரென்னும் படியாயிற்று இதின் வெம்மை. அது உடம்பில் சுடுமத்தனையிறே, இது அகவாயிலே புக்கழிக்கவற்றிறே.

(புணையாரித்யாதி) ஸௌபரி ஐம்பது வடிவிகாண்டு புதித்தாப்போலே, ரத்தங்களாலே பண்ணப்பட்ட மாடங்கள்தோறும் தானாமவனுமாய் அறுபவிக்கக்காணும் கோலிற்று. அதெல்லாம் செய்து சமைத்தேன். (வினையேன்மேல் வேலையும்) அப்ராப்யத்தை ஆசைப்படுகும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்மேலே. (வேலையும் வெத்தழலே வீசுமே) இந்தத்வரிக்கு சேஷித்ததுண்டாகக்கொண்டு ப்ரமியாநின்று. இவள்தன் விரஹாகநி தன்மேலே படாதபடி கடக்க நின்று விசாநின்றதாயிற்று. (எ)

மு.—தூம்புடைக்கவகவேறும் வெருவமருப்பொசித்த பாம்பினணையானருள் தந்தவா நமக்குப் பூஞ்செருந்திப்பொன்சொரியும் புல்லாணிகைதொழுதேன் தேம்பலிளம்பிறையு மென்றனக் கோர்வெந்தழலே. (அ)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (கணையாரித்யாதி) சீதகிரணன் பாதியாநின்றான்; என்னும். நிலாழுந்தத்தைவிட்டு உள்ளேவாலாகாதேரவென்ன; செவிவழியே ஸ்ருஷபத்தின்மணியும், வேலையும் நெருப்பைச் சொரியாநின்றதென்றிரு சென்று வந்ததி.

மாடங்களையுடைய புல்லாணியென்று பன்மையை விவகரித்து உட்கருத்து (ஸௌபரித்யாதி). (செய்து சமைத்தேன்) - செய்து தலைக்கட்டினே னென்று; வ்யங்க்யம் என்கிறான் என்று சேஷம். (அப்ராப்யத்தை) என்றது-ப்ராப்யமபரக்யத்தை யென்றபடி. ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூம்புடை	தூம்புபோன்றதூளை களை யுடைத்தான	பொன்	பொன்போன்ற புன்பங்களை
கை	துதிக் கையையுடைய	சொரியும்	உதிர்ந்தாநின்றான் தான
வேழம்	ருவலயிரீட்டமானது	புல்லாணி	கைதொழுதேன் ;
வெருவ	அச்சமுறும்படி	தேம்பல்	இளமையால் மிக்க கார்ப்யத்தையு
யருப்பு	தந்தங்களை	இளம்பிழையும்	பாலசந்தரணம் [டைய என் தனக்கு
ஒசித்த	யிடுக்கினவானு	என்விஷயத்தில்	அத்விதிபமான
பாம்பினனை	திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ய வர்வேய்வான்	வெம்பதழல்	வெப்பத்தையுடைய கெருப்பு போலிரா நின்றான். (அ)
யான்			
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்		
அருந்தந்தவா	கருவைசெய்தபடி		
பூ	அழகிய [என் ;		
செருத்தி	செருந்திவருகூங்க ளானவை		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்புடைக்கை வேழம்வெருவமருப்
பொசித்த) தூம்புபோலே தூளையையுடைத்தான கையையுடைய
ஆனையானது வெருவும்படிக்கிடாக அதின்கொம்புகளைப்பறித்தானா
யிற்று. (பாம்பினனையானருள் தந்தவாகமக்கு) ப்ரபல விரோதி
களை ஆற்றி, உகந்தார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கக் கடவனாக ஆசைப்
பட்ட நமக்கு நம் விரோதிகளைமாற்றி நமக்கு தன்னைத் தந்தபடி
காண். (பூஞ்செருத்தியித்யாதி) போக (ஈ^௧) யோக்யமான தேசத்
தேறப்போய்ப்புக வரிதாகாசின்றது. அதுக்குமேலே விரோதிக
ளானவை வளர்ந்து செல்லாநின்றது. சந்த்ரனும் தன்ருறையாற்
றிக் கொள்ளமாட்டாதே என்னை கலையவல்லனாகாசின்றான். (அ)

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) வினையெனென்று நீ செறத்
துக்கொள்ளுவானென்? நானே நம்விரோதிகளைப்போக்கி அருளுவெனென்று
தேறியிருக்க வொண்ணாதேரவென்று சிலர்சொல்ல, நன்றாக வருள்செய்தா
னென்று பாலசந்த்ரனுக்கும் கோவுபடுகிறெனென்று ஸங்கதி.

(தந்தபடிகாண்) என்றவநந்தரம், "இப்படி கோவுபடுகிறது" என்றுசேஷம்.
(மாட்டாதே) என்றவநந்தரம் "இருந்தாலும்" என்று சேஷம். இத்தால் "தேம்
பல்" என்று-இளமையால் பலித்த கார்ப்யத்தால் வந்த அலைச்சையுடையவ
னென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்றயிற்று. ... (அ)

ககசக பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, க-பா, வேதமும்.

ஆ;—வேதமும்வேள்வியும் விண்ணுமிருகடரும்

ஆதியுமானு னானுள் தந்தவா நமக்குப்

போதலரும் புன்னைசூழ் புல்வாணி கைதொழுதேன்

ஓதமும் நானு முறங்கா திருந்தேனே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதமும்	வேதங்களையும்.	அருள் தந்தவா	க்ருபை செய்தபடி
வேள்வியும்	யாகாதிகளையும்,	போது	புன்பங்கள் [என்?]
விண்ணும்	(அதற்குப் பலபூமியான) ஸ்வர்க்காதிகளை யும்,	அவரும்	யவந்திருக்கிற
இருகடரும்	லோகப்ரகாசகரானசந்த்ரஸூர்யர்களையும் (கார்யமாகவுடையனாய்)	புன்னை	புன்னைமரங்களால்
ஆதியும் அனுள்	(அவ்வழியாலே) ஜகத் காரண பூதனுமான எம்பெருமான்	சூழ்	சூழப்பட்ட
நமக்கு	நம்வியுயத்தில்	புல்வாணி	கைதொழுதேன் ;
		எனும்	(அப்படிப்பட்ட) நானும்
		ஓதமும்	ஸமுதாதத்தின் அலைகளோடும்
		உறங்கா திருந்தேன்	கண்ணுறங்காமலிருக்கிறேன். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி) ஜகத் துக்குக்கண் காட்டியாக வேதத்தை உண்டாக்கி, அத்தாலே ப்ரதிபாத்பனான தன்னைக் கிட்டிகைக்கு ஸாதகமாக யாகாதியுபகரணங்களையுமுண்டாக்கி, அதுக்குப்ப(ந)லபூமியான ஸ்வர்க்கங்களையுண்டாக்கி, ஜகத்துக்குப்ரகாஸத்வதப்பண்ணக்கடவாரானசந்த்ரஸூர்யர்களையுமுண்டாக்கி, அவ்வழியாலே ஜகதா காரணியிருக்கிறவன். (அருள் தந்தவா நமக்கு) அப்பெரியா திருக்க இவற்றையுண்டாக்கினவன் அப்பெருநாயுடைய நம்கார்யம் செய்தபடி காண். ஸாமாந்யத்திலே பண்ணக்கடவது விசேஷத்திலின்றிக்கே யிருப்பதே? நாட்டுக்கு இட்ட அஃ

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி). “அருள் தந்தவா நமக்கு” என்று அவனை வெறுக்கக்கூடுமோ? ஸால ஜகதுபகாரகனன்றோ வென்ன; அது அங்கனையானிலும் எனக்கு உபகரித்தபடி இதுகாணென்று இரக்கமற்ற மையைச் சொல்லுகிறான் துணங்கதி.

கிழவாக்யவிவரணம் (நாட்டுக்கித்யாதி). அஃகம் (விலகஷணமான நாயார் திகள்). (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, க0-பா, பொன்னலரும், ககசா

கம் அந்தப்புரத்துக்கு அரிதாவதே? (போதலரிதயாதி) போக
(க) யோக்யமான கோத்திலே தானும் நானுமாக விடிவிளக்கு
வைத்து உறங்காதே அதுபலிக்கக் கோலினேன். இனி இவளுந்ரு
உறங்காதிருக்கவன்றோவேண்டியதுஎன்று ஒத்ததை ஆளாகவிட்டுப்
போனான். (க)

பு.—பொன்னலரும்புண்ணீஞும் புல்லாணியம்மாளை
மின்னிடை யார்வேட்கை கோய்கூர்விருந்ததனைக்
கன்னவி லும் திண்டோள் கலியனொலிவல்லார்
மன்னவராய்மண் ணுண்டு வாணாநு முன்னுவுகே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன் போன்ற புஷ்பங்களை	கல்	கல் என்று
அலரும்	அலர்த்தாநின்ற	கலிலும்	ஸ்துதிக்கும்படியான
புண்ணீ	புண்ணீமரங்களால்	திண்	பலிஷ்டமான
சூழ்	சூழப்பட்ட	தோள்	திருத்தோள்களையுடைய
புல்லாணியம்	திருப்புல்லாணியிலே	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த)
மாளை	சூந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாக	ஒலி	இத்திருமொழியை
மின்னிடை யார்.	பெண்பிறந்தாருக்கு	வல்லார்	அப்பயஸித்தவர்கள்
வேட்கை	ஆசையாகிற	மன்னவராய்	அரசர்களை
கோய்	மனோவ்யாதியானது	மண்	பூமியை
கூர் இருந்த தனை	மிகும்படியிராநின்ற இருப்பை,	ஆண்டு	அதுபலித்து
		வான்	பரமபதத்தையும்
		ஆளும்	ஆளும்படியாக
		உன்னுவர்	பெறுவர்கள். (க0)

பு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னலரும்புண்ணீஞும் புல்லாணியம்மாளை) சித்யு வஸந்தமான திருப்புல்லாணியை வாஸஸ்த்தாக மாறவுடையவனை. (மின்னிடை யார் வேட்கைகோய்கூர் விருந்த தனை) பெண்பிறந்தார்க்கு கோய்க்கும்படியாய்த் தங்கி யிருக்கிற யிருப்புத்தான். (கன்னவி லுமிதயாதி) வயலநங்களுக்கெல்லாம்

பு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னலருமிதயாதி) "அலரும்" என்றுவந்த மாணர் தேசத்துக்குத்தாத்தாயம் (சித்வேதயாதி). "கல்" என்று, கலிலும்படியான-ஸ்துதிக்கும்படியான, திண்ணியிதானென்று சுப்தார்த்தமாய், தாத்தாயம் (வ்யஸந்தங்களுக்கெல்லாமிதயாதி). புத்தவ்யஸங்களுக்கென்கை. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

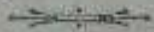
ககசஅ பெரியதிருமொழி, க-ப, ௫-தி, தவளப்ரவேசம்.

ஆடல் கொடுக்கவல்ல தோள்மிடுக்கையுடையான் ஆழ்வாருளிச் செய்த திருமொழியை அப்பயஸிக்கவல்லார் இங்கும் குறைவற அது பவித்து, அங்கும் குறைவற அதுபவிக்கப் பெறுவர்கள். (க௦)

பெரியவாச்சானியிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தவளப்ரவேசம்.

வ்யா.—(ச)“அஞ்சாந்திருமொழி- அழறமஸ்யம்ய பராதா
நாமாலயம்” ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாதிகள் திருபகமாயிருக்கை
தவிர்ந்து, அபாநகங்களையிட்டு திருபிக்கும்படியாயிற்றுத் துருப்பந்
றிக்விடந்தபடி. “சூசாநவம், த்ரவத்யு க்ரேக் ரஸீஉசவீ-ஜ்ஞாதாஹம்,
பகவச்சேஷதைக ரலோஹம்” என்றிறே ஸ்வரூபயிருப்பது. ஆகை
யிறே (உ) “ஸ்ரீரூபவீரஉஹிஷுக்ரே - ஸவேநரூபேணாபிகிஷ்பத்ய
தே” என்றுஸ்வரூபாபத்தி மோக்ஷமாகச் சொல்லுகிறது. இத்தால்
இவனுக்கு பாக்ருதிஸம்பந்தம் வந்தேறி யென்னுமிடம் சொல்லு
கிறது. ரத்நாதிகளைச்சரணையிலே ஏறிட்டவாதே புகர்பெறுகின்
றது. வந்தேறியாகையிறே அழுக்குக்கழிகிறது. அசித்தஸம்ஸர்க்க

வநு.—தவளவினம்மீறையின் ப்ரவேசம்;—பாத (நாடி) கபதார்த்தத்து
க்கு அஞ்சி, திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்விடச் சொன்றுகிறது. ஆத்மஸ
மர்ப்பணமாசையாலே, அந்தஆத்மஸமர்ப்பணத்தின்ஸ்வரூபத்தை விந்திரேண
ப்ரமாணுர்த்தோபத்யர்ஸ முகேநவருளுகிரர் (அஹயஸீத்யாதி). ஆத்மஸ்க
ரூபம் ஜ்ஞாநாதிகளை இட்டு திருபிக்கவேண்டிம்படியிருக்குமென்றதுக்கு ப்ரமா
ணூபத்திகளை அருளுகிரர் (ஜ்ஞாதேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). “ஜ்ஞா
நாதிகள்-ஸ்வபாவம்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்-வந்தேறி” என்னுமதுக்குஜ்ஞாபகமே
தென்னை (ரத்நாதிகளையித்யாதி). ரத்நாதிகளுக்கு அழுக்குக் கழிந்தாலும்,
அநாதியான அசித்தஸம்பந்தம் கழலக்கூடியோவென்ன; (அசித்தஸம்ஸர்க்கமித்
யாதி). அநாதியாகச்சொன்ன ப்ரமாணந்தானே அந்தவத்தாகச் சொல்லுகை

(ச) அழறிப்பு-க-க-அ. (உ) சாந்தோ-அ-க-உ.

பெரியதிருமொழி, க-ப, இ-தி, தவளபாவேசம். ககசக

கம் அகா தியாயிருக்கச் செய்தே அந்தவந்தாகவும் குறைவற்றிருந்தது. (க) [அஃசுநஃ - அகிஞ்சநஃ] இப்படி அபாரதங்களுக்கு கொள்கை மாகாசின்னேனென்கிற அநுதாபமின்றிக்கே இருக்கை. [அஃசுநஃ - அநயகதிஃ] இப்படி ஒரு கைம்முதலுமில்லாதபின்பு இவன் தயக்கியென்று இரங்கி கைக்கொள்ளுகைக்கு தேவையொழியவேண்டுமென்று விரும்புகை. புருவாசலந்தபடி.

(உ) [ஸ்ரீமேவோபாயபூதோமேபவ] ஆராய்க்துபார்த்தவிடத்து நானும் எனக்கின்றிக்கே இருந்து. பிறரும் எனக்கின்றிக்கே யிருந்தபின்பு, நீ ஒருவனுமே உபாயமாக வேணும். [இதிரார்த்தநாமதிஃ] இது புருஷார்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுகைக்கு இந்தபுத்தி விசேஷமே வேண்டிவது. ஆத்மதைதையோபாதிபிறே ஸவிகாரமும். (ங) [ஸ்ரீமே-மாம்] என்னை-எகமென்றாப்போலேயிருக்கிறது. [ஸ்ரீமே-மாம்] இது-சாரணத்தியென்று சொல்லப்பட்டது. [ஸ் - ஸா] அந்தசாரணத்தியானது. [ஸ்ரீமே-மாம்] தேவேஸ்மிக்ப்யஜ்யதாம்] சாரணான ஸர்வேஸ்வரஸ்பக்கனிலே இதுசெய்யவகுப்பது. ஒரோவ்யக்திகளிலும் இதுதானே ஹநநேநதுவாகா நின்றதிறே. நீர்மையாலே சுகிப்பாரு முண்டோ?

யாலே கழலக்குறையென்னென்று கருத்து. (அநுதாபமின்றிக்கே) என்ற ச(ஸ்ரீ)காரத்தாலே, கர்மாத்யுபாயார்த்தங்களில்லே யென்னுமிடம் கிம்புரர் வ்யாயலித்தயிறே யென்று ஸூசிதமாகிறது.

(நீ ஒருவனுமே) என்கிறவைகாரத்தாலே பார்த்தநாமதிரிணுடைய உபாயத்தமும் தவிர்க்கப்படுகிறதென்று விவகரித்தது. ஆனால் இப்பார்த்தனை நான் வேண்டிவானென்னென்னவருளுகிறார் (இதுவித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே). இப்படி ஸவிகாரத்தில் உபாய பாவம்தவிர்ந்தவிடமுண்டோவென்ன (மாயித்யாதி). சாரணான இவ்விஷயத்திலேதானே செய்யவேண்டுமோ? மற்றைய விஷயத்தில் பலியாதோவென்ன (ஓரோவித்யாதி). ப்ரபத்தி வ்யாஜமாந்ரமாய், சாரணானுடைய குணயே ஹநநேநதுவாய், சாரணானுடைய தோஷமே ஹநநேநதுவாய், இது அதுக்கும் வ்யாஜமாகக் காண்கையாலே பலித்ததில்லே யென்றுகருத்து. சாரணானுடைய குணத்தாலே பலித்தவிடத்தை யருளுகிறார் (நீர்மையாலே வித்யாதி).

(க) ஸ்தோ-ர-உஉ. (உ) அஷி-ஸம்ஹி-நக-நஅ. (ங) கீ-கடி-கக.

ககடு பெரியதிருமொழி, ௬-ப, ௫-நி, தவளப்பாவேசம்.

கீழே சில பகழிகளைத் தூதுவிட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிட்டு அவை மீண்டு வருவதற்கு முன்னே யாத (ஈ) க பதார்த்தங்கள் கையிலே நலிவுபட்டு, தாய்மார் தோழிமாரடைய ஹிதம்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, உங்களுடைய ஹிதவசனம் கேட்டுமீளாதபடி நெஞ்ச அவன் பின்னே போயிற்று; அதுவருமளவும் அவன்சொன்ன வார்த்தையை விஸ்வஸித்திருக்குமத்தனை யென்று துணிந்தவிடத்திலும், அவன்வாக்கண்டிலன். இவ்விடம் ஒருத்தியுடைய ஆற்றாமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக வந்திருந்த விடமாகையாலே அங்கு ஆறியிருக்கவுமாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே நம்முடைய துக்கக் கிவ்ருத்திக்காக வந்திருக்கிற தேசமிதே. ஆனபின்பு திருக்குறும் குடியிலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள்; கால்நடைதருவா ரென்கிறான். *

அதாவது - இரஷ்வாகுவம்ஸாத்த ராஜாவான சிபி சக்ரவர்த்தி யென் கிறவன் தப்பாயல் ஸரணாதரஷணம் பண்ணிக்கொடு வருகிறகாலத்திலே, இவனைச்சோதிக்கைக்காகதேவர்களும்யமனுமாகக்கூடி, யமன்பகழியாக, தேவர் கள் அந்தைத் தூரத்திக்கொடுவாரா நிற்கச்செய்தே, இந்த பகழி சக்ரவர்த்தி யை வந்துசரணமடைய, அப்போது தேவர்கள் எங்களுக்கு அந்த பகழியைக் காட்டித் தரவேணும்ென்ன; சரணம் புருத்தத்தை நான் காட்டித்தாரே னென்ன; ஆனால் அந்தபகழியத்தனை மாம்ஸம் உன்சரீரத்திலே அறுத்துத் தாவென்ன; அவனும் அதுக்கிசைந்து ஒருதராசிலே பகழியைவைத்து மற்றைத் தராசிலே மாம்ஸத்தை அறுத்துவைக்க, பின்னையுமது தாழ்த்து கொடுக் கையாலே சதைபுள்ள வளவும் அறுத்தறுத்துவைக்க, அதுவும்போராமையாலே தானும் அந்தத்தட்டிலேயை, அவ்வளவிலே ஸந்தோஷித்துப் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷித்து வேண்டிய வரங்களும் கொடுத்துப் போனார்கள். அப்போது அவன் கீர்மையாலே ரகழித்தானென்றபடி.

ஆனாலே இதரிடத்தில் பஸிந்ததும் பஸியாததுமாயிருக்கும்; இவ்வி ஷயமே பலவ்யாப்தமென்று கருத்து. இவ்வாத்தமணம்பணந்தானும் திருப் புல்லாணி யெம்பெருமான் விஷயத்திலாக வெண்ணுதோ? * ஏழையேதல னிலே பண்ணினதே அமையாதோ? என்னும்ஸங்கையிலே வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (இவ்விடம்) திருப்புல்லாணி. (ஆறியிருக்கவுமாம்) அவன் வாராதே யாறியிருக்கவுமா மென்றபடி. *

பெரியதிருமொழி, க-ப, இ-தி, க-பா, தவளவிளம்பிறை. கக-இ

மு.—

தவளவிளம்பிறை துள்ளுமுக்கீர்த் தண்மலர்த் தென்றலோடன்றி லொன்றித் துவளவென்ருஞ்சகம் சோரலீரும் சூழ்பனிநான் துயிலாதிருப்பேன் [எ இவளுமோர் பெண்டுகொடியென்றிரங்கா தென்னலமைந்து முன்கொண்டுபோ குவளைமலர்கிறவண்ணணர் மன்னு குறுக்குடிக்கே என்னையுய்த்திடுமின். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தவள	(மிக்க கிர்மலமான)	துயிலாது	கண்ணுறங்காம லீரூப்
இளம்பிறை	பால சந்திரனும்,	இருப்பேன்	[பேன்;
துள்ளும்	துள்ளா நின்றன	இவளும்	"இவளும்
முக்கீர்	ஆலைகளையுடைய	ஓர்	ஓரு
தண்	ஸமுத்தரமும்,	பெண்கொடி	லதைபோன்ற அயலை
மலர்	குளிர்ந்து ஸ்ராமலா	என்று	என்று [யன்றோ?"
தென்றலோடு	மான	இரங்கார்	க்ருபைபண்ணுகிறிலர்;
அன்றில்	புஷ்பங்களில் வ்யாபரி	என்	என்னுடைய
ஒன்றி	த்த	கலம்ஐந்தும்	(ஸ்ரோதராதிகளால்
என்	தகழிண மாரு த த்	முன்	வரும்) ஐந்துஐஞ்சூ
நெஞ்சகம்	தோடு	கொண்டிபோன	முன்னமே [ங்களையு
துவள	அன்றில் பகழியும்,	குவளைமலர்	அபவநித்ததுப்போன
சோர	ஒருகூட்டமாய்ச் சேர்ந்	நிறம்	குவலய புஷ்பத்தின்
நரும்	என்னுடைய [து	வண்ணர்	நிறம்போன்ற
சூழ்	ஹருதயமானது	மன்னு	திருமேனிரிதந்தையு
பனி	தூர்பலமாய்படியாகவும்	குறுக்குடிக்கே	டையஎம்பெருமான்
நான்	காடும்படியாகவும்	என்னை	பொருந்திவர்த்திக்கிற
	பாதிபாநின்றதுகள்;	உய்த்திடுமின்	குறுக்குறுக்குடி என்
	எங்கும் பரவிக்கிடக்கிற	விடுங்கள். (க)	கிற தீவ்யதேசந்
	பனியையுடைய		என்னை [தேந
	காலத்தில்		கொடுபோய்ச்சேர்த்து

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தவளவித்யாதி) ஒருவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதேயிருக்கிற கமக்கு நாட்டுப்பகையாய் விட்ட

வரு.—முதற்பாட்டு. (தவளவித்யாதி) சீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன பாத (நாடு) கபநார்த்தங்களைச் சேரவ துணத்தித்துத் தாத்பார்யம் (ஒருவித

கருநீல பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, க-பா, தவளவிளம்பிறை.

டது. (தவளவிளம்பிறை) அறநீர்மலமாய், தன்பருவம் நிரம்பாதே
எல்லார்க்குமொக்க, வைத்த கண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க
வேண்டும்படியான தர்ஸரீயமான சக்தரன், (துள்ளுமுக்கீர்) அக்தி
போலே. (க) "யுஷாசலேஷு - ஏஷைவாஸம்ஸதேலங்காம்"
என்னுமாயோலே, நான், நானென்று முற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற
சிறுநிலையை யுடைத்தானகடல். (தண்மலர்த்தென்றலொடு) ப்ரம
ஹாமான மலரிலே போய்ப்புக்கு. (உ) "கரு கீழ்நிலை - பத்மகேஸர
ஸம்ஸருஷ்டி" என்கிறபடியே அதுதன்னிலும் ஆழவீழியில் வெக்
கை தட்டுமென்று பார்த்துத்தாதையும் சுண்ணத்தையும் ஏறிட்டுக்
கொண்டு பரிமளத்தைக் கொடுவந்து தோற்றின தென்றலோடே
கூட, (அன்றில்) அவையோலே ஒருவிசேஷணமிட்டு விசேஷிக்க
வொண்ணாதே ஸதீவதம்பண்ணவல்ல அன்றில். (ஒன்றி) அராஜ
கமான தேசத்தில் வன்னியரடையத் தங்களிலே கைசெய்து
கீழோலேவிட்டு காணுவாசையும் வந்து பத்மமாயோலே, இவை இப்
படி எல்லாம் கூடித்திரண்டு ஒருமுசும்செய்து செய்கிறதுதானென்
னென்னில்;

(தவளவித்யாதி) முன்பே விரஹத்தாலே நரைபற்றியிருக்கிற
என்னுடைய ஹ்ருதயமானது துவளும்படியாகவும் சோரும்படி
யாகவும்சாரிவந்தது. ஹ்ருதுவாயிருப்பதொரு கொழுந்தைநெருப்
பிலே இடுவாரைப்போலே சரும், எதிர்த்தலையில்எளிமை கண்ட
விது தனக்கிடமாக கணியாநின்றதாயிற்று. (சூழித்யாதி) எனக்
குத்தான் ஒருவர்தேட்டமாயோலிருக்கிறது. (க) "ஒழுருதுன்பணிக்
கொடுங்கிய பேயடையடங்க வஞ்சிறை கோலீத்தபூவுள்ளி
ருள்" என்கிறபடியே அனைத்த நாயகனுடைய கைக்குள்ளே அடங்க
வேண்டும்காலத்திலே அவனைப் பிரிந்து பாத (ஈடி) கபதார்த்தங்
களின்கையிலே அகப்பட்டுக் கண்ணுறங்காதே விருக்கிற என்னை.
யாதி). "துள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அகநியத்யாதி). அக்திபோல
"பாத (ஈடி) கமாய்க்கொண்டு" என்ற சேஷம். (கைசெய்து) - வ்யூஹம்
செய்து. (கீழோலே)-ரஹஸ்யமாக ஓலைபூதுகை. (காணுவாசல்) என்றதுக்கு
சக்துஸ் த்வக் கிரண ப்ரோதரங்களைச் சொன்னபடி.

(தேட்டமாயோ) என்றது - பாத (ஈடி) கரை வேறே தேடவேண்டி

(க)

(உ) கா-கி-க-கக.

(ஈ) அ-ஊ-அ.

பெரியதிருமொழி, ௬-ப, ௫-நீ, ௨-பா, தாதவீழ்மல்லிகை. ௧௬௫௩.

(இவளுமோர் பெண்கொடி யென்றிரங்கார்) இவளொரு அபலையன் றோ? இதுக்கெல்லாம் இவள் ஆடல் கொடுக்கவல்லனோ? என்று நம்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணுகிறீர்கள். அன்றிக்கே தம்மைப் பிரிந்து பத்தமாலம் ஜீவித்திருந்தவனோபாதியாக நினைத்திராபின் றார். (என்கலம் த்யாதி) "என்கலமைந்தும்" என்கிறவி து-ஸ்ரோதா திகளால் வருமறிவைபென்னுதல்; அன்றிக்கே, (௧) "என்கலனும்-என் கிறைவும்" என்கிறத்தை என்றமுதினார். (சுவனையித்யாதி) இவை கொடுபோகைக்கிட்ட மருந்தாயிற்றிது. வழவைக்காட்டிக் கண்ட தடையப் பகையாம்புபண்ணிப்பொகட்டுப்போன இவ்விடம் போலன்றிக்கே இவைதான் அநுகூலமாய்படி அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். (௧)

மு.—

தாதவீழ்மல்லிகை புல்லிவந்ததன் மதியி னினவாடையின்னே ஊதைதிரிதந்துழியுண்ண வோரிரு முறங்கே னுறங்கும் பேதையர் பேதைமையாவிருந் துபேசினும்பேசுகபெய்வனையார் [மின் கோதைநறுமலர்மங்கைமார்பன் குறுக்குடிக்கே என்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	இளவாடை	இளைமையானவாடை
அவிழ்	நெகிழாரின் றுள்ள	யாகிற	யாகிற
மல்லிகை	மல்லிகை புஷ்பங்களி னுடைய	ஊதை	குளிர்காற்றானது
புல்லி	புறவிதழ்களில்	இன்னே	இப்படியே
வந்த	ஸம்பந்தித்த	திரிதந்து	அங்குமிக்கும் ஸஞ்ச ரித்து
தண்மதிஇன்	குளிர்ந்த சந்திரனுட ன் (கலந்த)	உழறி	தொகைத்து
		உண்ண	முடிக்க,

யோவென்னை. "இவளும்" என்றச(௨)காரத்தாலேலோகத்தில் பாலைகளோபா திஎன்றும் ஸலிதயாய்த்தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இவளும்என்றத்தாலே அவ னோபாதி இவளுமென்றாகி அர்த்தநாதரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "கலம்" என்று பக்தியாய், அதுதானும் ஜ்ஞானமேயாகையாலே வருளுகிறார் (ஸ்ரோதரீத்யாதி). "என்கலனும்என்றிறைவுமென் கிறையுமென்வையுங் கொண்டென்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அவற்றை விவகரித்தருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). குறுக்குடிக்கே குடிபோந்தால் பிறை முதலானவை பாதியாதோவென்ன (வழுவையித்யாதி). (௧)

(௧) தி-கெ-௨௫.

ககருச பெரியதிருமொழி, க-ப, தி-தி, உ-பா, தாதவிழ்மல்லிகை.

ஒரிரவும்	ஒருநாந்ரியினம் கட	பேசினம்	பழிப்பாகச்சொல்லினம்
உறங்கேன்	உறக்கமின்றிக்கே கிடக்கிறேன்;	பேசுக கறு	சொல்லுகிறார்கள் ; பரிமளிதமான
பெய்	இடப்பட்ட	மலர்	புஷ்பத்தின் வாணம் செய்கிற
வனையார்	வளையையுடையார்,	கோதை	மயிர்முடியையுடைய
உறங்கும்	உறக்கத்தையே தேட டமாக வுடைய	மங்கை	பெரியபிராட்டியாரை
பேதையர்	அறிவுகேடர்கள்	மார்பன்	திருமார்பினே யுடை யரான எம்பெரு மான் வர்த்திக்கிற
பேதைமையால் (தங்கள்) அஞ்ஞாந்த தால்			
இருந்த	(உறக்காதே) இருந்து	குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்தியின்.

வ்யா.—இரண்டாய்பாட்டு. (தாதவிழ்த்யாதி) மல்லிகையா
ளது - தாதவிழ்கிற வளவிலே போய்ணந்தது; அது உண்ணிக்கு
மே; அந்த வெஞ்சையைச் சந்தரனோடே கலசி ஆறி அத்கூலமாய்க்
கொண்டு மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற வாடையாகிற. (ஊதை) "ஊதை"
என்று - குளிர்காற்றுக்குப்பெயர். "ஊதையும், கூதையும்-குளிர்
பனிக்காற்று" என்னக்கடவதிறே. வாடைநலிகிறபடி எங்கனே
யெண்ணில்; (இன்னே) என்னுமித்தனை. வாடைநலிகிறபடியைச்
சொல்லில் வாய் வேம். (திரிதக்துழறியுண்ண) ஆளைக்கண்டமத்த
கஜம்போலே கால்வாங்கினபோதே அங்கே இங்கே ஸஞ்சரித்துத்
துகைத்து முடிக்க; (ஒரிரவு முறங்கேன்) ஒருபோது உறக்கத்தோடு
செலுத்தி, மற்றொருபோது கண்ணுறக்காதே கோவுபடுகையன்
றிக்கே, காலமெல்லா முறக்கமின்றிக்கே கோவுபடுகிறேன்.

அந்;—இரண்டாய்பாட்டு. (தாதித்யாதி) நீ "நாட்டைப் பகைத்து
என்னைக் குறுங்குடிக்கே உய்த்தியின்" என்றாய்; உன்னைப்போலே ஆயி
மதரைப் பிரிந்தாரில்லையோ? அவர்கள் இத்தனை கோவுபட்டு உறக்கார்க
னோ? நாங்கள் உன்னைக் கொடுபோனால் எசவர்கள் என்ருரியிருக்கலாகாதோ
என்ன, அறியாதார் ஏசினால் நமக்கென்ன குறையென்று சொல்லுகிறுளென்
று ஸங்கதி.

விசேஷித்துக் கேட்டதற்கு ளாமாய்யமாக "இன்னே" என்பானென்
னென்ன வருளுகிறார் (வாடையித்யாதி). "உழறி" என்றதினர்த்தம்
(நொகைத்து) என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் குழ்பனிகளென்றார்; இதில் ஒரிரவு,
மென்றதுக்குக் கருத்து (ஒருபோதித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி, உ-பா, காலையும்மாலை. ௧௬௫௫

(உறங்கும்பேதையர்) அபிமதரைப் பிரிந்தால் வரும் க்வேசமநி யாத் அறிவுகேடரானவர்கள் காற்றுக்கு திருயாதே, அது வரும் வெளிநிலம் தேடிப் படுக்கையடுப்பர்களாயிற்று; அவர்கள் தந்தா முடைய அறிவுகேட்டால் "இவன்-வாடைக்கிடையாசின்னான், கண் ணுமங்குகிதிலன், அவன்றான் வருமளவும் ஆறியிருக்கிறிலன்" என் றவிதுதன்னை குணநூநியாத நினைத்துப்பழிசொல்லிலும் சொல்லு கிறார்கள். (பெய்வளையார்) கையில வளை தொங்குவார் சொல்லும் வார்த்தைகொண்டு நமக்குக் கார்யமென்? (கோதையித்யாதி) நம் முடைய ப்ராவண்யத்தை குணநூநியாத உபபாதிக்கையன்றிக்கே (௧) "ஈக்ஷுநா உபபாதி - கய்சிவநாபாந்த்யதி" என்று பொறுப் பித்து அவன் திருவடிக்களோடே சேர்க்குமவன் திருத்தவிடத்தே கொடுபோய்ப் பொகலிங்கள். (௨)

மூ.—

காலையும்மாலை யொற்றுண்டுகங்குல் காழிகையூழியில் நீண்டலாவும் போல்வதோர் தன்வையுருத்துநிற்கும்பொங்கழலேயொக்கும்வாடைசொல்லில் மாலவன்மாமணிவண்ணன் மாயம்மற்றுமுன வவை வந்திடாமுன் கோலமயில்பயிலும்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுத்தியென் (௩)

உறங்குமென்றத்தாலே உறக்கமே தேட்டமானவர்களென்றுதொற்றுதை யாலே அருளுகிறார் (அபிமதரையித்யாதி). "பெய்வளையாரான பேதையர்-தக் கள் பேதைமையாலே உறங்காதேயிருத்தபேசினாரளாலும்" என்று சப்தார் ததம் விவகரித்து, அவர்கள் பேசுமவைதானும் "வாடையுண்ண" என்றும், "உறக்கேன்" என்றும், "இப்படிஎன்" என்றும், சொன்னபதங்களால் லித்த மாமவற்றை அருளுகிறார் (இதுதன்னையித்யாதி). பெய்கை-இடப்படுகையாய், இடப்பட்டவின்மைய யுடையவர்கள்" என்றத்தாலே நாயகவைவலகூண்ய ஜூராம் ஸ்ப்புகருதமென்றுவிவகரித்தருளுகிறார் (கையிலித்யாதி). கோதை யாலே மயிர் முடியென்றும், அவற்றையுடைய மக்கையென்றும் சப்தார்த்த மாய், இப்படி விசேஷித்தத்தாலே தன்னுடைய போக்கயதையால் அவனை வசிகரித்து நம்கார்யம்செய்வல்லவளென்று பலிக்கையாலே இத்தையருளுகி றார் (நம்முடைய வித்யாதி). ... (௨)

ஆந்.—மூன்றும்பாட்டு (காலையித்யாதி). "பேசிலும் பேசுக" என்று இத்தனைபதறவானென்? போதுவிடியாதோ? அதுவே போதுபொக்கியிருக்க லாம்; இந்த ராதிரியினுச்சியானவன்றே இதுக்குப் பொறுத்திருக்கவடுக்கும்

(௧) ௩௩-யு-ககக-சச.

ககருக பெரியதிருமொழி, சு-ப, டு-தி, க-பா, காலையும்மலை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காலையும் மலை	ப்ரா தஃ காலமும் அந்திப்பொழுதுபோல்	அவன் மால்	அந்த எம்பெருமான் மிகவும் பெரியவனாக வும்,
ஒற்றுண்டு கங்குல்	பாதகமாய்க்கொண்டு நாத்ரியில் [ம்,	மாமணிகண் ணன்	ஸ்ரீலாக்கியமான மணி போன்ற வடிவு டையனாகவுமிராநி ன்றான்;
காழிசைக ஊழியில்	காழிசையானது கல்பத்திற் காட்டில்	மாயம்	(அவன் விழுதியில்) பாதகமான ஆஸ்ரீ யபதார்த்தங்களும்
நீண்டு	திர்க்க (ஃ) மாகி	மற்றும்உள அவை	அநேகம் உண்டு; அவைகள்
உலாவும்போல் வது	ஸஞ்சரிக்கிறுப்போ லி [ருக்கிற	வந்திடாமுன்	(பாதிப்பதற்காக) வருவதற்கு முன்
ஓர்	ஒருவிதமான	கோல மயில்	தர்ஸநீயமான [எமே மயில்களானது
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை	பயிலும்	கெருக்கி வந்தித்திற
புருந்தும்	புருந்ததாகவும்	புறவில்	பர்யந்தங்களைபுடைய
நிற்கும்	ஆகாநிற்கிறது;	குறுக்குடிக்கே	என்னைஉய்த்திடுமின்.
வாடை	வாடைக்காற்றானது		
கொல்லில்	(அதின் பாதகமானப டியையச்)கொல்லும ளவில்		
பொக்கு	ப்ருத்தியை யடையா நின்ற		
அழலேஓக்கும்	படபாமுகாத்திபோலி ரானின்றது;		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு; (காலையும் மாலையொற்றுண்டு) காலை
யிலும் மாலையில் போலேயிருக்க, பாதித்து முடியானின்றது. காலை
யும் மாலையோலே பாதக (பா)மாகாநின்றது. (க) “காலையரும்பி -
மாலையரும்” என்கிறபடியேயாயிருக்கிறபடியே யிருக்கிறதில்லை. ஏக
என்ன, அது அந்நனல்லவென்று அவற்றின் படிக்களைச்சொல்லுகிறுனென்று
ஸங்கதி.

(காலையிலும்) என்றதுக்கு முன்பே “பாத(பா)கவர்க்கம்” என்று சேஷம்.
அர்த்தாந்தரம்(காலையுமித்யாதி). யுவதிகளுக்கு காமகை-காலையில் அல்பமாய்,
மாலையிலன்றே அதிகமாவது, ததநுருணமாயிராதேரீபாத(பா)யுமென்ன
வருளுகிறார் (காலையித்யாதி). “காலையரும்பி” என்றதுக்கு யுவதிகளுடையஆற்
ருமையை புஷ்பகாமாதியாலே தமிழர் இப்படி வ்யவஹரிப்பாரென்றாகருத்தது.
“கங்குல்காழிசையானது-ஊழியில்நீண் கிலா வும்போல்வதேதார்தன்மை தன்னி

பெரியதிருமொழி, க-ப, ௫-தி, ச-பா, கருமணிபூண்டு, ககடுள

ரூபமாய் கவியாநின்றது. ராத்ரியில் காழிகையானது கல்பத்திற்
காட்டிலும் கெடிதாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறுப்போலே யிருக்கிற
ஸ்வபாவமானது கிட்டி ரில்லாநின்றது. (பொங்கித்யாதி) வாடை
பாதகமாகிறபடிதானே பேச்சுக்கு நிலமல்ல ; சொல்லில், படபாழு
காங்கிபோலே இராநின்றது.

(மாலவன்) அவனாகிறான் - சாலப்பெரியானொருவனிறே. அவ
னுக்கு இவற்றுக்கு இடையவேண்டாவே. (மாமணிவண்ணன்)
பெரியவனென்று கைவாங்கவொண்ணாதே? மேல்விழுந்து பெற
வேண்டும்படியான வடிவைப்படைத்தவன். (மாயம்மந்துமுள)
அவன்விழுதியில் ஆர்சர்யமான பாத(ாடி)க பதார்த்தங்களுக்கு
எண்ணில்லை. அன்றில், தென்றல், கடலோசை என்றரூப்போலே
சொல்லுகிறவற்றுக்கு ஓர் எண்ணில்லையிறே. (அவைவந்திடாமுன்)
அவைகவிய அபகாமித்ததத்தனை. அவைவந்து கம்மைமுடித்துத்
தலைக்கட்டுவதுக்குமுன்னே. (கோலவித்யாதி) கம்மினமுள்ளவூரிலே
கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தர்ஸகீயமான மயில் கெருங்கி
வர்த்திக்கிற பர்யத்தத்தை யுடைத்தான திருக்குறுங்குடியிலே
கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். (க.)

மு.—

கருமணிபூண்டு வெண்ணுகளைந்து காரியிலேற்றணர் தாழ்ந்துளவும்
கருமணியோசை பெண்ணுள்ளந்தள்ள வோரிரவுமுறங்காதிருப்பேன்
பெருமணி வான வருச்சிவைத்த பேரருளானபெருமைபேசிக்
கருமணிநீர்க்கொழிக்கும் புறவில்குறுக்குடிக்கே யெண்ணியுய்த்திநிமின். (ச)

டத்திலே புருந்ததானாதிற்குமென்று சேலும் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார்
(ராத்ரியில்த்யாதி). (ஸ்வபாவமானது) என்றவகத்தரம் தன்னை என்றுசேஷம்.
தன்னை-காழிலையை என்கை.

அவன்மால் என்றவயித்துப்பெருமையைச்சொன்னதுக்கு உட்கருத்து
(அவனித்யாதி), அளகபுரத்தாலே மயிலென்றும், ஸ்தீகீசைச் சொல்லுகை
யாலே கம்மினமென்றது. (க.)

அடி. — காலம்பாட்டு. (கருமணியித்யாதி) திவாராத்ரவிபாகமற, காம
கை-ஏகரூபமாய், அத்தாலே காலமும் கெடிதாகத் தோற்றி, பாதகபதார்தமும்
கவியாநின்ற தென்றும், எல்லாவற்றுக்கும் கெஞ்சிறே மூலம்; ஆகையாலே

ககடுடி பேரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, ச-பா, கருமணிபூண்டி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்த	உச்சி	தங்கள் முடிமேலே
மணி	பணிகளை	பெருமணி	ஸ்ரீலங்கையான மணியா
பூண்டி	தரியாதின்றும், [விள	வைத்த	'தரிக்கப்பட்ட [க
வெண்காரு	வெணுத்தபசுக்கன்றுக	பொருளானன்	பசுமக்குபாருவான எம்
அணைத்து	ஸம்ஸ்க்ரெத்யாதின்றும்,		பெருமானுடைய.
கார்	கறுத்த	பெருமை	பெருமையை
இடில்	முசுப்பையமுடியுடைய	பேசி	பேசி
வறு	வ்ருஷ்பத்தினுடைய	தூர் இரவும்	ஒருராத்திரியிலும்
அணர்	ஸாஸ்கையில	உறக்காது இரு	சித்தராயின் நிக்கே னோ
தாழ்த்து	தாழ்த்து	ப்பேன்	வுபடாசின்றோன்.
உலாவும்	ஸஞ்சரிக்கிற	குரு	பெருவிகையான
ஒருமணி	ஒருமணியினுடைய	மணி	ரத்தங்களை
ஒலா	ஸப்தமானது	நீர்	ஜலமானது
என்	என்னுடைய	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடா திற்ப
உள்ளம்	வ்ருசயத்தை		தான
தள்ள	ஸிதிலமாக்க	புறவில்	பர்யத்தங்களை யுடைய
வானவர்	நித்ய ஸூரிகள்	குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடெயின்.

வ்யா.—காலாம்பாட்டு (கருமணியித்யாதி) கருமணியினுடைய நிறமும் ஸம்ஸ்க்ரெத்யமாய் பாத(பா)கமாகாநின்றது. (வெண்காரு கணைந்து) படுபாடல்லதறியாத காருதனோடே அணைத்து, தான் தன் னுடைய ஸ்தீர்தவாதிகளாலே இரூய்க்க, அவன் மேல்விழும்படிக்கு வ்மாராகமாகாநின்றது. கறுத்தகருத்தையுடையத்தாயிருக்கிற வ்ருஷ்பத்தினுடைய அணுநிலே தாழஸஞ்சரிக்கிற ஒருமணியாய்க்ந்து. மற் றெஞ்சு பொறுக்ககெணுமென்ன; அது செய்யப்போகிறதில்லை யென்கிற னென்று ஸக்சி.

(ஸம்ஸ்க்ரெத்யமாய்) என்றவகத்தாம் "அவனுடைய நிறத்தை நீனைக்கப் பண்ண" என்றுசொலும். "வெண்காரு" "என்றத்தானோ, வெணுப்பைச் சொ ல்லி, அத்தாலே சுத்தஸ்பாயம் சொன்னதாய் மேலேதோற்றின தொழிய உள்ளில் கருத்தை அறியாதென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (படுபா டித்யாதி). † (படுபாடுமேலேபட்டது)மேலேதோற்றின தென்றபடி. (அணு நிலே)ஸாஸ்கையிலே. "குரு" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (மற்றுமித்

† வ்யாக்யானசுருணம்.

பெரியதிருவிமாழி, க-ப, தி-தி, தி-பா, திண்டியிலேற்றின். ககடுக
 ளுள்ள பாதுகாபதார்த்தங்களில் இதுக்கு ஒப்பெதான்றில்லையாயிற்று.
 அந்தமணியோசையாகிறது - அல்லாதவை போலன்றிக்கே செவி
 வழியே புருந்து பாதுகாக்கின்றதே. இது வெளித்தடைய
 உறக்கின்றதே. தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படியிருக்கிற திருநட
 யத்தைத்தள்ள, ரீதியாக நிதரையின்றிக்கே கோவுடாநின்றேன்.

(பெருமணியித்யாதி) "அயர்வாமமர்கள் தங்களுக்கு முடி
 மேலே மணியாதவைத்த-சிரோபூஷணமாக வைக்கப்பட்ட. (பொரு
 ளாவன் பெருமைபேசி) அவனுடைய பெருமைபேசி ஒருமணி
 யோசை என்னுள்ளத்தள்ள ஒரிரவு முறங்காதிருப்பேனென்னுதல்;
 பேசு என்றதானில், "ஒருவனுடைய கீர்மை இருக்கும்படியே? ஒருவ
 னைப்பிரிந்து ஒருத்திபடும்பாடே" என்று இரண்டிடத்தலுள்ளாரும்
 ின்று சொல்லும்படியாக என்னுகிறது. (குருமணியித்யாதி) பெரு
 விலையான ரத்தங்களை கீரானது கொழித்தெதறடா கிற்பதான பர்யக்
 தத்தொடே கூடின திருக்கு அங்குடியிலே கொண்டிபோய்ப் பொக
 கிங்கள். (ச)

மு.—

திண்டியிலேற்றின் மணியுமாயன் திக்குழலோசையும், தென்றலோடு
 கொண்டதோர்மாலையுமந்தியின்ற கோலவிளம்பிறையோடு கூடிப்
 பண்டையவல்லவிலை நமக்குப்பாவினையினுலியை வாட்டம்செய்யும்
 கெண்டல்மணி கிறவண்ணர் மன்னுகுறுங்குடிக்கே யென்னையுத்தியின்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	திண்ணிநாயிருந்துள்ள	தென்றலோடு	தகதிண மாருதத்தேர
இயில்	கருநதையுடைய	டு	டு
எற்றின்	வ்ருஷ்பத்தினுடைய	கொண்டதோர்	ஒருவித கோட்பாட்
மணியும்	கழுத்து மணியும்,	டையுடையதாய்	டையுடையதாய்
ஆயன்	இடையான க்ருஷண	வருகிற	வருகிற
	னுடைய	மாலையும்	மாலையும்,
திக்குழல்களை	இனிநான குழலின்	அந்தி	ஸத்தவயயானது
யும்	சப்தமும்,	கன்ற	உத்பாதித்த

யாதி). இதுக்கு வாசியேதென்ன (அந்த வித்யாதி). என்னுள்ளத்தள்ள
 உறக்காதிருக்கைக்கு அந்தவ்ருஷ்பத்துக்கு உறக்கயில்லையா வென்னகருளு
 விரூர் (இலித்யாதி).

கோலினம்பி வையோடு கடி பாலியேன் ஆவியை வாட்டம்செய் யும் இவை கமக்கு	அழகிய பாலசக்தரனோ மெ, சேர்ந்து மனா பாபத்தைப்பண் ணின என்னுடைய ப்ராணனை வாடப்பண்ணுகின்றது. இதுகள் கம் திறத்தில் (பாதிக் கும் விஷயத்தில்)	பண்டையவல் முன்புள்ளவை போல ல ன்று; கொண்டல் மேகத்தினுடையவும் மணி நீலமணியினுடையவும் கிறம் கிறம்போன்ற வண்ணர் வர்ணத்தை யுடையரா ன எம்பெருமான் மன்னு பொருத்தி வர்த்திக்கிற குறுங்குடக்கே என்னுடயத்தியென்.
---	---	---

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) முன்புசொன்னவை போலன்றிக்கே தனித்தனியே இவைமுடித்து விடுமாபோலே இரா நின்றது. "தன்மலர்த்தென்றலோடன்றி லொன்ற" என்னச்செய் தேயின்னையும் ஜீவித்திருந்தோயிறே. இவை கம்மை வைப்பனவன் றிக்கே இராநின்றன. திண்ணிதாயிருந்துள்ள இயிலுண்டு-கருத்து, அத்தையுடைத்தான வருஷபத்தினுடைய கழுத்தில் மணியும், அளிழ்த்து விடுவாரில்லாமையாலே மணிதானும் திண்ணிதாகலா யிறே. (ஆயன் தீங்குழலோசையும்) ப்ராஹ்மணனுடைய குழலோ சைக்குக்கேளாள் காணுயிவள். இடையனுடைய இனிதான குழ லோசையும்; அதினுடைய ரஸ்யதை எவ்வளவுண்டு; அவ்வளவும் பாந(நா)கமாயிறே. (தென்றலித்யாதி) தென்றலோடேகூடபெரிய

ஆத.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) "ஒருமணியோசை என்னுள் ளம் தள்ள" என்றும்; இதுக்கிச்சனை படவேணுமோ? என்னுடே உளவிக் கொண்டு அதில் கொஞ்சவையாதே இருக்கவையடி மென்ன; அதொன்றுமே யோ? ஆயன் தீங்குழலோசைக்குச் சொன்னவையெல்லாம் முடியவேணுமெ ன்று காராதிக்க, காண் எவ்வளவு பொறுக்கும்படி என்கிறுமென்று ஸங்கதி.

இவையாவன தீங்குழலோசையோடே கூடினபடியாலே பண்டையவல்ல; ளத்தாஹாநிலயப் பண்ணுமென்று கருத்து. முன்பு சொன்னவவை இத் தனை பாதிக்கவில்லையே என்கைக்கு கியாமக மென்னென்ன (திண்டிமிலித் யாதி). "நின்" என்றது-மணி என்றதுக்கு விசேஷணமாக விவகரித்து அதன் திண்மையை இவ்வறிந்தபடி யென்னென்ன வருளுகிறார் (அளிழ்த்

பெரியதிருவொழி, கூ-ப, இ-தி, கூ-பா, எல்லியும்கன்பகனும். கககக
 கோட்பாட்டையுடையத்தாய் வருகிறமாலையும். (அந்தியித்யாதி).
 வழிப்பகையான சந்தானயிற்று, சதருவின்வயிற்றிலே பிறந்தசத்ரு
 வாய்; ஸந்தையதானே பாநகமாயிருக்கச்செய்தே அதிலே ஸந்த
 த்வய தான் என்னுடைய சத்ருநிரலாகத்துக்கு ஒருபிள்ளை வேணு
 மென்று பெற்றுப்போலே யிருக்கை. ராவணன் இத்தாஜித்தைப்
 பெற்றுப்போலே.

(பண்டையவல்லவியை நமக்கு) அவனோடு ஸம்யக்லேஷிப்பதற்கு
 முன்புதானே பாந(சு)கமென்னும் வ்யுத்தத்தியில்லை. ஸம்யக்லே
 ஷத்தில்தானே அநுகவமாயிருக்கும். முன்புநதை பாநகபதார்த்த
 ந்களின் அளவாயிருக்கிறதில்லை மென்னுதல். (பாவியேன்) கலந்த
 போதோடு பிரிந்தபோதோடு வாகியற ஆரியிருக்கலாம் விஷயமன்
 றிக்கே பிரிந்து ஆற்றவொண்ணாதகுணநிக விஷயத்தோடு கலக்கும்
 படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (ஆவியை வாட்டம்
 செய்யும்) தொடர்பாமேலே தோஷமாயிருக்கிற ப்ராணனை முடிக்க
 கப் பாராதின்றது. (கொண்டலித்யாதி). இவை பாநகமாய்ப்படி
 அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தேறக் கொடுபோய்ப் பொக
 குங்கோள். கொண்டல்போலேயும் நீலமணியினுடைய நிறம்போ
 லேயுமிருக்கிற நிறத்தையடையனுவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே
 கொடுபோய்ப் பொககுங்கோள். (இ)

சூ-

எல்லியும்கன்பகனு யிருக்கேதேயேசிலுமேசக வேந்தியழயார்
 கல்லரவர்திறம்நாமதியோம் காண்டமச்சம் கமக்கிங்கில்லை
 வல்லனசொல்லிமகிழ்வனோலும் மாமணிவண்ணாராகாம் மறவோம்
 கொல்லவளரிளமுல்லேபுல்கு குறுக்குடிக்கே மென்னையுத்திடுயின்.

தித்யாதி). "ஓர்" என்றதின் கருத்து. (கோட்பாட்டை) என்றது; கட்டளைப்
 பாடென்றபடி. (வழிப்பகை)-ஸந்தாகமாக வருப்பகை.

"பண்டைய" என்றதுக்கு முன்புள்ளவை என்று சப்தார்த்தம்; அதுதா
 னும் ஸம்யக்லேஷகாலத்தில் அவையென்றும் விஸ்வலேஷகாலத்திலே தானே
 பூர்வத்திலுள்ளவை என்றும்இரண்டு வகையாக வருளுகிறார் (அவனோடித்
 யாதி வாக்யநாயத்தாலே). குணநிகவிஷயமென்றது-கொண்டல் மணிநிற
 வண்ணன் என்றத்தைப்பற்றி.

கூகஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி, சு-பா, ஏல்லியும் கன்பகலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏல்லியும்	கல்லராத்தியிலும்	இங்கு இல்லை	இவ்விடத்தில் இல்லை;
கன்பகலும்	கல்லபகலிலும்	(அவர்கள்)	
இருந்தே	(அவர்கள்) இருந்தனோ	வல்லன	வாய்ப்பொருளையும்
எல்லும்சைக	பழிசொல்லிலும் [என்],	கொல்லி	கொல்லி
	சொல்லுகிறார்கள்;	மகிழ்வரேறும்	சிரித்தார்கள் அகிலும்
எத்திலையார்	ஆபரணங்களணிந்திரு	காம	காம
	க்கிற அவர்கள்	மாமணிவண்	மலாக்யமான மணி
கல்லர்	விலங்குகளை கன்னே?	ணரை	கொன்ற வழியையு
அவர்திரம்	அவர்களுடைய திர	மறவோம்	டைய எம்பெருமா
	யையைய	கொல்லி	மறக்காட்டிடும் [கொ
காம அபிவோம்	காம அநிகிதிலோம்;	வளர்	தேசத்தங்களிலே
கமக்கு	கமக்கு [கொலை]	இளமுல்லை	வளராக்கின்ற
கான்	கொட்கூழும்	புல்கு	இளைமையான முல்லை
மடம்	அஜ்ஞைதயும்,	குதங்குடிக்கே	என்னை உய்த்தியென்.
அச்சம்	பயமும்		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஏல்லியும் கன்பகலும் இருந்து) கல்ல ஏல்லியும் கல்லபகலுமாயிற்று, அவனோட்கூடக் கலங்கிக்கு உதுப் பான காலத்தேதாடு அவனைஸ்மகிங்ககக்கு உதுப்பான காலத்தேதாடு வாசியற இரண்டியேபா தயிருந்து. பழிசொல்லிலும் சொல்லுக, அனை த்துப் போக்குங்காலத்தேதாடு கினைந்துப் போக்குங்காலத்தேதாடு வாசியற இப்பாக்கணயந்தன்னையே பழியாக்கிச்சொல்லிலும் சொல்

அந.—ஆறும்பாட்டு. (ஏல்லியுயித்யாதி) "பாவியேகுணியை வாட்டம் செய்யும்" என்று கின்றும்; உன்னை அங்கே கொம்பொகையில் "இவனுக்கு ஸ்தீ த்வத்துக்கு எகாந்தமான தரிமங்கள் ஒன்றுமில்லை" என்னிப்படி கிரொல், அவனும் இப்பழி கேட்டு முகம்மாறவைக்கில் செய்வதென்னென்னில்; அவர்கள் எக்கால் கமக்கென்? அவன் வந்ததிக்கிற தேசத்தில் போன கமக்கு ஸ்தீ த்வம் குறைவத்திருக்குமென்று வந்ததி.

ஏல்லிக்கும் பகலுக்கும் கன்மை ஏதென்ன கருணகிரர் (அவனோட்கூட யித்யாதி). பழிசொல்லிலும் சொல்லுகவென்னக் கூடுமோ? இதுக்குக் கருந் தென்னென்ன (அனைத்தித்யாதி), பிரிவுண்டாயிருக்கா, கினைக்கைக்கு

பெரியதிருவிமர், சு-ப, சூ-நி, சு-யா, எல்லியும்புளும், கககக

லுச, அல்லாதாரிழைவ ஆதுலத்தித்தவாதே ஸ்மரிககைக்கு உறுப்
பானது தானே பெறும் தோற்றுமே, சிரித்தபோதுதானே (ச)
“கங்குலும்புளும் கண்டுவிடியாள்” என்று இழவக்குடலாயிருக்
குமிதே. (வந்திழையார் நல்லர்) அவர்கள் விலகுகளைகளைக்
ஆபரணங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்க வல்லவர்கள் என்கொல்லா
தார், (அவர் திறம் நாமதியேயும்) கம்முடையாட்டம் அவர்கள் அநி
யுமன்றிதே, அவர்களிடையாட்டம்நாமதிவது. அநியாதொழிநிறு
க்சுநிறுதுவினன்னென்றில்; (நானித்யாதி). கம்முடைய கம்மை
தாசிலன்றோகம்முள்ளிக்கவரவது; அவர்களுக்கு ஸ்திரீதவாதிகள்
குடியிழையாதிருக்கையாலே சொல்லலாம்; கம்முடைய ஸ்திரீதவாதி
கள் கம்மையிலில்லை. (இங்கில்லை) அவ்வெயானவந்தே காணில் காணு
மித்தனை.

(வல்லன்கொல்லி மகிழ்வரேலும்) வாயால் போந்தததைச் சொல்
லிக் சிரித்தார் களாகிலும், “ஸ்திரீதவாதிகளைக் காற்கடைகொண்டா
ள்; அவனைமறந்திலன்” என்றுப்போலே சிலவற்றைச்சொல்லிக்கொல்
லிக் சிரித்தார்களேயாகிலும். (நாமணிவண்ணலை நாம்மறவோம்)
அவர்கள் கம்முடைய ஸ்மருதிக்கு உற்பாதகாரானாகாமித்தனை.
மறப்பு கம்மைகாலே கிடக்குப்படியோ? அவன் வடிவபடைத்தது.
(கொல்லையித்யாதி) மறவாமை தேட்டமார்தேசத்தைவிட்டு அவனை
உறுப்பான மாந்தரத்தாலே நன்மை பகலுக்குச் சொல்லக்கூடுவோ வென்ன
கருணுகிரர் (அல்லாதாரித்யாதி). (அல்லாதார்) நாயகனைப் பிரிந்து அகளை
நினையாதார். இப்படி நினைவு மாந்தரத்தைக் கொண்டி நன்மையை னாதிக
வேணுகளை? பகல் ஆஸ்வாஸகாமாயாலே நல்லதென்னலாமே என்ன;
அவர்களை சொல்லவொண்ணது; இப்பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யவீரிக்
குறைதல் வருவென்று வம்வாதம் காணுகிரர் (பிரிந்தவித்யாதி), (ஸ்மரிக்
வது) என்றது-காயகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டி தரித்திருக்கலாவதென்றபடி.
இத்தால் அவர்கள் ஸ்மரித்துக்கொண்டி எப்படியிருக்கிறார்களோ? தெரிந்த
தில்லை என்கை. “கமக்கு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயமருணுகிரர் (அவர்களுக்
கித்யாதி).

அவர் திறம் காம் அநியாதாப்போலே அவர்களும் கந்திறமதியார்களிதே.
சுமப்பு என்னென்னும் ப்ரஸங்கத்திலே வல்லன்கொல்லி என்கிறுனென்று
விவகித்துத் தாத்பர்யம் (வாயாலித்யாதி).

கககக பெரியதிருமொழி, க-ப, இ-தி, எ-பா, செங்கிணடிய.

க் கண்கண்டு அநுபவிக்கலாம் தேசத்திலே கெரடுபோய்ப் பொக
டுவகன், கொடிக்குத் தலையிடைகிடக்க வேண்டாதே கொள்கொம்
பிலே படரலாம் தேசத்திலே, (க)

மு.—

செங்கிணடிய கரியமேனித்தேவிராருவரிக்கே புருந்தென்
அங்கமெலியலனைகழல்ஆறு கொலோவென்று சொன்னபின்னை
ஐங்கிணவில்லிதன்னுண்மையென்னோடாமதனையநியமாட்டேன்
கொங்கலர் தன்பிணகுழ்புறவில் குறங்குடிக்கே யென்னயுத்திடுமின்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செடிய	கீண்ட (விசாலமான)	சொன்னபின்	சொன்னபின்பு
செங்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை	னை	னை
கரிய	கறுத்த [புடையதாய்	ஐங்கிணவில்லி	ஐந்து பாணங்களை
மேனி	திருமேனியையபுடைய		யுடைய மம்மதல்
	தாய்,	தன்ஆண்மை	தன்னுடைய ஸாமர்த்
தேவர்	ஸ்வாமியுமான		தியத்தை
ஒருவர்	ஒரு எம்பெருமான்	என்னோடு	என் திறத்திலு
இக்கே	இவ்விடம்	ஆடுமதனை	கடையாடுவிப்பதை
புருந்து	பாவேசித்து	அநியமாட்டே	அறிகிற்றிலேன்;
என்	என்னுடைய	ன்	ன்
ஆங்கம்	ஸாரமானது	கொக்கு	தேனை [எ
மெலிய	க்ருபாமாம்படியாகவும்,	அலர்	புரப்படவீடாரின்றன்
வினை	களைகள்.	தன்	குளிர்த்து ஸ்ரமலாசாய
கழல	கழலும்படியாகவும்	பிண	பூகைகளால் [எ
ஆறுகொலோ	ஆறுவன்றே? (பிரியே	குழ்	குழப்பட்ட
என்று	ன்) என்று	புறவில்	பர்யந்தங்கையுடைய
		குறங்குடிக்கே	என்ன உய்த்திடுமின்

வ்யக.—எழாம்பாட்டு. (செங்கிணடியகரியமேனி) கண்ணொரு

அநு.—எழாம்பாட்டு. (செங்கணித்யாதி) "மாயணிலண்ணரை நாய்மற
கோம்" என்னுந்நின்றும்; அவர் அப்படி வந்து கலந்தபடி எங்கனே; பிரியுலந்த
யழி என்; அந்தால் உனக்கு கலியு வத்ப்ரஸக்தி யென்னென்ன அவற்றைச்
சொல்லுகிறென்று ளங்கதி.

"செடிய செங்கண், செடியகரியமேனி" என்றநயயம் திருவுள்ளப்பற்றி
முந்துறக்கண்களைச் சொன்னந்தால் பலிதமருளுயிரர் (கண்ணித்யாதி).

தலையும் வடிவெல்லாம் ஒருதலையுமானால் பின்னையும் கண்ணழகே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று. அகவாயில் வாத்தலயம் தேரற்றும்; பார்க்கிற பார்வைக்கு ஓரவதியில்லை. (கூடமேனீ) அக்கண்ணில் குளிர்ச்சிக்குத் தப்பினாலும், தப்பவொண்ணாதாயிற்று வடிவில் குளிர்ச்சிக்கு. (தேவர்) கண்ணழகும் வடிவழகும் பேசுத்தலைக்கட்டினாலும், மேன்மை பேச்சுக்கு நிவாஸ்வவாயிற்று. (ஒருவர்) தேவர் என்னும் ஜாதியில் போகாது. அவ்வயக்தியொன்றிலேயும் கிடக்குமத்தனை. (இங்கேபுருத்து) வடிவழகும் மேன்மையும் கரைபுரண்டால் தாயிருந்த விடத்தே நாம் செல்லவிருக்கையிதே அடிப்பது. அவை தம்மதானவொபாதி தாழ்வசெய்கையும் தம்மதாயிருக்குமாயிற்று. என்றும் அவ்வஸ்துவைப்பெறுவார் பெறுவது, தாம், தாம் ஓடியிட்டன் தீக்கே அத்தலையாலே வாவாயிற்று. (என்னித்யாதி) வந்தயின்பு கவலியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீவள். பிரிவுக்கு உறுப்பாகக்கொண்டவார் ததையே யாயிற்று இவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது.

(அங்கமெலியவளைகழல்) ஒன்று சொன்னாயிற்று. பிரிவைப் பரலங்கித்தாராக இவை தன்னடையே போய்க்கொடுதின்றது. (ஆதுகொலோ) பிரியோனென்கிறபாகரத்தாலே பிரிவை உணர்ந்திருப்பாயிற்று, வயதிரேகத்தாலே அறிந்து கொள்ளுகிறீவென்று. இவள் "பிரியேன்" என்கிற பாகரத்தாலேயாகிலும் சொன்னார்; அதுவும்

நெய்மை செம்மையிலும் கருமையிலும் அகவயித்து, அத்தால் வாதலயாதி சயமும், க்ருபாதிசயமும் தேரற்றுகிறதென்று அர்த்தார்த்தம் (அகவாயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தேவர்" என்றத்தாலே நிருபாதிக தேவதவம் ஆக்யத்தர இல்லை என்கிற தென்றருளுகிறார் (தேவரென்னுல்த்யாதி). (ஒன்றிலேயும் கிடக்கும்) என்றது-ஒன்றிலேதானே கிடக்குமென்கை. அவன் தாழ்வ செய்யும்படி வருகைக்கு இத்தலையில் வதேனமுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (என்று மித்யாதி). இப்படி குணதிகளுனவனைப் புரந்தது அங்கம் மெலிகைக்கும் விளகழலகைக்கும் வேறுவாமே வென்ன வருளுகிறார் (வந்தவித்யாதி).

குணதிகன் ஒன்று சொன்னால் அது தான் இவையாகப்போவா வென்ன வென்ன (பிரிவையித்யாதி). அவன் குணதிகளுனாலும் பிரிவின் கொடுமை இப்படி பண்ணுமென்று கருத்து. "ஆதுகொலோ" என்று பிரிவின் கொடுமையைப் பற்றிச் சொன்னபடி. (ச)

க்ககக பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி, அ-பா, கேவலமனது.

வாய்சொண்டு சொல்லமாட்டாமே "ஆது சொலோ" என்கிறானாயிற்றுதிவள். (ஐந்துகளை) ஆவன் பிரிவை உணர்ந்தினான்; காமன்சாவர்ஷயாக வர்ஷிக்கக் குடிகினான். "விடபதரி" என்று பாராதே கலியாநினான். ஆவன் கைவிட்டமை அறிந்தானாகவேனும். (கொங்கவரித்தயாதி) ஆவன்சையில் அன்புநானே தா(ரு)கமான தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொருட்ப்பாருங்கொள். அவனேனுகிடகூடினவாதே பூக்கொய்கையும் ஜலகீடை பண்ணுவதுமாய் தா(ரு)கமாம்தே. (ஏ)

மு—

கேவலமன்ருகடலீனொசை கேண்மின்களா மன்சையாம்பல்வந்தென் ஆலியளவுமனைத்துநற்கு மன்றியுமைந்துகளை தெரிந்திட்டு எவலங்காட்டி யிவனொருவ னிப்படியேபுகுந்தெய்திடாமுன் [மின் கோவலர்குத்தன் குறிப்பறிந்துகுறுக்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடலின்	வழுந்தாத்தினுடைய	ஐந்துகளை	ஐந்து பாணங்களை
ஒசை	இரைச்சலானது	தெரிந்துஇட்டு	(இவளைமுடிக்கும்என்
கேவலமன்று	ஸாயாந்யமன்று;	று) தெரித்துகொ	ண்டி
கேண்மின்கள்	கேளுக்கொள்;	எவலம்	எய்யவல்லஸாமர்ந்தயத்
ஆயன்	கருங்குணனுடைய	காட்டி	காண்பித்து [தை
கை	திருக்கையிலிருக்கிற	இப்படியே	இப்படிக்கே
ஆம்பல	குழலொசையானது	புகுந்து	என்மேல் ப்ரவேசித்து
வந்து	இங்கே வந்து	எய்திடாமுன்	அம்புகளை எறிவதற்கு
என்	என்னுடைய [ச	முன்னமே	
ஆலியளவும்	ப்ராணனையும்(முடிக்க	கோவலர்	கோபாலர்களை
அனைந்துநிற்	கிட்டிசில்லா நின்றது;	கடத்தன்	சேஷ்டி தத்தால் வசிகரி
ரும்		த்த	[ந்து
அன்றியும்	அதற்கு மேலும்	குறிப்புஅறித்து திருவுள்ளந்நாத அறி	
இயன் ஒருவன்	அத்விதீயனான இந்த	நுறுங்குடிக்கே என்பின உய்த்தியமின்.	
	மர்மதன்		

ஆநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலயித்தயாதி) பிரியேன் என்று சொல்லிய பிரிந்து யாராதிருந்தால் அவனுக்கே அநுராகயில்லையாய் விட்டதே? அவனுக்கு அநுராகம் பிறந்தவருகவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணும்; அதில்லையிடல் அங்கு போனாலும் ப்ரயோஜகயில்லையே என்னும் ப்ரஸங்கத்திலே சொல்லுகிறு

அவ்;—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமந்த்யாதி) பந்துக்களை கோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தையிதே. க்ரமப்பாப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கலாம்படி அன்று-இங்கேடுகிறததை; இனி அங்கேபோய்ப்புக்காலும் அவன் தலையிலே பேரமன்று எனக்குப்போஜாவுமுள்ளது. அதில் அவன் கருத்தறிந்தபடியையு மறிந்து கார்யம் செய்யப் பாருங்கோன்; உனக்குக்ரமப்பாப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவிவாண் னுமைக்கு இப்போது வந்ததெவ்வென்ன;

வ்யா;—(கேவலமந்து கடலினுதை) இக்கடலோசைக்குறாடி யுண்டு. மஹராஜர் பெருமானை அண்டுகொண்டு வந்து அறை கூறினபோதுபோலே இராகின்றது. பெருமான் கையுள் வில்லு மாய்க் கொண்டு கடக்கிறீர்க, அவரைப் பற்றிச் சென்று அன்ற கூறினாரிதே. (ச) [சீர்ஜகாம - தேவநாதேச மஹநா கீர்ஜகாம] முன்பு பலகாலும் கம்வாசலிலேவந்து அறைகூறக்கண்டறிவோம்; இப்போது அங்கனன்றிக்கே இவன்மிடற்சேஷஸையில் தசைநிற்படியால் இதுக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும். ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனைப்பற்றி வந்தானாகவேணும். [சீர்ஜகாம] முன்புபோலே புறப்பாட்டுத் தரையிலே கைமோதிப்போகாதே இவ னும் இவனடியாக வந்தவனும் இவக்குப்போருமாகில் புறப்பட்டேப் போரப் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான். அடியுண்டென்றநிக் தானில, சின்னைப் புறப்படுவானென்னென்னில; [சீர்ஜகாம - ஹிஸ்ஸ ரா] எதிரிகளீவித்திருக்க உஜ்ஜீவித்திருக்கவனல்லாமையாலே அந் திக்கே, வெறுமிக் கடலோசையளவிலே அன்று. இன்னமும் பாதக வர்க்கத்துக்கு ஓரவதியில்லையென்னுதல். (கேவலமந்து) பிரிவென்று வென்று ஸக்கதி திருவுள்ளம் பற்றிப்பருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களையித்யாதி). (இதே) என்ற வந்தரம் இப்பாட்டுடென்றுசேஷம். (கோக்கி) என்றது-அது விதாசம்பண்ணியென்கை. (பாருங்கோன்) என்றவந்தரம் "என்று சொல்லி" என்று சேஷம்.

(ஓரடியுண்டு) என்றதுக்கு-நாயகின் வரவிட்டானென்று கருத்து. அவர் அப்படி அடியுண்டாய்அறைகூறகையுண்டாவென்ன; (பெருமானித்யாதி). "ஜகாம" என்னுதே "கீர்ஜகாம" என்றத்தாயிலே பலிதம் (முன்பித்யாதி). (தரையிலே) கையைமோதி என்றது - எதிரிலகூடியம் போராணமயாலே புத்த கண்டே தீரயோசி என்கை. கடலோசை ஆராகளுக்குச் செவிப்படாதோ?

ஒன்றுண்டு என்றும் இவர்கள் கெஞ்சிலே பட்டுப்பிரிந்தால் பதா
 ர்த்தக்களுமெல்லாம் பாத (அ)கமாமென்று அறிவுர்களைன்றி ருக்
 சிறுள். இடையன்னைகையில் சூழலானது வந்து என்மர்மத்தளவும் கிட்டி
 நிலவா நின்றது.

(அன்றிபுயிதயாதி) அதுக்குமேலே "இவள், சூழலேசைக்கு
 முடிந்தாளாக வொண்ணுது; என்னைகையிலம்பாலே முடிந்தாளாக
 வேணும்" என்று பார்த்து "ஸ்திரீவதமன்றோபண்ணைக்கடவதன்று"
 என்று பார்த்துப்பிற்காலிக்குமவைபன்றிக்கே நிர்தயமாக முடிப்
 பன சிலவம்புகளைத்திரிந்து. ராவணவதத்துக்குத் தெரிந்துவந்தன
 சிலவம்புகள் போலேயாயிற்று. (எவலங்காட்டி) தான்எய்யலவல்ல
 மிக்கைஎன்றோடுகாட்டி. (இவ்வொருவன்)ஸ்திரீவதம் பண்ணு
 மிடத்தில் இவளை எண்ணினால் பின்னை எண்ணுகைக்கு ஆளில்லாத
 படி யிருக்குமவனாயிற்று. (இப்படியே புருந்தெத்திடாமுன்) இது
 க்கு இட்டுச்சொல்லவாவது ஒருபாசரவில்லை. பண்ணைகளைக்
 காட்டுமித்தனை. (கோவலரித்யாதி) (க) "ஸ்ரீஸூக்யே விநாயகஸூக்யே-
 புமல்லாம்ந்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்கிறபடியே. தன்னோ
 டொத்த பருவத்துப்பிள்ளைகளை மகோஹாரி சேஷ்டித்தாலே
 எழுதிக்கொண்டிருக்குமவனாயிற்று. வன்னெஞ்சர்படுகிறபாடு இது
 வாஸல் அபலைக்குக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. (குறிப்பறிந்து)
 அவன் திருவள்ளக்கருத்தயிந்து என்னை அங்கே கொடுபோய்ப்
 பொகடப்பாருங்கோள்; அவன் வேணுமென்றிருந்தாளுகில் அங்கே
 கொடுபோய்ப்பொகடுவது; வேண்டாவென்றிருந்தாளுகில் இங்கே
 கிடந்து முடிந்துபோக. (அ)

மூ:— [கின்றதாறும்
 சோத்தெனநின்று தொழுவிரங்கான் தொன்னலங்கைகாண்டெனக்
 போர்ப்பதோர்பொற்படந்தந்தபோலுன் போயினலூதியெனென்கொக்கை
 மூத்திலென்றன மற்றவன்றன் மொய்யகலமணையாதுவாளா [மின்
 கூத்தனரிமையவர்கோள் விரும்பும்சூறுக்குடி க்கெயென்னை புய்த்திடு

"கேண்யின்கள்" என்பானென்னென்ன வருளுகிரூர் (பிரிவித்யாதி).
 "கோவலர் கடந்தன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பரக்குதோபயோகம்
 காட்டுகிரூர் (வன்னெஞ்சரித்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, கா-ப, ௫-தி, கா-பா, சோத்தெனநின்று. ௧௬௬௬

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சோத்து என நின்று	"சோத்தம்" என்றுதாழ்த்தார்சொல்லதைச் சொல்லி மாறுதே நின்று [ம்	அறியின் மந்து என கொங்கை	அறிகிறீனென்; மேலும் என்னுடைய வந்தகங்கள்
கொழு இரங்கான் தொல்கலம் கொண்டு	அஞ்சலிபண்ணினாலு இரங்குதியிலன்; பழையமான ஸ்திரீத் வாதிகளைக் கைக் கொண்டு	அவன்றன் மொய் அகலம் அணையாது	அருளுடைய எப்பருவணியமான திருமார்பை ஆலங்ககம் செய்யப் பெருதே
எனக்கு இன்றுதாறும் போர்ப்பது ஒன்பான்படம் ஒருபொன்னின் வஸ்தாத்தை (தருவாணப்போல் வைவர்க்கையத்தை)	எனக்கு இன்றுவறையில் வா போர்க்கைக்கு ஒன்பான்படம் ஒருபொன்னின் வஸ்தாத்தை (தருவாணப்போல் வைவர்க்கையத்தை)	வானா மூத்துதிடுகின் தன கடத்தன் இனமயவர்கோ நித்யஸூரிகளுக்குந்	வீணும் முதிர்ந்துவிடுகின்றன; மனோஹாரி சேஷ்டாத முடையரூய் தலைவனான எம் பெருமான்
தத்துபோனான் போயின ஊர்	கொடுத்ததுப்போனான்; அவன்போன திவ்யதேசத்தையும்	விரும்பும் குறுங்குடிக்கே	விரும்பிவர்த்திக்கிற என்னை உய்த்தியெயின்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சோத்தெனநின்று தொழுவிரய்கான்) அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுருபமாகத் தாழ்ச்சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷமாரிற்று. "சோத்தம்" என்று

அரு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) கடலோசையானது நாயகனை அண்டுகொண்டு மிகவும் பாதியாநின்ற தென்னூரின்ரூய்; அவனப்படி பாதிக்கிறுனென்னைக்குக் கருணையின்றிக்கே திருக்குமேவென்ன; மிகவும் அது அங்கனென் என்றதுக்கு றேதவைச் சொல்லுகிறுனென்று ஊக்கதி.

"சோத்தம்" என்று கடைக்குறைத்தலாய் "சோத்து" என்று கிடக்கிற தாய் அதுக்கார்த்தம் (அஞ்சலியித்யாதி). "என" - என்னவென்றாய், அதினர்

ககரம் பெரியதிருமொழி, க-ப, இ-தி, க-பா, சோந்தெனநின்று,

வாயாலே அதுகலபாஷணத்தைப்பண்ணி மாறுதேரின்று அஞ்ஞனி பண்ணினால், அதிக்கு இரங்குகையாகிற ஸ்வபாவம் அவனுக்குவாஸையோடேபோயிற்று. அதுஎங்களை அறிந்தபடியென்னின்பு, (தொன்னலமித்யாதி) பிறந்தவன் னுடக்கி உண்டாளு என்னுடைய ஸ்திரீதவா திகளைக்கொண்டு தன்னை நான் பிரிந்தவன்று தொடக்கி, இன்றனவும் வரப், போர்க்கைக்கு ஒருபொன்னின் பிடாததைத் தருவா னரப்போலே வைவரன்யத்தைத் தந்துபோனான். இத்தலையிலுள்ள தடைய ஸர்வஸ்வபலூறாரம்பண்ணி நமக்கு ஸர்வஸ்வதாசுப்பண்ணுவா னரப்போலே வைவரன்யத்தைத் தந்துபோனான். போனானுகிலும் ஆதியிருக்கவாயிதேபோனவூரைச்சொல்லிப்போனானுகில்; அவன் சொல்லிப்போகாமையிலே. இவன் சூறிக்கொள்ளகாட்டாமை இழந்தாளித்தனையிதே. அறியாயாகில் மேல் இனிச்செய்யுநினைக்கிறதென்னென்ன; இங்கிருந்தகாள் அவன்வாய் வெருவும்படி அறித்திருப்பதோமே, அத்தேசத்திலே என்னைக் கொடுபோய்ப்பொகடப்பாருக்கோள். இங்ஙன் ஆராய்ந்துகொண்டு அவ்விடம் தேடிப்போகவேண்டுகிறதென்? இங்கே தரித்திருந்தாலேவென்ன;

(கொங்கை முதற்கிளிற்றன). இங்கே இருக்கலாம்படியாயோ இவை இருக்கிறது. (கொங்கைமுத்திகிளிற்றன) அவனும்வந்து அணையவும்பெற்றாலும், சந்திரபருவத்தைமீட்கவொண்ணாதே? காணக்காணச் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (க) “சுலோகே - நமே துர்க்கம், ஸ்வயம்புரோகே - வயோஸயாஹ்யதிவர்த்ததே” என்னுமார்போலே, அவனுடைய ஸ்ப்ருஷணீயமான மார்வோடே அணையப்பெறுதே வயர்ந்தமே இருந்து செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (உ) [முன்னிருந்து முதலின்று] என்னக்கடவதிதே. கண்ணுக்கு இலக்கா

த்தம் (வாயாலே இத்யாதி). “இன்று நானும்” என்றதின்ர்த்தம் (இன்றனவும்வர) என்றது. ஓர் என்றத்தின் தாத்பர்யம் (இத்தலையித்யாதி). “போயின லூர் அநியேன்” என்னக்கடவோ, (க) “செருந்திப்பொழிலி னூடே புன லாங்கழொன்று போயினூரே” என்றப்போலே சொல்லிப்போக ஸம்பாவனை யுண்டே யென்ன (அவனித்யாதி). “விரும்பும் குறுக்குடி” என்றத்தை யருளுகிறார் (இங்கித்யாதி).

எடுத்த ஸம்வர்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). ... (க)

(க) கா-ப-இ-தி. (உ) பெ-தி-மா-கஉ. (க) திருகெ-உரு.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, செற்றவன். சகலக

யிருந்து காணக்காணக் செவ்வியழியாநின்றதாபிற்று. (சுத்தனித்யாதி) (சு) "கோவலர்சுத்தன்" என்றபடியிற்ற. *இனவாயர் தலைவனாவதுக்குமேலே, * இனத்தேவர் தலைவனாவன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசத்தில் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தன்னுடைய மனோஹார செஷ்டிதத்காலே நிகயவலிகளைத் தோற்பித்துக் கொண்டு நுக்கிறவன் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருக்குறுக்குடியிலே.

மு:—

செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமாமகளைப் பெற்றுமென்றெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேருளாளன் பெருமை கற்றவன் காமருதிர்க்கல்யன் கண்ணகத்தும் மனத்தமகலாக் [பேசு கொற்றவன் முற்றுலகாளிதின்ற குறுங்குடிக்கே பெண்ணையுய்த்தியெயின். (கௌ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

—*—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செற்றவன்	சத்ருகான ராவணனு டைய	சீர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் யையுடைய
தென்னிலங் கை	தெற்கிலுள்ள லங்கா நகரத்தை	கலியன்	ஆழ்வாருடைய
மலங்க	கலங்கப்பண்ணின	கண்ணகத்தும்	திருக்கண்களிலும்
தேவபிரான்	தேவாதிபதியும்,	மனத்தும்	வ்ருதயத்திலும்
திருமாமகளை	பெரியபீடாட்டியாரை	அகலா	பிரியாமலிந்த
பெற்றும்	அடைந்திருக்கச் செய்து தேயும்	கொற்றவன்	ராஜாவான
என்றெஞ்சகம்	என்னுடையமகல்லை	முற்றுலகு	ஆளி உபயவிபுதிகளுக்கும்
கோயில்கொ ண்ட	நீதயவாளமாய்க் கொ ண்டருளிய	நின்ற	ஸ்வாமியானவன்
பேருளாளன்	பாமக்குபாருவுமான எம்பெருயானு	விரும்பி	வர்த்திக்கிற
பெருமை	மேன்மையை டைய	குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுக்குடி என் கிற திகயதேசத் தேற
பேசக்கற்றவன்	அருளிச்செய்ய வல்ல	என்னை	என்னை
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயானவராய்	உய்த்தியெயின்	சேர்த்துவிடுங்கள். (கௌ)

வ்யா:—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்க)

அரு:—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவணித்யாதி). "தென்" என்றத்தால்

ககஎஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி, சு-பா, செற்றவன்.

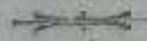
தேவதைகளுடைய வரங்களாலே அழிக்கவொண்ணாத ஊர், ஒருவர் கூற எழுவருநிக்ரும்படி மூலையடியே நடக்கும்படி பண்ணினவன். (திருமாமகளித்யாதி) ப்ரதாநமஹிஷியிருக்க, ஒருசண்டாஸ ஸதீ கால்கடையிலே ஒதுங்கும் செருக்கனயிருக்கும் ராஜபுத்ரனைப் போலே (க) “*सुसुसुसुसुसुसु - यस्मिन्ராजकாதमजा*” என்கிற படியே - தன்மைபுத்தமிட்டுச் சொல்லுவது மேன்மைக்கு உடலாம் படியான அவனிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதபித்தை விரும்பி ஒரு காலும் போவானாயிராநின்றான். (கோயில்கொண்ட) இனி இவள் பக்கல் போவானாயிருக்கிறீர்கள். அதுக்கடியென்னென்னில்; (பேரருளாளன்) நம்பக்கல்பண்ணின அருளுக்கு அவதியுண்டாகிலிநே மந்ரோரிடத்தில்போவது.

(பெருமைபேசுக்கற்றவன்) அவ்வருளுக்கு அவனையொழியக் குடியிருப்பில்லாதாப்போலேயாயிற்று, அவனைப் பேசுகையாகிற இதுவும் இவ்வாசிரயத்திலே ஒதுங்கிப்படி. (உ) “*இவள்வாயனகன்*”. (காமருசிரீத்யாதி) கண்டார்க்கு ஸப்ருஹைபண்ணவேண்டும் படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடையான ஆழ்வாருடைய ஸர் வேத்திரியங்களுக்கும் தானேவிஷயமாகும், அரைசுந்ணமும் அவரை விட்டு அகலவில்லாமையாலே கோவீர்தாயிஷேகம் பண்ணினுப் போலேயிருக்கிற மேன்மையுடையவன். (முற்றுலகாளி) காற்குடை கொள்ளுகைக்கு உபயவிபூதிமோகம் என்று ஒன்மண்டாயிற்று. அவன் வர்த்திக்கிற திருக்குறங்குடியிலே என்னைக்கொடுபோய்ப் பொகடுக்கள். இதுக்கு வேறொருபலம் சொல்லாவிட்டது-உகந்த ருளின தேசப்ராப்திநானே ப(ந)லமாயிருக்கையாலே. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சுரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வந்த ஸ்ரீவைஷ்டீயம் (தேவதைகளித்யாதி). “*கால்*” என்றத்தால் வந்த மஹத்தவம் (ப்ரதாநமஹிஷியித்யாதி).

பேசுகை இவரிடத்தில் ஒதுங்கினதுக்குஸம்வாதம் (இவளித்யாதி) (க1)

ஜீயர் திருவடிகளே சுரணம்.

(க) ரா-ஆ-க-எ-கஅ.

(உ) தி-வாய-க-இ-உ.

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, அக்கும், சநஎஸ்

ஆழ்வார் திருவாழ்களே காணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஆளுந்திருமொழி

அக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம்.—கால்நடை தாராதே யிருக்கிற என்னைக் கால்நடை தருவார் அவனிர்ந்த தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோளென்கிறார். “திருமாமகளைப்பிட்டுந்து மென்றெஞ்சுகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளர்” என்று பிரட்டி லாந்தியுண்டாகவு மறுஸந்தித்தார். “தமக்குப் புருஷகாரமாவார் அவ்வே உண்டு” என்றறுஸந்தித்தவாதே தமக்கே கால்நடை தருமள வாப்வந்துவிழ்ந்தது. அத்தாலே அய்குநிற்கிறவன்ருன் சாவலவா னாய், நாம்தான் வருவது எப்போதோ? என்றுதான் முற்பாடனாய் கம் அவஸாம் பார்த்துநிற்பாடுருவன்; அநுகூலராயிருக்கும் ஸீ வைஷ்ணவர்களையும் போருங்கோளென்று கூட்டிக்கொண்டு தாமே போகப்பார்க்கிறார். *
மு;—அக்கும் புலியினதஞ்முண்டயா ரலரொருவர் பக்கம்கிற்கின்ற பண்பருர்போலும் தக்கமரத்தின் தாழ்ச்சையேறிக் தாய்வாயில் கொக்கின்பிவளை வெள்ளிறவுண்ணும் குறுங்குடியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொக்கின்பின் னை	கொக்கினுடைய சிசு வானது	தாய்காவில்	மாதலின் வாயிலிருக் கிற
தக்க	(தனக்கு) எறத்தருந்த தான	வெள்ளிற	“வெள்ளிற” என்னும் மதஸ்யத்தை
மரத்தின் தாழ்ச்சையே ஏறி	வருகாத் தினுடைய தாழ்ந்த கிணையிலே ஏறி	உண்ணும் குறுங்குடியே	புலியாடின் றுள்ள தான திருக்குறுங்குடி யென் றிற திவ்யதேசமானது.

அரு.—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே “என்னை உய்த்ததிமென்” என்று பிரதர் தம்ஸூக கொடுபோய் விடவேண்டிப்படி தளர் ந்தவர் இத்திருமொழியிலே “பணியினெழுயின் தொழியின் தொண்டர்கான்” என்று-யிறர்க்கும் அங்கு போகவேணுமென்று உபதேசித்து அவர்களோடே போக ஒருப்படக்கடுமோ வெள்ளை (கால்நடையிதயாதி). (சீலவாருப்) என் தது “பக்கம்கிற்க கின்றபண்டர்” என்றதைப்பற்ற. “வந்துகாண்பின் தொண் டர்கான்” என்றதைப்பற்றி (அநுகூலராயிதயாதி). ... *
உகல

கூகாசு பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, அக்கும்.

அக்கும்	எலும்பையும்	கின்ற	கின்ற திருக்கோல மு
புலியின்	புலியினுடைய		டையனையமுக்கரு
அதனும்	தோலையும்		ளியிருக்கும்
உடையார்	நரித்தவனுள் (வன்	பண்பார்	பரிவாதிருணமுடைய
அவர்களுவர்	ஓரொரு ருதானுள்		ன ளம்பெருமா
பக்கம்	பார்வையில்	ஊர்போலும்	னுடைய
நிற்க	நிற்கும்படியாக		திவ்யதேசமாயிரா நின்
			றது; (௩)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (அக்குமித்யாதி) அவனுக்கு ஆகாதா ரில்லை யென்கிறார். சஸ்வராபிமாநிகளாயிருப்பார்க்கு முகம்கொடு த்துக்கொண்டிருக்கிறவன் அநுகவராய்ச்சென்று கிட்கிற மகத்து முகம் தாச்செல்லவேனுமோ? (க) “தொடைபொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து” என்கிறபடியே அநுகவ சிவநந்தேதாடே வருகையன்றிக்கே, அக்கும் - எலும்பும், புலித்தோறுமுடையாய், மற்றும் எருக்கம்பூ, சாம்பல்என்றப்போலே திவித்த தாவ்யங்களு க்கு ஓரவதியில்லைதே. (அவொருவர்) அவன் தவிர யொண்ணு மையாலே முகம்கொடுத்தாலும், தமக்கு இதில்ஓர் ஆதாயில்லாமையாலே முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். (பக்கமிற்குகின்ற) அவன் ஓரருகே நிற்கின்ற. அவ்வளவேயன்றியே இன்னமும் தண்ணியராய் வாருங்கோனென்று சிலத்தை யுடையவன் வந்திடுக்கிற ஊர்போலே.

(தக்கவித்யாதி) அங்குநிற்கிற அவன்படி அங்குத்தை ளத்தாவர

கரு.—முதற்பாட்டு (அக்குமித்யாதி) கீழ்வாய் விவரணம்(சஸ்வராபிமா நிகளாயித்யாதி). “உடையார்” என்கிற பூழ்யோத்தியாலே அவருடைய தூபிமாகம் ளகிசெய்தென்று திருவுள்ளம். அக்கு முதலானவற்றை நிகு பகமாக அருளிச்செய்ததற்குத்தாத்பர்யம்(தொடைபொத்தவித்யாதி) “அத னும்” என்ற ச(௫)யாத்துக்குக்கருத்து (மற்றுமித்யாதி). தேவநாதத்தில் அநாதாதாவே (இதில்) என்றது. “பக்கம்” என்றத்தாலே முன்னேநிற்கு மவர்களில் தாழ்த்தவாகவாலேணுமென்று நின்றபடிதோற்றுக்கையாலே அரு ளுகிறார் (அவொருகேயித்யாதி).

பண்பார்க்கு, தக்க - ளைஞ்ஞாமான என்று தாத்பர்யம்குளுகிறார் (அங்கித்

(க) தி-பள்ளியெ-௬.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, துய்காராவத்திரை, ககஎஊ

ங்களுக்குமுண்டாயிற்று. (தக்கமரத்தின்) "ஒருமுன்பற்றையன்றிக்
கே, பா(ஊ)வர்க்கும் தவிழ்க்தெறலாம்படி யிருக்கு மங்குத்தை வரு
ஷங்களின்படி" என்று-பட்டாருளிச் செய்தாராக ப்ரஸித்தயிதே.
அன்றிக்கே, மேலே "கொக்கின் பிள்ளை" என்கையாலே தன்னோடு
காமஸாய்யத்தையுடைய தான மரத்திலே என்பாருமுண்டு; "கொ
க்கு" என்று - மாவிற்கும் பேர்.(க) "கொக்கின் பழம் வீழ் கூடண
ரே" என்றுண்டாகையாலே; தக்கமரத்தினுடைய நாய்க்கு பண்ண
தன்னிலே ஏறி. (தாய்வாயித்யாதி) கொக்கின் பிள்ளை தாய்வாயில்
வெள்ளிறுவை உண்ணுகுமாயிற்று. "வெள்ளிறு" என்கிறாரு
மதல்ய விசேஷம். அதின் வாய்க்கூடங்குமுறு தேடிக்கொடுவந்து
கொடுக்குமாயிற்று. முறைகொடாமல் புஜித்தப் போருமாயிற்று.
தாய் கொடுவந்து கொடுக்க அதுஜித்தப் போருமாயிற்று. ஆச
ரக்யபாஷகபாவம் மாறுதே போரும் தேசமாயிற்று. சிலவாறு
யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். அல்லுரில் மரங்களுக்கும் அவன்
படி உண்டென்கிறார். (க)

மு;—துய்காராவத்திரை வந்துவத் தொடுகடலுள்
பொங்காராவில் துயிலும் புதிதருப்போலும்
செங்காலன்னம் திகழ் தண்பணியில் பெடையோடு
கொங்கார் கமலத்தலரில் சேரும் குறுங்குடியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செய்	சிலந்த	பெடையோடு	பநியுடன்
கால்	கால்களையுடைய	கொங்குஆர்	பரிமளம்பிறைந்த
அன்னம்	ஹம்ஸமானது	கமலத்து அல	தாமரை புஷ்பத்தில்
திகழ்	அழியாதாய்	ரில்	
தண்	சூளிர்ந்த தான	சேரும்	எம்ஸ்லேஷியா கின்
பணியில்	நீர்சிலங்களிலே	குறுங்குடியே,	[முள்ள

யாதி). ஏறத்தக்கமரம் என்றித்தாந்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸம்வாதமுக்கே
தாற்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). அன்றிக்கே மேற்சொன்ன கைத்ருப்யத்துக்
கே ஸம்வாதமென்று வகார்த்தமாகவுமாம். கொங்குக்குத்தக்க என்று மூன்று
யர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). முறை கொடையை உபபாதிக்கிறார்
(தாயித்யாதி). (க)

கீகாசு பெரியதிருமொழி, சு-11, சு-12, உ-11, துங்காராவத்திரை.

துங்க	ஒக்கத்தையுடைத்தாய்,	பொங்குஆர்	பெரியளிளர்த்தியை
ஆரவம்	பெரிய ஆரவாரத்தை		யுடையனான
	யுடைத்தாயிருக்க	அரவீல்	திருவந்தாழ்வான்
திரை	அலைகளானவை சிற		மேலே
வந்து	சிறு திவலைகளுடன்	துயிலும்	கண்வளர்ந்தருளரின்
	கிட்டி	புனிதர்	சுத்தஸ்கயாகளுணைம்
உலவ	ஸ்பர்ஸிபாதின்துள்ள		பெருமானுடைய
தொடுகடல்	ஆழமான ஸமுத்தரத்தி	ஊர்போலும்	ஊராயிராநின்றது;
	லே		

அவ்—இரண்டாம்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகு எளிமர்க்குக் கிட்டவொண்ணுமை யன்றிக்கே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்கப்பட இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடவேண்டும் படி ஸர்வாதிகளையிருக்கிறவன் எல்லார்க்கு மொக்க அநுபலிக்க வரம்படி வர்த்திக்கிற தேசம் திருக்குறுக்குடி யென்கிரார்.

வ்யா.—(துங்காராவத்திரை) ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திரைகளானவை சிறு திவலைகளாலே திருவடிகளிலேவந்து துணைகுத்த, ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலே பெரிய கிளர்த்தியையுடையனும், கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடையனும், மென்மை, குளிர்ந்தி முதலானவற்றையுடையனான திருவந்தாழ்வான் மேலே ஜகத்க்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கண்வளர்ந்தருளுகிற. இதுதான் ஸ்வயம்பர்யோஜனார்த்தமாகவன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாகையாலே வந்த சுத்தியையுடைய வன் வர்த்திக்கிற ஊர்ப்பரலே. (செங்காணியாதி) சிவந்த காலை யுடைத்தான அன்னமானது அழகியதாய் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களிலே பர்மளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள தாமரைப்பூவிலே தன் ஸஹசாந்தோடே நித்யஸம்ஸலேஷம்பண்ணி வர்த்தியா நின்றுள்ள திருக்குறுக்குடியே. (2)

அந்—இரண்டாம்பாட்டு. (துங்காரித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் நின்றதம்பியை அநுபலிக்க அழைத்து, இதில் கிடந்த நம்பியை அநுபலிக்கப்பொவோம் வாரும்கொனென்கிருனென்று ஸங்கதி.

“தொடு” என்றதினர்த்தம் (ஆழத்தை) என்றது. “புனிதர்” என்றதின் பல்தம் (ஜகத்க்ஷண சிந்தையித்யாதி), ... (2)

பெரிய திருமொழி, க-ப, க-சி, க-பா, வாழ்க்கண்டோம், ககஎஏ

மூ.—வாழ்க்கண்டோம் வந்துகாண்மின் தொண்டர்கள்

கேழல் செங்கண் மாமுசிவ்வண்ணர் மருவுழர்
ஏழைச் செங்காலில் துணைநாரைக் கிரைதேடிச்
கடழைப்பார்வைக் கார்வயல்மேயும் குறுங்குடியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்கள் பாகவதர்களே!		பார்வை	வீகூணத்தையுடைய
ன்			நாரைப் பேடையா
வாழ்க்கண்	வாழுகைக்கு வழிபார்	கார்	கறுத்த [எறு
டோம்	த்து வைத்தோம்;	வயல்	பயிர்களிலே
வந்துகாண்மின்	வந்துபாருங்கோள்;	மேயும்	மேயாநிற்குமதான
ஏழை	ம்குதுவாய்	குறுங்குடியே,	
செங்கால்	சிவந்த காலையுடைத்	கேழல்	வராஹநூயியாய்
	தாய்	செங்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை
இன்றுணை	இனியவெறைய பூதமா		யுடையராய்
நாரைக்கு	சேவலுக்கு [ன	மாமுசில்	பெரியமேகம்போன்ற
இரை	ஆவாரத்தை	வண்ணர்	திருமேனியையுடைய
தேடி	தேடிக்கொண்டு		ருமான எம்பெரு
கடழை	க்குத்ரமயான	மருவம்மவர்	மான்
			விரும்பி வர்த்திக்கும்
			திவ்யதேசம். (க)

வ்யா;— மூன்றும்பாட்டு. (வாழ்க்கண்டோம்) க்கிலேசித்து
நொடிப்படவேண்டாதே நமக்கு வாழுகைக்கு வழிபார்த்து வைத்
தோம். (வந்துகாண்மின் தொண்டர்கள்) கைம்கர்ய ருசியுடைய
நீங்கள் கடுகவாருங்கோள். (கேழலித்யாதி) சக்யவர்க்கத்தினுடை
ய சகணத்துக்கு ஏதாந்தமாககைக்கொள்ளும் வடிவொழியத் த
ளக்கென்னவருநுபயில்லையாயிற்று. (செங்கண்) (க) “வக்சுசுரகஸ்ப்பு
கடியூலிச்சி- கிஹாவராஹஸ்ஸ்ப்புடயத்மலோசகம்” என்கிறபடியே
காணவே தாய்மெல்லா மாஅம்படியாய்க் குளிர்ந்து, முறில்போலே
யிருக்கிற வடிவையுடைய ஓயிருக்கிறவன், அவதாரங்கள் போலே

வரு;— மூன்றும்பாட்டு. (வாழலித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் கிடந்த கய்யு
டைய அழகைக்கண்டவர் மங்களாசீரண்பாராய், வாழும்படியைத் திருவுள்
ளம்பற்றி, நாமும் அக்கேபோய்ப் பல்லாண்டு பாடுவோம் வாருங்கோளென்
ருமென்று வந்ததி.

“மருவு மூர்” என்றதுக்கு பா(ஜ)வம் (அவதாரங்களித்யாதி).

(க) வராஹ-கைரிகமா.

ககௌடி பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ச-பா, சிரமுனைந்துமைந்தும்.

நீர்த்தம் ப்ரணாதித்துப் போகாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறீதேசம்.

(வழையித்யாதி) ம்ருதுவாய்ச் சிவந்த காலையுடைத்தாய், ஸம்
 ம்ஸைஷத்தாலே போதுபோக்க வேண்டிப் படியிருக்கிற இனிய துணை
 யான சேவனுக்கு ஆகஷம் தேடி க்ருத்திரிமமாஷ பார்வையையுடை
 த்தான காரையானது கருவடைந்த பயிர்களிலே போய் மேயாநீற்
 குமாயிற்று. பேடையோடே நித்யஸம்ஸ்வேஷத்தாலே இட்டடி
 பேர்க்கமாட்டாதே சிடந்திடந்தே சி க்க, பேடையானது கால்
 கடைதந்து அதுக்கு இனாதேடிப் போகாநிற்குமாயிற்று. அதினு
 டைய பும்ஸ்தலம் இத்தலையிலேயாய், இதினுடைய ஸ்தீர்தலம் அத்
 தலையிலேயாய் மாறும்படியாக வாயிற்றுக்கலந்தது. இதுகால்
 கடைதந்து போனபடிஎன்றனை அதுகிடக்கவென்றில் ; இதின் கா
 லில் சிவப்பைகினைத்தால் அதுக்குக் காலோடலாமிறே. தன்னைத்
 குறித்தத் தோற்றதோல்வியாலையாலே சேவ்வின் மிகுக்கும். இ
 தின்மேலே வந்தேறுமிறே. (க)

மு;—சிரமுனைந்துமைந்தும் சிந்தச்சென்றாக்கன்

உரமும்சுரமும் துணித்தவரவோ னூர்போ லும்

இரவும்பகலும்இதேன் முரல மன்றெல்லாம்

குரவின் பூவேதான் மணநா தும் குறங்குடியே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இரவும்பகலும்	நாத்ரியும்பகலும்	சிரமுன்னுந்து	தலைகன் பத்தும்
தேன்	வண்டானது	மைத்தும்	
சன்	இனிமையாய்	சிந்த	சிறும்படியாத
முரல	(மதுபாகமத்தமாய்)	சென்ற	வங்கையில்சென்று
	பாடா நிற்பதாய்,	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மன்றெல்லாம்	வெளிநிலையுடைய	உரமும்	மாரணியும்
குரவின்	குரவு க்குக்கூத்தின்	சுரமும்	கைகிளையும்
பூவேதான்	பூக்களுடையவே	துணித்த	சேதித்தகளுண்
மணம்சுரமும்	பரிமணம்சுரமாயிராசி	உரவோன்	பவ்ஷட்டளுண் எம்
	ன்றதுமான		பெருமானுடைய
	குறங்குடியே,		ஊராயிராசின்றது.

சொல்லுகினைத்த நாம் சொல்லும் வழியென்னென்ன (பேடையோடி
 த்யாதி). பேடை துரைதேடக்கட்டுமோவென்ன (அதினுடைய லீத்யாதி),
 பேடைக்கு அசத்திவரவேறு வென்னென்ன (தன்னையித்யாதி). (ஈ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, தி-பா, கவ்வைக்கனிற்று, ககரக்

வ்யா.—காலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி) தலைகன்பத்தும் சிதறும் படிபாகச்சென்று அடைமதிள்பயித்திராவணனுடைய கொஞ்சித்திண்மையையும் தேரள்மிடுக்கையும்கொக்கினை ஆண்பிள்ளை வந்ததிக்கிற ஊர்போலே. திவாரா த்ரவிபாகமின்றிக்கினைப்போதுமொக்க வண்டி களானவை மதுபாகத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க. (மன்றெல்லா பித்யாதி). வெளிதிலமடையக் குரவின்பூநாற்றகையாய்க் கிடக்குமாயிற்று. ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் விஷயமுள்ளதேசமாயிற்று; வண்டி னுடைய தவநியாலே செவிக்குவிஷயமுண்டாய், புஷ்பகந்த (நீ) த்தாலேகாரணைந்திரியத்துக்கு விஷயமுண்டாய், இதுதானும் உபலக்ஷணமாயிருக்குமாயிற்று. (ச)

மூர்.—கவ்வைக்கனிற்றுமன்னர்மாளக் கனிமாந்தேர் ஐவர்க்காயன் நாரிணுத்தா ணர்போலும் மைலவத்திலங்குகண்ணூர் தங்கள் மொழியொப்பான் கொவ்வைக்கனிவாய்க்கள்ளை பேசும் குறுங்குடியே. (டு)

உரை.	பதம்.	பதம்.	உரை.
மைவைத்து	அஞ்ஞகத்தாலலங்கருத மாய்	கவ்வை	பேரொலியையுடைத்தான
இலங்கு	ப்ரகாசமாயிராசின்ற	கனிற்று	ஆண்களையுடையரான
கண்ணூர்தம்	கண்களையுடைய வர்த்த களின்	மன்னர்	ராஜாக்கள்
மொழிஒப்பான்	வார்த்தைபோலே	மாள	முடியும்படியாக
கொவ்வைக்க	கொவைப்பழம்போலே	ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்
னி	கிவந்திருக்கிற	ஆன்று	அந்தக்காலத்தில் [காக
வாய்	அதரத்தை யுடைத்	அமரீல்	யுத்தத்திலே
கின்ற	களிகள் [தான	கவி	த்ருடமான
பேசும்	பேசாறின்றுளள	மாதேர்	பெரியதேரை
	குறுங்குடியே,	உய்த்தான்	நடத்தினவனுள எம்
			யெருமாறுடைய
			ணர்போலும். (டு)

மூர்.—காலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி). வாழ்க்கண்டோமென்னுநின்றீர்; (க) "பாசங்கள் விட்ட பின்னையன் னி யவணவை காண்கொடான்" என்கிற படியே கம் விரோதி நிம்நூத்தயாகிவிடுதே போகலாமென்ன; அவனை விரோதி களைக் கழிக்கவல்லென்கிருவென்று வக்கதி.

"தேனுளது இனிதாசுமூல" என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் பலிதம் (மதுபாகத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க) என்று. ... (ச)

(க) தி-வாய்-அ-உ-ஆ.

கக ஆ பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, தீநீர்வண்ணம்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லை மித்யாதி) கல்வையை யடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தைமுண்டையதாய், திரள் திரளான ஆனை அணிகளையுடைய ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாகப் பெருமிடுக்கையுடைத்தாய், பதந்திருந்துள்ள தேரைப்பாண்டலர் களுக்காக யுத்தத்திலே நடத்தினவன் வந்தநிலை ஊர்போலும். “முடிசூடுவார் ஆரோ?” என்றிருக்குமாயிற்றுத் தாழ்த்தியிருக்கிறது. (மையித்யாதி) அஞ்சுநத்தால் அலய்க்கருதமாய், உஜ்ஜ்வலமாகாதின் துள்ள கண்ணையுடையான வந்தீர்களுடைய பேச்சை யுத்தியண்ணி அப்படியே நமக்கு வரவேணும் என்று கோவைப்படிமம் போலே சிவந்த அதரத்தை யுடைத்தான கினிகளானவை அவர்கள் பேச்சை அப்பா(ஓ)வியா தின் துள்ள திருக்குறுங்குடியே. ... (இ)

முடி—தீநீர்வண்ணமாமலச்சிகாண்டு விரையேந்தித்
 தூநீர்பாவித்தொழுமினெழுமில் தொண்டர்கள்
 மாநீர்வண்ணம் மருவியுறையுமிடம்வானில்
 கூநீர்மதியைமாடம் தீண்டும்குறுங்குடியே. ... (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்க ள்	கைக்கர்ய ருசியை யு டையவர்களே?	விரை	பரிமள த்ரய்யங்களை
தூநீர்	தூய்மையை யுடைய கீட்கள்,	பரவி	(எம்பெருமானை) ஸ்து தித்து
தி	(அபத்தக்காக) அக்கி மையும்	தொழுமின்	அஞ்ஜலிபண்ணினவர்க ளாய்,
தீர்	(அர்க்கயத்துக்காக)தீர் த்தந்தையும்	எழுமின்	உஜ்ஜிவிக்கபாரூங்கோள், ஆகாசத்தில்
வண்ணம்	நாகாவர்ணமுடைய	கூன்நீர்	விரைவை ஸ்வபாலமாக
மாமலர்	ஸ்வலாக்க்யமான்படிபல் கலையும்	மதியை	சத்திரின [வுடைய
		தீண்டும்	ஸ்பர்சுதிக்கும்படியான

ஆடி—அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லை மித்யாதி) பிராட்டிக்காக ராவணனை நிரவித் தானத்தனை; அததைக்கொண்ட நம் விரோதியைக் கழிப்பாடுவனை னப்பேரமோ என்ன, தன்னை ஆயிரநர் இட்ட கிழக்காகக் கீட்டு தொழில் செய்தபடி பாருங்கோளென்றிருவென்று ஸங்கதி.

“கலி” என்றநினர்ந்தம் (மிடுக்கை)என்றபடி, தான் * வண்டுவதாவ திமன்னராய்நுத்து மன்னர்களுடைய நிலை சில மன்னர்களுத் தெர்ப்படாகளு கக் கூடுமொவென்ன; (முடியித்யாதி). ... (ஊ)

பெரியதிருமொழி, கா-ப, கா-தி, எ-பா, வல்லிச்சிறு. கக-தி-க

மாடம்	க்ருகங்கையுடைய குறுக்குடியே,	வண்ணர் மருவி	வடிவையுடைய வெம் விரும்பி [பெருமான்
மாநீர்	கடல்போலே (ஸ்ரம ஹரமான)	உறையும் இடம்	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமாயிராநின்றது.

ஸ்யா:—ஆறும்பாட்டு. (திநீசித்யாதி) தூபதீபங்களுக்கு அகநி,
அர்க்கயா திசளுக்கு ஜலம், நானா விதமான புஷ்பம் இவற்றோடு கூட
கந்த(நீ)ந்ரவ்யமானசத்தமம், இப்படி ஸமாராதகோபகரணங்களைத்
தரித்துக்கொண்டு அதிகாரிகளாவ நீங்கள் அடைவுகொடுத்தி ஆர்
ஜனியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிததுப்போகப் பாருங்கொள். அதிகாரி
களாய் அக்யாப்ரயோஜகராய் கைங்கர்யருசியுடையநீங்கள். (மாநீர்
வண்ணரித்யாதி) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்,
அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணு
கிறதேசம். ஸ்வர்க்கத்தில் விளையஸ்வபாவமாகவுடைய சந்தரன்
இரூய்க்க, அவன்மேலே விழுந்து தீண்டுப்படியான ஓக்கத்தையுடை
த்தாயிருக்குமாயிற்று அங்குத்தை மாடங்கள். (க)

பூ:—வல்லிச்சிறு நுண்ணிடையாரிடை நீர்வைக்கின்ற
அல்லல்க்கதைதவிர அடையினடிநீர்கள்
சொல்லில் திருவெயனையார்கனிவா யெயிரெப்பான்
கொல்லெழுல்லை மெல்லரும்பி னும் குறுக்குடியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியீர்கள்	அவனுக்கே தாஸபூத ரானவர்களே!	தன் இடையார்	ஸல்க்கமமான மத்ய ப்ரதேஸத்தையு
வல்லி	கொடிபோல்	இடை	டைய ஸ்தீர்கள் பக்
சிறு	கேசிதாய்	நீர்	நீங்கள் [தல்

அந:—ஆறும்பாட்டு. (திநீசித்யாதி) காங்கள் அங்கேவந்து செய்யும்தெ
ன்னென்ன வருளுகிறொன்று ஸங்கதி.

“வண்ணயாவா” என்றதுக்கு நானாவர்ணமான மலர் என்றருளுகிறார்
(நானாவித்யாதி). “தூநீர்”-தூய்மையையுடையநீர்கள் என்று சந்தார்த்தயரு
ளுகிறார் (அதிகாரிகளான நீங்கள்) என்று. “தூநீர்” என்றத்தைக்கடாகுதித்
து, “கொண்டயர்கான” என்றதுக்குத்தாச்யாயம்(அதிகாரிகளிடையாதி). “கூன்”
என்றத்தால் விளவாய், அத்தாலே மண்டலாகாரத்தைச் சொல்லுமென்றரு
ளுகிறார் (ஸ்வர்க்கத்திலித்யாதி). (க)

கக அடி பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, ஏ-பா, வல்லிக்கிற.

வலக்கின்ற	வலக்கிற	வாய்	அதாத்தினருகே
அல்லல்	துக்காவழறமான		(ப்ரகாரியாலின்ற)
கிணை	மகோரதத்தை	எய்து ஒப்பா	தந்தபங்க்திகளோடு
தவிர்	தவிர்த்து,	ன்	ஸத்ருபரமாக
சொல்லில்	(அங்குள்ள ஸ்திரீகளி ன் வடிவழகைச்)	கொல்லில்	கொல்லிகளிலிருக்கிற
	சொல்லப் பார்ச்சில்	முல்லில்	முல்லிக்கொடிகள்
திருவேயனை	ஸாக்ஷால் லக்ஷியேயா	மெல்	ஸாக்ருமாரமான (முது
யார்	டொப்பாரானஸ்திரீக ளுடைய	அரும்பு	பூவரும்புகளை (வான)
கனி	கோவப்பழம்போன்ற	நனும்	உண்பெண்ணாநின்ற
		குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியையே
		அடைபின்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) கொடிபோலே நேரி
தாய், துண்ணிகாண இடையையுடைய ஸ்திரீகள் பக்கல் நீங்கள் வைக்
கிற துக்காவழறமான மகோரதத்தை தவிர், முதுவிலைகிடைபாமை
வாய், அவரபத்தால்வரும் க்வேசம் பொறுக்கவிவாண் னுதாய், அது
தான் அப்ராப்தமாய், மேல்கரகத்துக்கு உறுப்பாயிருக்க, சேஷித்
தது ஜம்மாதிகளுக்கு வேறுதவாயிருக்கிற விஷயங்களைப் பற்றி யிருக்
கிற மகோரதத்தைத் தவிர்த்து அவனுக்கே அடியோமென்றிருக்கிற
நீங்கள் அவன்வர்த்திக்கிற ஊரைச்சென்றடையுங்கேள்.

(சொல்லில் திருவேயனையார்) இவ்வருகேயுள்ளா னொருத்தி
யை ப்ரதாரமஹிஷியோடொக்கச் சொல்லவிவாண் னுதிமே. அத்
தைப் பொறுத்து வடிவழகைக்கொண்டு சொல்லப்பார்க்கில் ஸா
க்ஷால் லக்ஷியோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருப்பார்களாயிற்று.
அவர்களுடைய சிலந்த அதாத்திலேயுண்டான எய்துண்டு - தந்த
பங்க்தி, அத்தொடொக்கவேறுமென்று பார்த்து. (கொல்லில் முல்லில்
மெல்லரும்பினும்) ஊரில் கொடியினுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்ட

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) நீர் எங்களை நூநீர் என்று விசே
ஷியா நின்றீர், எங்களுக்கு அத்தனை 'துய்மையுண்டோ'வென்று அவர்கள்
இருய்க்க, அதுக்கடி லீஷாப்ராவணயமன்றே அததை விடுங்கே னென்கிற
வென்று எங்கதி.

“சொல்லில்” என்கிற யதி (ஈ) பதத்துக்குத்தாற்பர்யம் (இவ்வருகே
யித்யாதி). (எ)

பெரியதிருமொழி, க-ப, சு-தி, அ-பா, நாராரிண்டை. ௧௯௫௩

வாதே சொல்லையில் சொடியும் அப்படியாக வேணுமென்று மெல்
வரும்பை உண்டாக்குமாயிற்று. (எ)

முடி—நாராரிண்டைநாண்மலர்கொண்டு நந்தமர்கான்
ஆராவன்போடி, மெம்பெருமானு டை மிள்கள்
தாராவாரும் வார்புனல்மேய்த்து வயல்வாரும்
கூர்வாய்நாரைப் பேடையொடும் குறுங்குடியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தமர்கான்	நம்மோடு ஒருமைப்பத் முடையீர்களைநீக்	வயல்	அந்தவயல்களிலே
கார்	நாரிலே (கள்)	வாழும்	வந்தியாதின்துள்ள
ஆர்	ஒருங்கக்கொக்கப்பட்ட	கூர்	கூரியதான
இண்கை	மாலைகளையும்,	வாய்	வாயலகையுடைத்தா
நாண்மலர்	புதுபுஷ்பங்களையும்	நாரை	நாரைப்பசுதியானதுண
கொண்டு	சந்திகமொண்டு	பேடையொடு	பதங்குடன் (எம்ம்கிலே
ஆராவன்போடி	பாபக்தியுத்தராய்க்		வரித்து, அந்த வார
	கொண்ட, (கள்)	ஆடும்	ஆடாதின்துள்ளதாய்,
தாரா	"தாரா" என்கிற பசுதி	எம்பெருமான்	நமக்கு வகாமியானவ
ஆரும்	ஒருங்கியிருப்பதான		வூடைய
வார்புனல்	ஐலமைருத்தியை யு	கூர்	திவ்யகேசமான
	டையநிலக்களிலே	குறுங்குடியே	திருக்குறங்குடியை
மேய்த்து	மேய்த்து,		அடையின்கள் சென்றடையங்கள்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) நாரிலேசெறியத்தொ
டையுண்டமாலை. (நாண்மலர்) தொடையுண்ணாத செவ்விய்ப்பு; அன்
றிக்சே மாலையான செவ்விய்ப்புளன்னுதல்; (நந்தமர்) நம்மோடொரு
மைப்பந்தமுண்டியீர்கள் பாபக்தியுத்தராய்க்கொண்டு வருதநஸ்வாயி
யாராவனிருக்கிற தேசத்தைச் சென்றடையுங்கோள்; (தாராவித்

ஆர்;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) விஷயாராவன்யங்களைவிட்டுக்
கைங்கர்யங்களைப் பண்ணச்சொல்லரின்றீர்; எங்களுக்குத் தத்பரதைபுண்
டாம்பாடி என; அவன்றான் எங்களைக்கொண்டு எவ்வகரிக்கும்படிநாளைன்றி
ன்ன; அந்த கைங்கர்யத்துக்கு உபயுக்தமான பரிதியாலே பண்ணுங்கோள்,
தத்பரதை வித்திக்ளும்; நம்முடைய மைப்பத்ததால் அவனும் சுவிகரிப்ப
னென்று வந்ததி.

கல் அச பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, நின்றவினையும்.

யாதி) தாராக்கள் கொடுக்கி ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான நிலங்
களிலே மேய்த்து அந்தவயலிலே வர்த்தியாசின் றுள்ள சுரியவரமல
வை யுடைத்தான நாரையானது தன்பெடையோடே ஸம்ஸ்லேஷி
த்து அந்தநமர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடாநின்றுள்ள குறுங்
குடியே. (அ)

மு.—நின்றவினையும் துயரும்கெட மாமலரேந்திச்
சென்றுபலையி னெழுமின் தொழுமின் தொண்டர்காள்
என்றுமிரவும் புகலும் வரிவண்டிசைபாடச்
சுன்றின்முல்லை மன்றடைநாறும் குறுங்குடியே. . (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள்	கைங்கர்ய ருசியுடை யீர்களே? (கீங்கள்)	குன்றின்	யர்வதங்களி லிருக்கிற
நின்றவினையும்	ஹைந்தி பர்பங்களும்	முல்லை	முல்லைபுஷ்பங்கள்
துயரும்	துக்கநககமானப்பார ப்த பர்பங்களும்	மன்றடை	வெளிநிலமடைய
கெட	நலிக்கும்படியாக	நாறும்	கமழாநிற்பதுமான குறுங்குடியே
மாமலர்	அப்போதலந்த ஸ்லா க்யமான புஷ்பங்க	சென்று	கிட்டி (அந்த எம்பெரு மாரை)
புகதி	தரித்துக்கொண்டுகளை	பணியின்	ப்ரணாமம்பல ணுங்கோள் ; (அதனால்)
என்றும்	எக்காலத்திலும், இவையும்புகலும்	எழுமின்	உஜ்ஜ்வலிக்கப் பாருங் கோள்;
வரி	(மதுபாசமத்தயாய்) அ	தொழுமின்	அஞ்ஜலியைப் பண் ணுங்கோள்; (க)
வண்டு	வண்டுகள் முகிய		
இசைபாட	காகம்பண்ணாநிற்பதாய்.		

வ்யா.—ஒன்பதாய்பாட்டு. (நின்றவினையும் தியாதி) ப்ரபலகர்மப்ரதி
பத்தமாய்க்கொண்டு அது சமைந்தால் அநுபவத்திலே இழிகைக்கு

(தாராக்கள்) புகதி விசேஷங்கள். (அ)

அசு.—ஒன்பதாய்பாட்டு. (நின்றவித்யாதி). உம்முடையமைப்பத்த
தாலே அவனுயங்கிரிக்கும்; ப்ரீ திபூர்வகமாச கைங்கர்யங்களைப் பண் ணுங்கோ
ளென்று சொல்லாநின்றீர்; ஹைந்திங்களாயும்ப்ராரப்தத(ஐ)ங்களாயுமிருக்கிற
கர்மங்கள் கிடக்க, அது ணீத்திருமெவென்ன; (க) போயபிழையும் புகுத
ருவாநின்றனயும் தியினில் துசாகம்' என்கிறபடியே தன்னடையே புகித்து
ப்பெய்தென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஶங்கதி.

(க) திருப்பாவை-ஐ.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௬-தி, ௧௦-பா, சிலையாலிலங்கை. ௧௯-அரி

அபகரம்பார்த்து நிற்கிறபாபம். (அயரும்) அங்கனென்றால் ப்ரதி
பத்தமன்றிக்கே அப்போது அறுபவீக்கிறபாபம். இவை எதிக்கும்
படியாகச் செவ்வீப் பூக்களைத் தரித்துக்கொண்டு சென்று தீர்க்கப்
பாபத்தைப் பண்ணுகோள்; உத்தீவித்துப் போகப் பாருக்கோள்;
அஞ்சலியைப் பண்ணுகோள்; சுவழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டு
மென்றிருக்கும்நீங்கள். (என்றும்தியாதி) இரவுபகலென்று வரவி
யின்றிக்கே என் னுமொக்க மதுபாகத்தைப் பண்ணிவந்த பெயர்ஷதல்
யம் வடிவிலேதோற்றவிருக்கிற வண்டானது உள்ளுப்புக்கதர்வயம்
இருந்தவிடத்திலிருக்க வெரட்டாமையாலே இசைபாட. (சூன்றின்
முல்லை மன்றிடைநாறுங்குறுங்குடியே) அதனைக்கென்னத்தேடிப்
போகவேண்டாதே இருந்திடத்தேவந்துகந்தி(நில)யாசிந்துமாயிற்று.

பூ;—சிலையாலிலங்கை செற்றான் மற்றோர்கினவேழம்
கொலையார்கொம்பு கொண்டான்மேய குறுங்குடிமேல்
கலையார்பனுவல்லல்லான் சலியனொளிமலை
நிலையார்பாடல் பாடல்பாலம் நிலலாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலையால்	அம்புகளாலே	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
இலங்கை	லங்கையை	குறுங்குடிமேல்	திருக்குறுங்குடி விஷய
செற்றான்	அழித்தவனும்,	மாய்	மாய்
மற்று	மேலும்,	கலை	பராஸ்திரோக்த வகை
கொலையார்	ஹிர்ஸித்துக்கொண்டு	ணங்களால்	ணங்களால்
	திரிகிறதாய்	ஆர்	பூர்ணமான
கினம்	மிக்க கோபமுடைய	பனுவல்	கவிதை
	தான	வல்லான்	பாடவல்லதான
ஒர்வேழம்	ஒரு குவையாபிடத்தி	கலியன்	ஆழ்வார்
	னுடைய	ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாக
கொம்புகொண்	தந்தக்கீள் முதித்தவ		அருளிச்செய்தவை
டான்	ஹமான எம்பெரு	மாய்,	மாய்,
	மான்	மலை	சப்தஸக்தர்பரமாய்,

அயர் - துக்கமாய், தந்தே(தி) துவாண்பரார்ப்தத்தைச் சொல்லுகிற
தென்றருளுகிருர் (அங்கனித்யாதி). (௧)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (சிலையித்யாதி) "சிலையால்" என்று விசேஷித்தது

கி.ஆசு.பெரியதிருமொழி, சு-ப, ஏ-தி, தன்மை தாய் ப்ரவேசம்.

கிலைஞர்	(யுக்தபாபாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாத நிலை பெற்றதமான	பாட பாவம்	அஹ்ருதயமாய்ப்பாட (புத்தியூர்வசமாகப்பெண் னின) பாபங்களும்
பாடல்	இய்துந் துப்பாட்டை யம்	நில்லாவே	திருக்கமட்டர்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கிலையித்யாதி) தேவஸ்தகளுடைய வாபலத்தாலே அழிவாதகளை அம்பாலே அழியச்செய்தவன். அங் கன் ஓராயுதமுயின் றிக்வே, லெ. அங்கையுடனேபோய், மிக்கசிவந்ததை யுடைத்தாய்க் கொண்டுரொடுதீரிகற குவலயாபிடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாலேகழுவிந்து, அவ்லிண்டலதாரத்திலும் பிற பட்டார்த்தும் இழக்கவேண்டாதபடி சித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருக் குஅங்கமுயின்மேலே. (கிலையித்யாதி) ஸாஸ்த்ரோத்தமான லக்ஷ ணத்தில் ஒன்றும் குறைவாதபடி கமிபாடவல்லான ஆழ்வார் ஒகி மைய யுடைத்தாக அருளிச்செய்த. (நிலையாப்பாடல்பாட) யுக்தவா பாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாதபடியான தின்மையைபுடைய இத்தை. (பாடல்பாவம் நில்லாவே) இத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல புத்தியூர்வசமாகப்பெண்ணின பாபங்கள்போம். ... (க) பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—1—
பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஆரூந்திருமொழி முற்றிற்று.

—௨—
ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—3—
ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
தன்மை தாய் ப்ரவேசம்

வ்யா.—“வல்லிச்சி அநுண்ணிடை யாரிடைநீர் வைக்கின்ற அல் க்ருந் தாத்பர்யம் (தேவஸ்தகனித்யாதி). ... (க) ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடி.—தன்மை தாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே அநகலரை யும் கூட்டிக்கொண்டு போகவல்லாராய்குந்தவர், இத்திருமொழியில் பாய் யாந்தரங்களில் தன்மையை அநுஸந்திக்க சாங்கதியென்னென்றும் பாய்கத் திலே வைக்கியருளுசூர் (வல்லியித்யாதி). தம்மளவிலே கார்யகரமானமை

லல் சிந்தைதனை அடைமின்” என்று பரோபநேசத்துக்கு உறுப்
பாச இதரவிஷயங்களின் நன்மைபைய அதுஸந்தித்தார். அது தம்
மனவிலேயாயிற்று. பிறர்க்கு உபதேசிக்கைக்கு நாம்தாம் இதில்
நின்றநிலைபென்னென்று தமமைப்பார்த்தார். இன்னமும் ஸம்ஸார
வாஸகை கழிந்ததில்லை. இழக்கைக்கு ஹேதுவானசரீர வம்பந்தம்
இன்னமும் அதவர்த்தியாநின்றது. போக்ய(நீக்ய)மான விஷயங்கள்
ஸந்தித்தமாயிராநின்றது. ஆஸின்பு நாம்இன்னமும்இதில்நின்றும்
அழகிநாதக கால்வாங்கினமையோராது. நாம் இதில் நின்றும் மீ
ண்டவளவு பார்த்தது; நம்பெற்றுக்குத் தாம் முற்பாடனாய்க் கொ
ண்டு மஹாபலியுடைய யஜ்ஞ வரடத்திலே தன்னுடமை பெறு
கைக்கு அர்த்தித்வமெல்லாம் தோற்றி நின்றாப்போலே திருவல்ல
வாழ்வே வந்து நின்றானாயிற்று. ஸம்ஸார வாஸகை கழிந்த
தில்லை. தேஹம் அஸ்த்திராமாயிராநின்றது. விஷயங்கள்ஸந்தித்தமா
யிராநின்றது. ஸம்ஸாரநிகள் நிலைநிலாநாயிராநின்றது. இவை
இத்தனைபும்தப்பி அல்லருகுபட்டால் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற
யிலக்காடுகள் தப்புக்கை காலப்பணியுண்டாயிராநின்றது. இவை இப்
படி தண்ணியவென்று புத்திபண்ணி இந்ருந்தாயாகில் அவன் நிய
வாவம் பண்ணுகிற திருவல்லவாழை வாயாவே சொல்லுவதாக
“நெஞ்சாலே மருவப்பார்” என்று திருவுள்ளத்தோடே கூடுகிறார்.

மு.—தந்தைதாய்மக்களை கற்றமென்றுற்றவர் பற்றிநின்ற
பந்தமார்வாழ்க்கையை கொந்துநிபழியெனக் கருதினாயேல்
அந்தமாயாநியா யாநிக்கு மாநிடாயாயனாய
மைத்தனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மகல்லே!	பற்றி நின்ற	பற்றிக்கொடு இற்றிற
தந்தை	“தமப்பன்	பந்தமார்	பந்தகமான
தாய்	மாதா	வாழ்க்கையை	வாழ்க்கையை(ஐவித்திரு
மக்கள்	புத்திரர்கள்	நீ	நீ [த்தலை]
கற்றமே	உறவு முறையவர்	கொத்து	கொத்து, (சம்ஸாரபோ
உற்றவர்	ஸம்பந்திகள்”		ஷமான வஸ்துவிக்
என்று	என்று		கு இது)

யை உபயாதிக்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி).

பிழைஎன	அவத்யாவஹமென்று	ஆயனாய	(கார்யமத்யத்தில்) க்ரு
கருதினாயெல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,		ஷ்ணனாயவதரித்த
அந்தமாய்	(ப்சளயத்தில்) வயஸ்		வனுமான
ஆதியாய்	த்தாநமாயும்,	மைத்தனார்	மிதிக்கனான ஸ்வாமியி
	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்)		னுடைய
	உத்பத்தி ஸத்தாந	வல்லவாழ்	திருவல்லவாமென்கிற
	மாயும்,		நிவ்யதேசத்தை
ஆதிக்கும்	காரணவஸ்த்தமானசித	சொல்லுமா	சொல்லும்படி
	சித்துக்களுக்கும்	வல்லையாய்	ஸமர்த்தமாய்
ஆதியாய்	நிர்வாஹகனாயும்,	மருவும்	பொருந்தப்பாராய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) தமப்பன் தாய்புதீரர்
கள் உறவுமுறையார் ஸம்பந்திகளென்று இக்கனெயற்றிக்கொடு நிற்
கிற பந்தகமான யாத்ரையை. (கொந்துநீ பிழையெனக் கருதினா
யெல்) (க) "வ-உ-ஃ-ஃ-ஃ - மாதாபிதாப்ராதா" என்கிறபடியே
அவனொருவனுமே ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்க னோபாதிசுபந்துக்
களைநிருபாதிசு பந்துக்களாக நினைத்துப்போருகிற பந்தகமானயாத்
ரையை அதுஸர்த்தித்து வெறுத்து ஸ்வரேஷமான ஆத்ம வஸ்து
வுக்கு இது அவத்யாவஹமென்று புத்திபண்ணினாயாகில். (அந்தமா
யித்யாதி) ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமானவன்று இவற்றுக்கு வயஸ்த்
தாநமாய், ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உத்பத்திஸத்தாநமாய்,
காரணவஸ்த்தமானசித சித்துக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், கார்யமத்
யே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவநித்தவன் நித்யவாஸம்மண்ணுகிற திரு
வல்லவாழை வாயாலே சொல்லும்படியாக கெஞ்சாலே நினைக்கப்
பண்ணப்பாராய் கெஞ்சே யென்கிறார். (க)

மூ.—மின்னுமாவல்லியும் வஞ்சியும்வென்ற துண்ணிடை துடங்கும்
துன்னமென்னையினார் கலவியை யருவருத்தஞ்சினாயெல்
துன்னுமாமணிமுடிப் பஞ்சவர்க்காகி முன்னுதுகென்ற
மன்னனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவகெஞ்சே.

அந்.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) "உற்றவர்" என்றதின்ர்த்தம்-
(எய்யப்திகள்) என்றது; நிருபாதிசு ஸம்பந்திகளையென்கை. "மக்களே" என்ற
விடத்திலே வலகாரத்தை சுற்றமே என்றவிடத்தில் கூட்டி, "சுற்றமே உற்ற
வர்" என்றத்தால் தேநாற்றின வ்யாவர்த்தயத்தையும் காட்டாநின்றுகொண்டு
விவரிக்கிறார் (மாதாயித்யாதி). (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னும்	மின்னலையும்	அஞ்சினாயேல்	அச்சமுற்றாயாகில்,
ஆவல்லியும்	அழகிய கொடியையும்	துன்னு	நெருங்கின
வஞ்சியும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்	மாமணி	ஸ்ஸாக்ச்யமான மணி
வென்ற	தொற்பிக்கும்படியான		களால் செய்யப்
துண் இடை	ஸலக்ஷமமான மத்ய		பட்ட
	ப்ரதேசமானது	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
துடங்கும்	துவளும்படி யிருப்பா	பஞ்சவர்க்காதி	பஞ்சபாண்ட வர்களுக்காக
அன்னம்	நம்மைப்போலே [ராய்,	முன்	முன்காலத்தில் [ன
மெய்	ம்ருதுவான	துதுசென்ற	துதனுய்ச் சென்றவனு
நடையினார்	நடையபுடைச யுடைய	மன்னனார்	ஸ்வாமியான எம்பெரு
	ரானஸ்தீர்களுடய		மான் வர்த்திக்கிற
கலீலியை	ஸம்ஸ்ரலே ஷ.த்தை	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
அருவருத்து	வெதுத்து	மருவு	நெஞ்சே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) மின்னும் அழகிய கொடியும் வஞ்சிக்கொம்பும் இவற்றைத்தொற்பிக்கும்படியான பெரிய இடையானது துவளும்படி இருப்பாராய், அன்னம்போலே ம்ருதுவான நடையையுடையரானஸ்தீர்களோட்டை ஸம்ஸ்ரலேஷமா கிற து சாலப்பொல்லாது. அநந்தரம் ஸ்காதோபகரணம் கொண்டுபுறப்படவேண்டியிருப்பதொன்று; அத்தை அருவருத்தஞ்சினாயாகில். (துன்னுமாவித்யாதி) நெருங்கின மணிகளாலே செய்யப்பட்டமுடியையுடையரான பாண்டவர்களுக்காக பண்டுதன்னைத் தாழவிட்டுத் துதுபோன மேன்மையையுடையவர். நம்மையாரோ ஏவிக்கார்யம் கொள்வாரென்று வந்துவிற்கிற திருவல்லவாழை. (2)

வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பாத்தலா பாணங்களை விட்டு ஸர்வவித பந்துவ்ருக்கும் தேசத்தைப்பற்றச் சொன்னீர்; வடிவழகாலே வசிகரிக்கவல்ல ஸ்தீர்ஷிவிடப் போகாமையாலே இப்படி செய்யப்போகிறதில்லை யென்ன; அந்த விஷயங்களின் தொஷத்தைக் கண்டு அருவருத்தாயாகில் ஸர்வஸாயனிசுக்கும் தேசத்தைச் சொல்லென்று உப தேசிக்கிறொன்று ஸந்தி.

“ஆவல்லி” ஆவல்லியென்றும், அழகியதென்கிறார். ... (உ)
உகௌ

கீதகம் பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, ஈ-பா, பூணுலாமென்றால்,

மூ;—பூணுலாமென் முலைப்பாவைமார் பொய்யினைமெய்யிதென்று
பேணுவார் பேசுமப்பேச்சை நீதிமுறையெனக்கருதினாயல்
நீணிலாவென்றகுடைவானனார் வேள்வியில் மண்ணிரந்த
மாணியார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லியாய் மருவுகெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	உரை.	பதம்.
பூணுலா	முத்தாஹாரம் துடக்க மான ஆபரணங்களை யுடையதாய்	பிழை என	தப்பென்று
மென்	(விரஹம்தானாத) னா ருமாமுமான	கருதினாயெல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,
முலை	ஸ்தநகங்களை யுடைய	நீணிலா	பரத்தநிலாவைப்போன்ற
பாவைமார்	ஸ்திரீகளுடைய [ரான பொய்யினை	வேண்குடை	வேண்ப்பான குடை
மெய்யினை	பொய் வார்த்தைகளை	யையுடைய	
மெய்யிதென்று	மெய்யென்று கொண்டு	வரணனார்	நிர்வாஹகளுள் மஹா
பேணுவார்	ஆதரித்துப்போருமவர் கள்	பலியினுடைய	
பேசும்	அப்பேசொல்லும் வார்த்தை	வேள்வியில்	யாகத்திலே
பேச்சு	யை	மண்	மூவுடி மண்ணை
நீ	நீ	இரத்த	யாகித்த
		மாணியார்	ப்ரஹ்மசாரியான வா
			மண் வர்த்திக்கிற
		வல்லவாழ்சொ	ல்லுமாவல்லியாய் மரு
		வுகெஞ்சே.	(ரு.)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) முத்தாஹாரம்
துடக்கமான ஆபரணங்களையுடைத்தாய், விரஹஸஹமல்லாத
முலையையுடையரான ஸ்திரீகளுடைய பொய்யுண்டு; அவர்கள் ஆபா
தப்ரதிதியில் ஸ்தேஹித்தார்களாகப் பண்ணிக்காட்டு மவற்றை
மெய்யாகக்கொண்டு என்றுமொக்க மெய்யாயிருக்கும் பகவதவிஷ
யத்தைப்போலே ஆதரித்துக்கொண்டு போருகிறவர்கள் சொல்லும்
வார்த்தையை நீதப்பென்று புத்திபண்ணினாயாகில், (நீணிலாவித்
யாதி) நிவாப்பார்த்தாப்போலே இருக்கிற வெண்கொற்றைக் குடை
யையுடையனான மஹாபலியுடைய யாகத்திலேசென்று, தன்னாதல்
வாததொன்றை அர்த்திப்பாரணப்போலே பூமியை அப்பேகழிக்க,

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) ஸ்திரீகளுடைய பொய்ய
தையிலே துவண்டவர் ரஸிகராயிருப்பார், அதிலே மூட்டினால் அருவருத்
திருக்கக் கூடுமொவென்ன; அயர்கள் பேச்சுப் பொய்யென்றெய்ணினாயா
கில் அதைவிடவாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வரணனார்" என்றது நிர்வாஹகரென்றாயருகிறார் (மஹாபலி) என்று. (ரு.)

பெரிபதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, பண்ணுலாமென்மொழி. ௧௬௯

இரப்பிலே தகனேறினவடிவை யுடையவர் தம்முடைய அர்த்தி
தவம்மொற்றவந்து நித்திர நிருவல்லவாழை. (௩)

மு—

பண்ணுலாமென்மொழிப்பாவைமார் பிணமுலையனை துறாமென் து
எண்ணுவாரெண்ணமொழித்து நீபிழைத்துய்யச் சுருதியெயல்
விண்ணுளார்விண்ணின்மீதியன்றவேங்கடத்துளார்வளங்கொள்முக்
வண்ணொர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுகெஞ்சே. மு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணுலா	சீர்மை மிக்கிருந்துள்ள	சுருதியெயல்	அபேஷித்தாயாகில்,
மெல்	மருதுவான	விண்ணுளார்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மொழி	பேச்சையுடைய	விண்ணின்மீது	பாமபதத்திலே
யாவைமார்	ஸ்திரீகளுடைய	துபன்ற	(காட்சுலி)கொடுத்துக்
பிண	வெருக்கின		கொண்டிருப்பாராய்,
முலை	ஸ்தகங்களை	வேங்கடத்து	திருவேங்கடமாமலை
காம்	காம்	உளார்	வர்த்திக்கிறவராய் [யில்
அனைதுமன் து	அனைபக்கடவோமெ	வளங்கொள்	வளமையை யுடைய
	ன்று		தான (தர்ஸரீய
எண்ணுவார்	மனோரதிக்கு மவர்க	முக்கீர்	கடல்போன்ற (மான)
	ளுடைய	வண்ணொர்	வடிவையுடையரான
எண்ணமது	எண்ணத்தை		எம்பெருமான் வர்த்
ஒழித்து	தப்பி		திக்கிற
நீ	நீ	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையா
பிழைத்துஉப்ப	உஜ்ஜீவித்துப்போக	ய் மருவுகெஞ்சே.	(௪)

வ்யா.—காலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பண்மிக்கிருந்
துள்ள மருதுவான பேச்சையுடையரான ஸ்திரீகளுடைய வெருக்
கின முலைகளோடே அனைபக்கடவோமென்று மனோரதிக்குமவர்

அநு.—காலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பேணுவார் பேச்சைப்
பிழை என்னும்படி எவ்வனை; ஸ்திரீகளுடைய பேச்சின் மாதூர்யத்தாலே
வடிக்குதராயன்றோ அவர்கள் பேசுகிறவென்ன; அதென்? உத்திமாதூர்யமித்
தனை போக்கி, ஸ்ருதயத்தியில் கரயில்லாமையாலே அதனை அறிந்தால் அவர்க
ளுடைய பேச்சுப்பிழை யென்னத்தட்டில்லை யென்கிறவென்று உத்தி.

கககஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, தி-பா, மஞ்சதோய்.

கருணைய மகோராதத்தைத்தப்பி நீ உஜ்ஜீனித்தயப்போகப் பார்த்தா யாகில். (மண்ணுளார்த்தயாதி) நித்யவகுரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தக்கொண்டு பாயபத்திலே இருக்கிறவர், அத்தோடொரு போலியாவ ஒக்கத்தையடைத்தான திருமயிலே வீர்த்திக்கிறவர், தர்ஸநீயமான கடல்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. அக்குள்ளுக்கிறவர் வடிவிருக்கிறபடி. (ச)

மு:-

மஞ்சதோய் வெண்குடைமன்னராய் வாரணம்சூழவாழ்த்தார் துஞ்சினுரென்பதோர்சொல்லே நீ துயரெனக் கருதினாயேல் கருகதோய்கொங்கமேல் வங்கவாய் வைத்தவள்ளாளைப்பிண்ட மயந்தனூர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுகெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகபதத்தளவும்	நஞ்ச	விஷமானது
தோய்	வ்யாபரித்திருக்கிற	தோய்	நிறைந்திருக்குள்ள
வெண்குடை	வெண்கொற்றக்குடையையுடையராய்,	கொங்கமேல் (சூதனையின்)	முலை
மன்னராய்	ராஜாக்களாய்,	அம்சை	அழகிய சைவையும
வாரணம்சூழ	(தவாரங்களில்) ஆனைகள் சூழும்படி	வாய்	வாயையும
வாழ்த்தார்	வாழ்த்தவர்கள்	வைத்து	வைத்தி
துஞ்சினூ	முடிந்தார்கள் என்கிற	அவள்	அவளுடைய
என்பது		நாளை	ஆயுஸ்ஸை
ஸ்ரீசொல்லே	ஒருவர்கையைய	உண்ட	சீரஸ்த்தவான
நீ	நீ	மமந்தனூர்	சிறுவான கருஷணன்
துயரென	துக்கமென்று		வர்த்திக்கிற
கருதினாயேல்	புத்திபண்ணியாகில்,	வல்லகாழ்சொல்லுமா	வல்லையாய்
	வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு.		மருவுகெஞ்சே. (இ)

“பிழைத்தாய்கை”-உஜ்ஜீலிக்கை, “வனம்” என்றதிற்பலிதம் (தர்ஸநீய என்றது. (ச)

ஆநு:- அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்தயாதி) சீழ் மூன்று பாட்டாலும் விஷயங்களின் தோஷத்தை அருளிச்செய்ய, ஐஸ்வர்யத்திலாசையுண்டாயிருக்க, திவ்யதேசத்தை மருவக்கடியோ வென்ன; அதின் அஸ்த்தைதாயத்தை நினைத்தாயாகில் மருவலாமென்கிருரென்று ஸங்கதி.

செல்ல ஓங்கின வெண்கொற்றக் குடையையடையாய், திரள் திரளான ஆனையணியையுடையாய் வாழ்த்தாராஜாக்கள் முடிந்தார் களைன்று கேட்டுப்போருகிற வார்த்தையை நீதுக்கிமன்று புத் தி பண்ணினாயில். (நஞ்சிதயாதி) நஞ்சாலே சிதைத்திருந்துள்ள முலைகென்மேலே அழகிய கையைபும் வாயையும் வைத்து ஆவளு டைய ஆயுள்ளைமுடித்த. (மைந்தனார்) விரோதிரிசைமே யாத்நா யாதிருக்கிறவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. (6)

மூ:—

உருவினார்பிறவிசேருன்பொதி நரம்புதொல் குரம்பையுள்புக்கு அருவிசொய்செய்து நின்றவைவர்தாம் வாழ்வதற்கஞ்சினையேல் திருவினார் வேதநான்கைத் துதி வேள்வியோடங்கமாதும் மருவினார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உருவின் ஆர்	வெண்கொற்றத்திலே பொருத்தின	தாம்வாழ்வதற்	தாங்களே வாழ்வதற்கு
பிறவி சேர்	ஐம்மத்திலே சேர்ந்ததுகளாய்	கு	(அதன்பாதகத்துக்கு)
ஊன்பொதி	மாம்பலத்தலைப் பொதி	அஞ்சினையேல்	பயப்பட்டாயாவில்
நரம்புதொல்	நரம்புதொலாகிற [கிற	திருவினார்	நித்யநிர்ந்தொழைந்தவாதி
குரம்பையுள்	குடிசையுள் (ஸ்தலவ ஸார்த்தில்)	களாலே	பூர்ண யான
புக்கு அருவி	ப்ரவேசித்து, (எனக்குரித்தானவிதே யத்தைக் காட்டு எ ன்று) பாதித்து	வேதம்நான்கு	நாலுவேதங்களென்ன, ஐத்துதி பஞ்சாக்கிகளென்ன, வேள்வியோடு பஞ்சமறாயஜ்ஞங்க ளோடு
கோய்செய்து நின்ற ஐயர்	கல்லெஸப்படுத்தா நின் றவைகளான பஞ்சேத்தரியங்கள்	அக்கம்பிறும்	ஆதிகங்களென்ன இவைகளையே
		மருவினார்	யாத்நாயாக வுடைய ராயிருப்பார் வர்த திக்கிற
		வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
		மருவு	நெஞ்சே. (௭)

“நாளை” என்றதின்ர்த்தம் (ஆயுள்ளை) என்றது. ... (8)

அநு:—ஆரம்பாட்டு. (உருவினார்த்யாதி) தீழ்ப்பாட்டில் ஐய்வர்யத் தின் நிலை நிலலாயையைச் சொல்லா நின்றீர்; இந்நரியங்கள் தனக்கடைத்த

கககசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, எ-பா, கோமெலாம்.

வ்யா;—ஆறம்பாட்டு. (உருவினூர்த்யாதி) நித்யமான ஆத்ம
வஸ்துவுக்கு ஜம்மமாகிறது வ-ல்கூட சரீரத்தோடேகூட ஸத்தூல
சரீரத்திலே பாவேசிக்கை. தேஹவம்ஸிலேஷ ரூபமான ஜம்மந்
தோடே மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற நரம்புதோலா
கிற சரீரத்தை பாவேசித்து “எனக்கடைத்து விஷயத்தைக்காட்டு”
என்று க்வேசிப்பிக்கிற ஸ்ரோத்ராதிசுருடைய குறும்புகளுக்கின
யாகில், (திருவித்யாதி) ப்ராமான்ய லக்ஷணங்களாலே குறைவற்
திருக்கிற நாலுவகைப்பட்டவேதம், பஞ்சாக்கிகள், பஞ்சமஹா யஜ்
னங்கள், அக்கங்களாலு, இவற்றையு யாத்ரையாக வுடையராயிருப்
பார் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாளமு.

ஆ—கோமெலாம்பெய்ததோராகையைமெய்யெனக்கொண்டுவா
பெயர்நாம்பேசுமப்பேர்சை சீரிணையெனக்காருதினயேல் னா
நியலா வெங்கதிர் திங்களாய் மங்குல்வானுகி நின்ற
மாயனார் வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய மருவுகெஞ்சே.

விஷயங்களைத் தாச் சொல்லா நிற்க, நாம் திவ்ய தேசத்தை மருவ வழியென்
னென்ன; அவற்றின் பாவைக்கஞ்சினுயாகிலும், திவ்ய தேசத்தையே மருவ
அடுப்பதென்கிருரென்று வங்கதி.

“உரு” என்று-சரீரத்தைச்சொல்லி, மேலே “நரம்பு தோல் குரம்பை”
என்றத்தாலும்-சரீரத்தைச் சொன்னால், புருக்தியன்றேவென்னவருளுகிநூர்
(நித்யமானவித்யாதி). இத்தால் உரு என்று ஸைக்ஷம சரீரத்தையும், குரம்
பை என்றத்தால் ஸத்தூல சரீரத்தையும் சொல்லிற்றுகையாலே புருக்தி
யில்லையாயிற்று. இன் சாரியையாய், உருவிலே, ஆர்ந்த-பொருக்தின பிநவி
யிலே சேர்ந்ததுகளாய், ஊன் பொதிகாய்பு தோலான குரம்பையுள்-குடிசை
யுள், ஸத்தூல சரீரத்தில் புக்கு, அருவிலோய் செய்து நின்றதுகளாய், ஐந்து
வகையான இந்திரியங்கள் தாங்களேவாழ்வதற்கு என்று சப்தார்த்தம். “திரு”
நித்யநிர்தோஷ த்வாதிகள். (பஞ்சாக்கிகள்) என்றது-பஞ்ச ப்ராணைகளாகிற
அக்கிகளில் பண்ணும் ஆஹுதிகளென்கை, (க)

அரு;—ஆறம்பாட்டு. (கோமெலாமித்யாதி) இந்திரியங்களுக்கு அஞ்சி
னயாகிலும் திவ்யதேசத்தை மருவச்சொன்னார். தேஹத்தில் ஸத்திர த்வ
புத்தியும் போக்யநா புத்தியும் கடவாநீர்க, அப்படியே பஹு-ஹங்களும் வ்ய
வஹரிக்க, எனக்கு அதுபோய் திவ்ய தேசத்தை மருவும்படி என்னென்ன;

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, அ-பா, மஞ்சசேர்.

யுடைத்தான ஆகாசமாய் நீற்கிற ஆன்சர்ய பூதரானவர் கண்ணிலே
கண்டதுபலிக்கலாம்படி வந்து நீற்கிற திருவல்லவாழை.

மூ;—மஞ்சசேர்வானெரிநீர் நிலம்காலிவை மயங்கிநின்ற
அஞ்சசேராகையை பரணமன்றென்றுய்யசீகருதினூயல்
சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப்பாலவையும் தாமும்நாளும்
வந்துசேர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சசேர்	மேகங்கள் ஸஞ்சரியா நின்ற உள்ள	சந்துசேர்	சந்தநத்தாலே அலங் கருதமான
வான்	ஆகாசமென்ன,	மென்முலை	மருதுவான திருமுலைத் தடக்கலை யுடைய
எரி	ஆக்கிஎன்ன,	பொன்மலர்	பொற்றாமரையை
நீர்	ஐலமென்ன,		இருப்பிடமாகவு டைய
நிலம்	பூமிஎன்ன,	பாவையும்	பெரியபிளாட்டி யாரும்
கால்	வாயுவென்ன [௮]	தாமும்	(அவனுக்குத் தகுதி யான) தாமும்
இவை	இவைகளாய்க்கொண்	நாளும்	நிந்தேதோறும்
மயங்கிநின்ற	பஞ்சிக்குதமாய்க்கூடி நின்ற	வந்துசேர்	கிட்டி வந்து வர்த்திக் கிற
அஞ்சசேர்	பாஞ்சு பெளதிகமான ஆக்கையை சரீரத்தை	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (அ)
அரணம் அன்	(நமக்கு) ரக்ஷகமாக		
நென்று	மாட்டாதென்று		
உய்யக் கருதி	உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தா		
னூயல்	த்தாயாகில்,		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகங்கள் ஸஞ்சரியா
நின்ற உள்ள ஆகாசம், தேஜஸ்பதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி, காற்று
இவையாய்க்கொண்டு பஞ்சிக்குதமாய் நின்ற உபச(ஸ)யாத்மகமான
சரீரத்தை இது நமக்கு ரக்ஷகமன்றென்று புத்திபண்ணி, பாவாய்க்
கூடி ஒன்றானது தன்னடைவிய பிரிந்துபோமின்று பார்த்து உஜ்

மூ;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) அவர்கள் பேயென்கைக்கு
பியாயகமென்னென்ன வருளுகிறென்று எங்கதி.

“இவை-மயங்குமின்ற அஞ்சசேராகை”-இவையாய், மயங்கிக்கூடிக்கொ
ண்டு நின்றபடியால், அஞ்சவர்த்தியாகிற்கும் சரீரமென்று சந்தார்த்தமாய்
நாத்பர்யம் (மேகேத்யாதி). “பாவையும்” என்ற ச் சூகரத்தாலே ஸாதேத

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-நி, சு-பா, வெள்ளியார், கசுசு

ஜீவீகம்பார்ந்தாயாகில்; (சந்துசைர் மென்முலைவொன்மலர்ப் பாவையும்) போக்ய(த^{சு}த^{சு})தைகவேஷையாய், சந்தகத்தாலே அலங்கருதமாய், ம்ருதுஸ்வபாவமான திருமுலைத்தடங்களை யுடைபளராய், போற்றும்நாயை இருப்பிசுமகவுடையளான பெரியதிராட்டியாரும், அவளுக்குத்தகுதியானதீரமும். (க) "தாழும்" உரு சேநீ கீவீ-ராசுவோர்முகிவைதேவீம்" என்னுமாபோலே. (காநுமித்தயாதி) அவன்வரக்கடவ வழியெயல்லாம் வந்து நின்றான்; வந்ததே யென்றொரு வார்த்தை சொல்லுமித்தனை நீ செய்யவேண்டிவது.

புழ;—வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியா ரென்றிவரோ துகின்ற கள்ளதூல்தன்னையும் கருமமன்றென்றுய்யக் கருதினாயேவ் தென்னியார் கைதொழும் தேவனார் மாமுநீரமுதுதந்த வள்ளலார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுகெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியார்	வெள்ளிமலையை இருப் பிடமாக வுடைய ருத்தமத ப்ரவர்த கரணபாசபதர்,	கருதினாயேவ் தென்னியார் கைதொழும்	அபேகித்தாயாகில், ஸாராஸார விவேகஞ் ஞரானவர்களுலே அஞ்ஜலி பண்ணப் படுமவரான
பிண்டியார்	ஆர்ஹதர்,	தேவனார்	ஸ்வாமியாய், [டான
போதியார்	பொத்தர்	மாமுநீர்	பெரிய கடலில் உண்
என்றிவர்	என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள்	அமுது	அம்ருதத்தை
துகின்ற	சொல்லிக் கொண்டு திரிசிற	தந்த	கொடுத்த
கள்ளதூல்தன் னையும்	கடபராஸ்த்ரங்களை யும்	வள்ளலார்	உதாரஸ்யபாலனுமா ன எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற
கருமம் அன்றெ ன்று உய்ய	இதுகமக்கு கர்த்தவ்ய ன்று மன்று (எண் உய்ய உஜ்ஜீவிக்க [ணி])	வல்லவாழ் மருவுகெஞ்சே.	சொல்லுமாவல்லையாய் (க)

மான அர்ந்தம் (போக்யதைக வேஷையாய்) என்றது. "தாழும்" என்ற ச (சு)-
காரத்தாலே லப்பயார்த்தத்தை புத்திபிண்ணும்பிரகாரத்தை விவரிக்கிறார் (அ
வளுக்கிடயாதி). (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்தயாதி) நீர் சரீரத்திலே அஸ்த்
திரத்தவாதிகளாலே போக்யதாபுத்தியைத் தவிர்க்கு திய்ய தேசத்தை மரு

(க) ௪௪-௪௦-௧௧-௬.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, ௧௦-பா, மறைவலார். ௧௧-ஆம்

மு;—மறைவலார் குறைவினாருறையுமுள் வல்லவாழிசுள் தம்மைச்
 சிறைகுலாவண்டறைச்சொலைசூழ்கோலரிளாலிரட்டன்
 கறையுலாலேல்வல்ல கலியன் வாயொலி யிவைகற்றுவுல்லார்
 இறைவாராயிநூநிலம்காவல்பூண்டின்புகன்செய்துவாரே. (௧௦)

திருமங்கைபாழ்வார் திருவடிகளேசாணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறைவலார்	வேதார்த்தம் அறிந்த வராய்	ஆலி நாடன்	திருவாலியை நாடாகவுடையராய்,
குறைவுஇலார்	ஒருவிதகுறைவற்றிருக் கிற ப்ராஹ்மணர்கள்	கறைஉலா வேல்	சதருக்களின் ரத்தக்க றையையுடைய
உறையும்உளர்	வந்திடுகிற திவ்ய தேசமான	வல்ல	வேலாயுதத்தை (சுடத்துமதி) கை வந்தவரான
வல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலெழுத் தருளியிருக்கிறீய்,	கலியன் வாய்ஒலி	ஆழ்வார், ஒலியையுடையதாய் திருவாய்மலர்ந்தரு ளிய
அடிகள் தம்மை	ஸ்வாமிகள் விஷயமா		
சிறை	சிறகுக்கையுடைய		
வண்டி	வண்டிகள்	இவை	இப்பத்துப் பாட்டை
குலா	குலாவாசிந்பதாய்,	கற்றுவல்லார்	அப்யஸித்து வல்லவர் கள்
அறை	மற்றும் சொல்லுக் கு றுப்பான நன்மை யையுடைய	இறைவராய்	பூமியில்நிர்வாகராய் ஆகி (பிதகு)
சொலை	பொழில்களாலே	இருதினம்	நித்ய விபூதியையும்
சூழ்	சூழப்பட்ட	காவல்பூண்டு	ஆண்டுகொண்டி
கோல	அழகிய	நன்கு இன்பம் பரமாநந்தத்தை	
கீள்	அடியதான	எய்துவாரே	அடைவர்கள். (௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) வேததாத்பர்யம்
 கைப்பாட்டிருப்பாராய்,மற்றும் அத்ருஷ்ட பரிசுரங்களால் குறைவற்
 ருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வந்திடுகிற திருவல்லவாழில்நிற்கிறஸ்வாமிக
 ளைக்கணிபாடிற்று. (சிறையித்யாதி)சிறகையுடைத்தாயிருக்கிறவண்டு

ஆநு.—பத்தாம்பாட்டு (மறையித்யாதி) சிறைவண்டிகுலாவாசிந்பதாய், அ
 றைமாற்ற பூற்ற சிறைகையுடைத்தான கோலையென்று சப்தார்தமாக்கியரு
 ளாகிருர் (சிறகையித்யாதி). (௧௦)

ஆயர் திருவடிகளே சாணம்.

கவிஞர் பெரியதிருமொழி, க-ய, அ-தி, முந்துறப் ப்ரவேசம்.

கனிவழைய கொண்டாட்டத்தை யுடைத்தாயிருப்பதாய் மற் றும் சொல்லுக்கு உறுப்பான கன்மைகளெல்லா வறியும் சூறையற்றி ருக்கிற சீரால்கனாலே சூழப்பட்டு தர்மநியமாரிருக்கிற திருவாணி காட்டையுடையாய், பிரதிபஷ்டி சீரமைத்வணர்யாலே கறைகழற்ற ஆவலாய்நிலிக்கே யிருக்கிற வேலைக் கையிலேயுடைய ஆழ்வார், ஒலியை யுடைத்தாய்படி அருளிச்செய்த இத்தைக் கற்று வல்லார், யூரிப்பசப்புக்கடைய தாங்கலே சீர்வாழகராய் தேவமாமந்தரம் நிதயவியூதியிலே புக்கு (ச) “பிசுபீசுநாந்நயாந் - எஷஷ்யேலாநந்த யாதி” என்கிறபடியே சீரதிசமாநந்த யுக்தராவர். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே கரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

முந்துறப் ப்ரவேசம்.

ய்யா.—திருவல்லவாழைர் சேரப்பாராய் என்றார் தம் திருவுள் ளத்தைப்பார்த்து; அது தம்முடைய த்வரைக்கீடாக ப்ரவர்த்தித்த தில்லை. “ஸர்வரக்ஷகனாய், அர்த்தித்தாருடைய ஸர்வப(க்)லங்களையும் கொடுக்கக் கடவனாய், ஸர்வாநிகனாய், ஹீரோதி நிரஸக சீலனாய், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்க லொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை யுடையனாய், ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருமலையிலேவந் துநின்றான்; காமஆங்கேபோய் அறுபலிப்போம்; அதிலே ஒருப்படு” என்று பிதாவானவன் முந்துற கமஸ்கரித்துக் காட்டிப்பிள்ளை பா னைய கமஸ்கரிக்கச் சொல்லுமாபோலே காட்சியிலே முற்பட்டு தம் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். *

அது;—முந்துறவின் ப்ரவேசம். சீழில் திருமொழியிலே “மருவு கெஞ் சே” என்று பலகாறுமருவிச் செய்தவர் இத்திருமொழியிலும் “வணங்கு தம் வாமடகெஞ்சே” என்று உபதேசிக்கக்கட்டியெண்ணென்னும் ப்ரஸங்கத் திலே ஸங்கதியருளுகிறார் (திருவல்லவாழைவித்யாதி). * முந்துற கெஞ்சா யிருக்கச் செய்தேயும் அதின் த்வரையும் கூடப்போராத படியான அதித் த்வரையாலே அழைக்கிறாரென்று கருத்து. //

(ச) கை-ஆ-வ-க.

பேரியதிருமொழி, ௧-11, ௮-தி, ௧-11, முத்துறவுரைக்கேள். கலவி

மு:—

முத்துறவுரைக்கேள் விரைக்குழல் மடவார்கலவியை விடு தடுமாறல்
அந்தரமேஜூலகை லேழுமாய வெம்மடிசுத் தங்கோயில்
சந்திரமணிபுமணீமயில் தழைபுழை தழுவிவந்தருவிகள் நிரந்து
வந்திழிசாரல்மாவிருஞ்சோலை வணங்குதும் வரமடகெஞ்சே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடகெஞ்சே	பய்யமான மணமே!	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
முத்துற	முன்னமே	அருவிகள்	மலையருவிகளானவை
உரைக்கேள்	(ஒன்று) (சொல்லுகி றேன் (கேள்);	சந்திரமணி	சந்திர மரங்களைநாடு
விரை	பரிமளத்தை யுடைய தான	மணியும்	நல்ல ரத்தங்களை யும்,
குழல்	சேர்பாரத்தை யுடை	அணி	அழகிகான
மடவார்	ஸ்திரீகளுடன் யிரான	மயில்தழையும்	மயில் தீதானைகளையும்
கலவி	ஸம்ஸ்லேஷமாகிற	தழுவிவந்து	உருட்டிக்கொண்டி
தடுமாறலை	தடுமாற்றத்தை	நிரந்து	கொருங்கி
விடு	விட்டுவிடு;	வந்துஇழி	வந்திழியா நின்றான்
அந்தரம்எழும்	ஸப்தத் வீபங்களையும்	சாரல்	பரியத்தத்தை யுடைத் தான
அலைகடல்	ஸப்தஸமுத்தரங்களையும்	மாலிருஞ்சோ	திருமாலிருஞ்சோலை
சமுதம்		லை	யை
ஆய	(சரிமரகவுடை யான	வணங்குதும்	வணங்குவோம்
எய் அடிகள் தம்	கம்ஸ்வாபியினுடைய	வா	வா- (௪)

அவ. — முத்தற்பாட்டு; பாரப்தவிஷயத்தை வணங்கினும் வணங்
குகிறாய், தவிரலும் தளிருகிறாய், இதரவிஷயங்களைமுத்துற முன்
னம் விட்டுக்கொடுக்கப் பாராய் என்கிறார்.

வ்யா. — (முத்துறவித்யாதி) உனக்குச் செய்யவேண்டுமதில்
நான் முத்துறச் சொல்லுகிறது, பரிமளத்தையுடைத்தான குழலை
யுடையிரான ஸ்திரீகளைநாட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தை கண்டென்று அது
குவாலாக நினைத்திருக்கும்நதைவிட்டி. (தடுமாறல்) அலாபத்
தாலே வரும் வ்யஸம் பொறுக்கவொண்ணாதென்று அத்தை விடு.
தடுமாற்றத்தைப் பண்ணுவது ஒன்றென்றுதல்; அன்றிக்கே கலவி

அவ. — முத்தற்பாட்டு. (முத்துறவித்யாதி) (தடுமாற்றத்தைவித்யாதி) கல
வி அந்ததாரலும் வேறுவாசகயாலே க்வேசாஹமென்று கருத்து. “கலவியா
கிற தடுமாற்றத்தை விடு” என்று ஏகவாக்யதயா முன்னுமர்த்தமருளுகிறார்
(அன்றிக்கேவித்யாதி), நரகாவலமானையாலே க்வேசாஹமென்று தாதபர்யம்.

காடெ பேரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, உ-பா, இண்டையும்.

யாகிற தமொற்றமென்னுதல்; (அந்தரமித்யாதி) ஸப்த த்விபங்க
 னும், ஸப்த ஸமுத்ரங்கருமாய் நிற்கிற ஸர்வஸ்வரமி வர்த்திக்கிற
 தேசம்.

(சுத்தித்யாதி) கல்வசந்தகந்தோடே கூட்டப் பெருவிலையணை
 ரத்கங்கனையும், அந்தச்சந்தகந்தமரங்கனையும் வேரோடே பறித்து விழ
 விட்டுப் பெரிய ரத்கங்கனையும் கூடக்கொண்டு தர்ஸநீயமான மயில்
 தழையையும் உறுட்டிக்கொண்டு அருவிகளானவை நெருங்கி வந்
 திழியாநின்றன பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருநிலையை வணங்
 குவேரம் வர என்னோடே ஒருமிடமுன நெஞ்சே. (க)

[யோர்
 இண்டையும்புனலும் கொண்டையின்றி யெழுமினோ தொழுதுமென்றியை
 அண்டரும்பரவவாவணைத் துயின்ற சுடர்முடிச் சடவுள் தம்கேரயில்
 விண்டவர்துளி வேய்வளர்புறவில் விரைமலர்க் குறிஞ்சியின்றும்தேன்
 வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதம் வாமடநெஞ்சே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே!	சுடர்	(ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய்)
இண்டையும்	கல்ல பூமாலையையும்	முடி	ப்ரகாசியாநின்ற
புனலும்	தீர்த்தத்தையும்	சுடவுள் தம்	திருவபிஷேகத்தை யு
கொண்டு	கையில் தரித்துக்கொண்டு	கேரயில்	டையரான
இடையின்றி	சுடணகாலமும் இடை	விண்டு ஆவர்	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
எழுமினோ	விடாமல்	துளி	வாஸந்த தாரமாய்,
தொழுதும்	உஜ்ஜீவிக்க ஒருயகிந்	வேய்	விட்டலரா கீர்ப்பதாய்,
என்று	கோள்;	வளர்	துள்களை யுடையது
	(காம்) "ஆஸ்ரயிப்போம்"	புறவில்	மூங்கில்கள் [மாய்,
	என்று சொல்லிக்கொ	விரை	வளராரினின்றான
	ண்டு	குறிஞ்சிமலரின்	பர்யந்தத்தில்
இமையோர்	நித்யஸூரிகளும்	நறும்தேன்	பரிமளப்ரசரமான
அண்டர்	அண்டாந்தர் வர்த்திக	ஆமர்	குறிஞ்சிப் பூவினுடைய
பரவ	ளானவர்களும்	வண்டு	செவ்வியதானதேனில
அரவணை	ஆஸ்ரயிக்க	சாரல்மாலிருஞ்சோலை	ஆமர்நத
துயின்ற	திருவநந்தாழ்வானுகிற	வணங்குதம்	வண்டிகளை யுடைய
	பக்கையில்	வா.	வணங்குதம்
	திருக்கண வளர்த்தரு		(உ)
	ளுகிறவனும்,		

பெரியதிருமொழி: க-ப, அ-தி, க-பா, பிணிவளராக்கை, களவு

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) நல்லபுராணையும், ஸமாராதரத்துக்குப்பாதாரோபகாணமானஜலமும், இவற்றைநந்தரித்துக்கொண்டு இடைவிடாதே ஒருப்படுங்கோள்; நாம் ஆஸ்ரயிக்கும்படியாகவென்ற, நித்யஸூரிசனும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளானவர்களும் ஆஸ்ரயிக்கத் திருவநந்தாழ்வான்மீயிலே பள்ளிகொண்டு, அதிராஜ்யஸூசகமான திருவயிஷ்டகந்தையுடைய பாதாநர்வர்த்திக்கிறதேசம்.

(இண்டலரித்யாதி) விட்டலாரிந்பதாய், தூளியுண்டு - சுண்ணம், அத்தையுடைத்தாய், மூங்கில் வளராநின்றள்ள பர்யந்தத்தில் பரிமளபாகாமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனை வண்டுகளாலுவை பாகம்பண்ணுநின் அள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (உ)

மூ.—

பிணிவளராக்கைநீர்க நீன்றேத்தப் பெருநிலமருளில் முன்னருளி அணிவளர்குறளாயகலிடமுழுதமளந்த வெய்மடுகள் தம்மீகையில் கணிவளர்வேங்கை கெடுநிலமதனில் குறவர்தம் கவணிடைத்தூரந்த மணிவளர்சாரல் மானிருஞ்சேரலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே.	அருளி	தந்தருளி,
பிணி	துக்கத்தை	அணிவளர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
வளர்	வளர்த்தாநின்றள்ள	குறளாய்	ஸ்ரீவாயாவேஷமுடையனாய்
ஆக்கை	ஸ்ரீரமானது	அகலிடம்முழு	பூயிப்பரப்பையடைய
நீர்க	கழிக்கைக்கு உறுப்பாக	தம்	
நின்ற வத்த	ஒருப்பட்டு நின்றஸ்து	அளந்த	(திருவடிகளால்) அளந்தருளின
	திப்பதற்கு		
பெருநிலம்	பரந்தபூமியை		
அருளில்	கருபையாலே		
முன்	முன்னே		

அந்—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வாத்மசதயா ஸர்வாக்ஷுரத்தவத்தை அதுஸந்தித்தார்; இதில் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்தவத்தை அதுஸந்தித்து வணங்கச் சொல்லுகிறுரென்று ஸங்கதி.

இரண்டையும்சேரவெடுக்கையாலே ஸமுச்சயஸித்தமாகையாலே, ச(ஈ) காரங்களுக்கு பாயோஜநமில்லையே என்ன; அதுக்கு அடுத்து பாதாந்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிற தென்குருர் (நல்லவித்யாதி). (குறிஞ்சியுடைய) குறிஞ்சிப்பூவினுடைய, (உ)

களரசு பெரியதிருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, நிணியவாராக்கை

காய்வுதிகள் தம் நமக்கு ஸ்வாமியானவ	நிலம்அதனுள் வெளிநிலங்களிலே வர்
கோயில் வாஸஸ்ததாக [ஐக்கு	குறவர் குறவர்கள் [த்திக்கிற
மாய்,	தர் உத்தாமுடைய
கணி க(ந)ணநாபரண ஓ	கவணிடை தல்வெறிகயற்றில் லை
யெளதிவிசுரூய்க்	தூர்த் எறிந்த [த்து
கொண்டு	மணி மணிகளுடையப் பகரசு
வளர் வளராதின் றுள்ள	மானது
வேங்கை வேங்கை மரங்களை ய	வளர் பரம்பாதின்துள்ள
டைய	சாரல்மாலிருஞ்சேலை வணங்குதும்
நெடு விழாவமான	வா. (ந.)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (நிணியித்யாதி) துக்கத்தை வளரா நின் துள்ள சரீரத்தைக் கழிக்கவேணும் என்று ஆஸ்ரரிக்க, அதுக்கா கப் பரக்க பூமிமய கிரீதேததுக க்ருபையாலே தந்தருளி, அழகு மிக்கிருந்துள்ள ஸரீவாமல வேஷத்தைப்பரிசுரூபித்து அதிஸுகுமார மான திருவடிகளைக்கொண்டு பூசிப்பரம்பையடைய அளந்து கொ ண்டி, அந்தச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியான வன் பிற்பட்டார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி நிற்கிறதேசம்.

(கணியித்யாதி) அங்குத்தைக்கு வெறுகள் சொல்லுவாரில்லா னையாலே க(ந)ணியாகக் கொண்டு வளராநின் துள்ள வேங்கையை யுடைத்தாய், பரம்பையுடைத்தானபூமிமயிலே ஆட்டைக்கொருகால் இது பூக்கக்கடவதாய், அந்தையீட்டு அண்டின்று அறியுமத்தனை யாயிற்று. இந்தவேங்கையை யுடைத்தான வெளிநிலத்திலே அங்கு

வா;—முன்றும்பாட்டு. (நிணியித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமஸம் சயஸீயத்வத்தை அதுவந்தித்தார்; இதில் அந்த ஆஸ்ரயணத்துக்குப்பல மானவற்றைக் கொடுக்க வல்லவென்று ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தை யருளுகிற ரென்று ஸங்கதி.

(வளராநின்றுள்ள) வளர்த்தா நின் துள்ள; (தந்தருளி) என்றவநந்தரம் "முன்னருளி" என்றதுக்கர்த்தமாக, "முன்னே நின்றவிடத்தில் க்ருபை பண்ணி" என்று கூட்டுவது.

(கணியாகக்கொண்டு) கணநாபரண ஜோஸ்யரூபக் கொண்டு, அகன் னம்வதஸரம் சொல்லுமாபோலே பூவாலே தானுமறிவிப்பிக்கும் குறவருக் கென்று கருத்து. (ந.)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, ச-பா, சூர்மையிலாய. கனரூபி

ள்ள சூறவரானவர்கள் தந்தாமுடைய எழிகவணிலே வைத்து எழி
ந்த மணியினுடைய ஒளி எங்குமொக்கப் பரம்பாசின் றுள்ள பர்யக்
தந்தையுடைய (ந.)

மு.—

சூர்மையிலாய பெய்முலைகவைத்துச் சுசோமடுசிலைததுர்த்து
நீர்மையிலாததாடவகமான நினைந்தவர் மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலர்புறவில் கழமலர்க்குறிஞ்சியின்றறுத்தேன்
வார்புனல்சூழ்தன்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடகெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடகெஞ்சே.	(ச)	கோயில்	துவ்யதேசமாய்,
சூர்மையிலாய	சூரஸ்வபாவையான	கார்மலி	மேகபந்தத்தளவும் உக் நதங்களான
பெய்	பூதனையினுடைய	வேங்கை	வேங்கைமரங்களும்
முலை	ல்தந்தை	கோங்கு	கோங்குமரங்களும்
கவைத்து	(அவளாயர்மான) கர் லித்தவளாய்,	அலர்	அலராலின்றுள்ள
கடு	(சத்ருக்களின் மேலே) கெருப்பையுமிழா	புறவில்	பர்யந்தத்திலே
சரம்	அம்புகளை [நின்ற	கடி	பரிமளப்ரகரமான
அடு	முடிப்பதில் னமர்த்த	குறிஞ்சிமலரி	குறிஞ்சிப்பூவினுடைய
சிலை	தநுள்ளிலே [மான	ன்	ன்
துர்த்து	தொடுத்ததுவிட்டு	நறும்த்தேன்	செவ்வியதான மகரக் தத்தினுடைய
நீர்மை இலாத	ஸ்தீர் த்வப்ரயுத்தமான	வார்புனல்	ப்ரவாஹத்தாலே
தாடகை	மென்மை யில்லாத	சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
மான	தாடகையானவன்	தண்	சூளிர்ந்து ப்ரமஹர மான
நினைந்தவர்	முடியும்படியாக	மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும்வா. (ச)
	திருவுள்ளத்திலேகொ ண்ட எம்பெருமா ன்		
மனங்கொண்ட	வீரும்பிவர்த்திக்கிற		

அநு.—நாலாய்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி), கீழ் இஷ்டப்ராபகத்தவத்தை
அருளிச்செய்தார். அநிஷ்ட நிக்ருத்யபயுத்தமாக விசோதிநிரஸைத்ததை யரு
ஞ்சிறுபென்று லங்கிதி.

சுடாக பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, இ-பா, வணங்கலிலரக்கன்.

வ்யா.—காலரம்பாட்டு. (சூர்மைசித்யாதி) க்ரௌர்யத்தை வடிவாகவுடைய பூதகைமுலைவைச்சுவைத்திட்டு; இவன் முகத்திலே விழித்துவைத்துப் பின்னையும் இரங்காதபடியிறே க்ரௌர்யம்; எதி ரிகள்மேலே கெருப்பைத்துவிக்கொண்டுசென்று விழுந்த அம்புகளை முடிக்க வற்றான வில்லிலே தொடுத்துவிட்டு ஸ்த்ரீநவப்ரயுக்தமான மேன்மையில்லாத நாடகை முடியும்படியாக, ஒருருஷிவாக்யத்தை யேகொண்டு ஸ்த்ரீவதமென்று பிற்காலியாதே “புஷ்கரான கமக்ரு ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்கேகார்தமானது செய்ய வேண்டாவோ” என்று அவள் முடியும்படி திருவுள்ளத்திலேகொண் டவன்; பின்னையும் பிற்பாட்டுடைய ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான நில மென்று விரும்பிவர்த்திக்கிற கோயில்.

(காரித்யாதி) மேகபநத்தளவும் செல்ல ஒங்கின வேங்கையென் னுதல்; நீலவேங்கைகளென்னுதல்; கோங்காறிற வருஷம். இவை அலராதின்னுள்ள பர்யந்தத்திலே பரிமளப்ரகரமான சூலிஞ்சியினு டைய செவ்வித்தேனான்று வெள்ளம்டா நின்னுள்ள ஸ்ரமஹரமான திருமலையை. (ச)

முடி—
வணங்கலிலரக்கன் செருக்களத்தவிய மணிமுடியொருபதும்புரள அணங்கெழுந்தவன் தன் கவர்த்தம்கின்ருட வமர்செய்தவடிகள் தம்கோயில் பிண்க்கலில்கெடுவேய்துதிமுகம் கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிநரப்பெருக்கேன் மணங்கமழ்ச்சரால்மால்ருஞ் சேரலை வணங்குதும் வாமடகெஞ்சே. (ஊ)

பதம்.	உரை.	உரை.	பதம்.
மடகெஞ்சே.		புரள	(கீழேகிடந்து) துடிக்கும்படியாகவும்,
வணங்கலில் “நகமேயம்” என்று வணக்கமில்லாத		அவன்தன்	அவனுடைய
அரக்கன் ராவணனாவன்		கவர்த்தம்	சபந்த (வட) மானது
செருக்களத்து யுத்த பூமியிலே		அணங்கெழுந்தேவதாலிஷ்டம் போ	
அவிய முடியும்படியாகவும், (அவனுடைய) [ய]		து	ல்
ஒரு வரபலத்தால் ந்ருமா		கின்றது	நின்று நர்த்தகம் பண் ணும்படியாகவும்
மணி ரத்யத்தாலலக்கிருத மான		அமர் செய்த	யுத்தத்தை நடந்தின வனான
முடி பதம் பத்துத்தலைகளும்			

க்ரௌர்யத்தை வடிவாக வுடைத்தானமையைக் காட்டுகிறார் (இவனித யாதி). நிலைவின் பாகாரத்தனை யருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). ... (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆடிகள் தம் கோயில்	ஸ்வாமியினுடைய இருப்பிடமாய்,	இழிப்ப	இழிக்க (அதிவுள்ள)
பிணங்கலில்	ஒன்றோ டொன்று கொஞ்சி கொண்டு குப்பதாய்	பிரசம்	தேனிக்களானவைகள்
ஒடுவேய்	மிகவும் உந்தமான மூங்கிலானது	வந்து இழிதர வந்திழிய	பெரும் தேன் அதிகமான தேனினு
துதி	தன்னுடைய துணியாலே	மணம்	பரிமளமானது [டைய
முகம்	(மலையுச்சியி லிருக்கிற தேன் கூட்டின்) வாயை	கமழ்	(எங்குமெரக்கப்) பரம் பா நின்றாள்
		சாசல்	பர்யத்தங்களை யுடைய
		மாலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வா. (இ)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கலில்த்யாதி) (க) “ஆடிகள் தம் கோயில் - த்விதாபஜ்யே யமப்யேவம் நாமேயம்” என்கிற படியே “இரண்டாகப் பிளக்கிலும் வணங்கேன்” என்றிருந்த ராவணன் யுத்தபூரிகில் மடிய, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே திண்ணியதாய், ரத்தமயமான முடிபத்தும் புற்று மறித்தாப்போலே கிடந்து துடிக்க, தைவாலிஷ்டம்போலே யிருக்க அவனுடைய சரீரமானது நின்றாட, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே பத்தும் பத்தாக வீரவாசினோற்றப் பூசல் பொருதஸ்வாமிகள் வந்ததிக்கிற தேசம் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து பெரிய ஓக்கத்தை யுடைத்தான மூங்கிலானது-மலைமுழஞ்சிலை வைத்ததேன் கூட்டளவும் வரவளர்க்து தன்னுடைய துணியாலே அதினுடைய வாயைக்கிழிக்க, தேன் வைத்த காலுவகைப்பாட்ட நக்களும் வந்திழியத் தேனினுடைய கந்த (இ) மானது எங்குமெரக்கப் பரம்பாநின்றாள். (இ)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கலில்த்யாதி) இழிப்பாட்டில் பெண்களான விரோதிகள் போக்கினமையை அருளிச்செய்தார். ஆண்பிள்ளையாய்த் தலைப்பத்துப் படைத்தானையும் வென்ற வீரவாசியை அதுணைக்கிறு வென்று ஸங்கதி.

“ஒருமணி முடிபதம் படை” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஒருவென்று அத்விதீய பதத்தால் பலித்த வந்ததத்தையருளியுர் (தேவதைகன்த்யாதி). “பிரசம்” என்று தேனும், அத்தால் தேன் கூட்டும் நக்கல் சொல்லுகிற தேன்றருளியுர் (தன்னைத்த வித்யாதி). (இ)

மு:—

விடங்கலந்தமர்ந்த வரகணைத்துயின்ற வினங்கனிக்குவர்களுவிதிநிக்
குடங்கலந்தாடிக் குரவைமுன்கோத்தகூத்த வெம்மடி கள்தம்கோயில்
தடங்கடல்முகந்து விசம்பலைப் பிளிறந்தடவரைக்கவிதென்று முனிந்து
மடங்கலின்றதிரும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடகெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட கெஞ்சே?	கோத்த	தண்ணீசேர்த்தவனும்,
விடங்கலந்து	(உகவாதர்.மேலே) விஷத்தை உமிழாநிற் பாறைய்,	கூத்த	சூய்சாயு செஷ்டிதத் தையுடையனான
அமர்ந்த	(எம்பெருமான் திருமேனிக் கதுருபமாண) குணங்கள் பொருந்தின	எம்மடி-கள்தம் கோயில்	எம்ஸ்வாயியினுடைய இருப்பிடமாய்,
அரகணை	திருவகந்தாழ்வானுதிப்படுக்கையிலே	தடங்கடல் முகந்து	ஆழமானமுத்தத்தில் (ஜலத்தை) க்ரஸித்து (மேகங்கொண்டலை)
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளி, (அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்து)	விசம்பு இடைபிளிற	ஆகாசத்திலே ஏறி சப்திக்க (அந்தத்வலியைக்கேட்டு)
வினங்கனிக்கு	வினாம்பழத்துக்காக ஒரு சிறுக் கன்றை விசிறி	மடங்கல் தடவரை	எம்ஹமானது மலைபரார்த்தநிகலிவிருக்கிற [ணி
குடம் கலந்து	(ஊசலிலே) குடங்களைக்கொண்டு	கனிந்து என்று முனிந்து	யானையாக புத்திபண்ணி
ஆடி முன் குரவை	குடக்கூத்தாடி முன்னே (பெண்களுடைய) குரவைக்கூத்திலே	நின்றுஅதிரும் மாலிருஞ்சோலை	அதிராநின்றள்ள வணங்குதும் வா.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) மதுகையர்கள் குடங்

அதி.—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) கீழே பேய் முலைசுவைத்து என்று ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அபதாரங்களை அடியே பிடித்ததுணர் திக்கிருவொன்று வங்கதி.

அரகான யோதே விடம் கலந்திருக்குமே, விசேஷித்ததுக்குக் கருந் தென்னென்ன வருளுகிருர் (மதுமித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, ஏ-பா, தேநகலுவி. களவக

வமான் உகவாதார்மேலே விஷத்தை உயிழாநின்பானும், அய்னுக்கு
எப்போதும் விடாதே மருவவேண்டும்படி திருமேனிக்கருபமான
வேளகுமார்யந்தை யுடையனான திருவகந்தாழ்வான்மேலே கண்
வளர்க்குநளி, அங்குநின்றும் போந்து அவநரிந்து விளரம்பழத்துக்
காக ஒருசிறுகன்னைவிசி, கையிலே குடங்களைக்கொண்டு கூத்தாடி,
பெண்களுடைய குரவைக்கத்திலே தன்னைக் கொடுவந்து நோந்து
மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடைய ஸ்வாயி வர்த்திக்கிற
தேசம்.

கடல் மணலே சேஷிக்கும்படி ஜலாம்பரத்தை முகந்து மேகங்
கன்போய் ஆகாசத்தே ஏறி, உள்ளுப்புக்க தரவ்யத்தின்களத்தாலே
அங்கேசின்னு பிளிற, அதினுடைய த்வநியைக்கேட்டு, மடங்கனுண்டு-
ஸிம்ஹம், அது மலையிலே வர்த்திக்கிற ஆணையாக புத்திபண்ணி
நாம் "வர்த்திக்கிறதேசத்திலே வேறேயுமொன்று வர்த்திக்கையாவ
தென்?" என்று சிநி அதிராநின்றான். (சு)

மு:—

தேநகலுவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரன்பனங்களியுதிரத் [கோயில்
நானுகந்தெறிந்ததடங்கடல் வண்ணரெண்ணி முனிடங்கொண்ட
வானகச்சோலை மாதகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதர்நிறைந்து
மாணுகச்சரால் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமகெஞ்சே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட கெஞ்சே!	தடம் கடல்	கம்பீரமான ஸமுத்தரம்
தேநகன்	தேநகரணுடைய		போன்ற
ஆவி	ப்ராணானது	வண்ணர்	வடிவையுடையான
போய் உக	முடியும்படியாக		எம்பெருமான்
அங்கு	அவ்விடத்தில்	முன்	முன்பு [எண்ணி
ஓர்	அதவிதீயமாய்,	எண்ணி	பாங்கானதேசமென்று
செழும்	தர்ஸநீயமாய்,	இடங்கொண்ட	ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட
திரன்	திரண்டிருந்த	கோயில்	ப்ரதேசமாய்,
பனங்களி	பனம்பழங்கள்	மான்	மான் களானவை
உதிர	உதிரும்படி (அலினை)	மாதகச்சாயல்	மாதமணியினுடைய
தான்	தாம் (ஆர்சிதவிசேரதி		ஒளியையுடையதான
உகந்து	பீதனும், (நிரதைத்தில்)		
எறிந்த	(பிணயின்மேலே)எறிந்த		

(மேகங்கள்) என்றது-விசேஷமான பலத்தாலே அர்த்த வித்தம். ... (சு)

எனக் பெரியதிருமொழி, க-ப, அ-தி, அ-பா, புதமிழுகம்கம்பில்.

வானகம்போலை ஆகாசமளவும் ஒங்கின	தூதர்	(ஆங்குள்ள தேனை)
சோலைகளிலிருக்கிற		புஜியாநின்றள்ள
மாமணிக்ரல் நீலப்பாறைகளி லுண்	சாரல்	பர்யத்தங்களை யுடைய
அதர் வழியில் [டான		
நிறைந்து ப்ரவேசித்து நிறைந்து	மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும் வா.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) தேனுசனுடைய ப்ராணானுது முடிய, அங்கே அடியேபிடித்துத் தலைமளவும்செல்ல தர்ஸகீயமாம்படி பழுத்துக்கிடக்கிறபனம்பழங்கள் உதிரும்படி, ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகையிலுண்டான ப்ரீதியாலே உகந்தெ திந்த ஸ்ரமஹரமானவடிவை யுடையவன், ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்குப் பாக்கான தேசமென்று திருவுள்ளத்தாலே ஆத ரித்து வர்த்திக்கிறகோயில். (வானகமீத்யாதி) மரதகத்தினுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஆகாசாவகாசமடையும்படி ஒங்கி யிருந்துள்ள சோலையிலுள்ளில், நீலப்பாறைகளிலுண்டான வழியே போய்ப்புக்கு, மான்களாவவை அங்குள்ள தேனைப்பருகாநின் றுள்ள பர்யத்தத்தையுடைய. (எ)

மு;—

புதமிழுகம்கம்பில் புணரிசென்றணவப்பொருடலரவனை த் துயின்று புதமிழுயிரியின்மிகுசினம்,தவிர்த்த பனிமுகில் வண்ணத்தம்சோயில் சுதமிழுசினத்தகட. தடக்களிற்றின் கவுள்வழிகளிவண்டுபருக மதமிழு சாரல்மானிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமட்டுகஞ்சே.

ஆ;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் விளக்கனிக்கு தினக்கன்று விசினினமையை அதஸந்தித்தார். இதில் பனக்கனிக்காக பலரா மனாய் கராணாவதம் செத்தமிழ்க்கை அதுஸந்திக்கிரொன்று ளக்கதி.

(அடியேபிடித்துத்தலைமளவும் செல்ல) என்றதுக்கு நெருஞ்சியைப்புல்லா க்கின க்ருஷ்ணஸஞ்சாரமுள்ள காட்டில் மரக்கொல்லாம் பலாவைப்போலே பழுக்குமென்று கருத்து. "மா" என்று கறுப்பாய், அருளுகிரூர் (நீலப்பாறைக ளில்) என்றது. (தேனை)என்றது-சோலையைச் சொன்னத்தாலே அர்த்தாத் ளித்தம். (எ)

ஆ;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமீத்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் கழுதையான தேருகளை பிரஸித்தமையை யருளிஞர். இதில் குதிரையான தேசநிரஸந் தன்னையருளுகிரொன்று ளக்கதி.

புதம்.	உரை.	புதம்.	உரை.
	மடசெஞ்சே.	வண்ணந்தம்	வடிவையுடையனான
புதம்	மேகங்களாலே	கோயில்	எம்பெருமானுக்கு
மிசு	வ்யாப்தமான	கதம்மிசு	திருப்பிடமாய்,
விசும்பில்	ஆகாசத்தில்	மினத்த	அதிக கோபத்தை யு
புணரி	அலைகளானவை	கடம்	டைத்தாய்,
சென்று	விட்டி	கடம்	(அதுக்கடியான) த்
அணவ	ஸ்பர்ஸிக்கும்படி	கடம்	வேஷத்தையுடைய
பொரு	தன்னில்தான் பொரா	கடம்	மதமுத்தமாய், [தாய்,
கடல்	நன்றுள்ள	கடம்	பெரியவடிவை யுடை
அரவணை	திருப்பாற்கடலிலே	கனிநீரின்	தீதாயிருந்துள்ள
துயின்ற	திருவகந்தாழ்வான்மே	கவுள்வழி	ஆனயினுடைய
	லே	களி	கபோலத்தின்வழியே
	கண்வளர்த்தருளி, (அ	வண்டு	பெருகாமின்ற
	ங்கு நின்றும் போந்	பருக	மதஜுவத்தை
	தவதரித்து)	பருக	வண்டிகளானவை
பதமிசு	பதத்தாலே அடிமேல	பருக	பாநம் பண்ணு திற்கச்
	டி விட்டுக்கொண்	மதம்மிசு	செய்தே (பின்னை
	டு வருகிற	மதம்மிசு	யும்)
பரிவின்	குதிரையினுடைய	சாரல்	மதஜுவம்பாய்ந்து வெள்
மிசு	அதிகமான		ளமிடா நின்றுள்ள
மினம்	சீந்தத்தை		பாயந்தங்களை யுடைய
தவிர்த்த	போக்கினவராய்,		வணங்குதம் வா.
பனிமுசில்	ஸ்ரமஹரமான மேகம்		
	போன்ற		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமிழ்யாதி) அம்புதத்தைக் குறைத்துப் "புதம்" என்று விடக்கிறது. மேகங்களாலே நெருங்கின ஆகாசத்திலே ஊர்ந்ததிரைகள் சென்று ஸ்பர்ஸிக்க, தன்னில்தான் பொராரின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே திருவகந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்த்தருளி, அங்கு நின்றும் போந்தவதரித்து, + பதத்தாலே அடிமேலடியாக விட்டுக்கொடுவீருகிற குதிரையினுடைய மிக்க சீந்தத்தைப் போக்கின ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் வந்ததிக்கிறகோயில்.

{ (பா) பதத்தத்தாலே.

காசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, புத்தியில் சமணர்.

(கதமிந்யாதி) மிக்ககோபத்தைதழுடைத்தாய், அதுக்கடியான அகவாயில் தீவெதைத்தையுடைத்தாய், மதமுதிதமாய், பெரியவழவை யுடைத்தாயிருந்துள்ள ஜினயினுடைய கபோலத்தின்வழியே அந்த மதஜலத்தை வண்டுதவானவை பாடும்பண்ண; கொசகு ஒரு முலையிலே இருக்கத்தித்தென்னுக் கடல்வற்றாதிடே. பின்னையும் உதம்பாய்ந்து வெள்வமிடா நின்னுள்ள பாயந்தக்கையுடைய. (அ)

மு;—

புத்தியில்சமணர்புத்திரென்றிவர்க னொத்தவபேசவு முகந்திட்டு எந்தையெம்மா னூரிமையவர் தலைவ ரெண்ணி முனிடங்கொண்ட சந்தனப்பொழிலின் தாழ்சினீழல்தாழ் வரைமகளிர்களாலும் [கோயில் மந்திரத்திறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடிகஞ்சே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	யட கொஞ்சே!		
புத்தியில் சமணர்	இனாகலீரான ராமணரென்றும்	இடங்கொண்ட கோயில்	உகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசமாய்,
புத்தர்பன்று	பெனத்தரென்றும் சொல்லப்படுகிற	சந்தனப்பொழி	சந்தனர் சோலையிலு லின் ள்ள
இவர்கள் ஒத்தன	இந்தமதஸ்த்தர் தங்கள் வித்தாந்தத் துக்கு வகாத்தமான வற்றை	தாழ்சினீ	தாழ்த்த விளைவினு டைய
பேசவும்	சொல்லச் செய்தேயும்	நிழல்தாழ்	நிழலின் தீழே தாழ்ந்து (வர்த்தியாநின்ற)
உகந்திட்டு	(உகந்தார்க்கு உதவப் பெற்றே மென்று) ஹருஷ்டராய்,	வரைமகளிர்க ள்	மலைப்பெண்களானவர் கள்
எந்தை	எந்தத்தை முதலான	நாளும்	நான்தோறும்
பெம்மாணர்	நாதனாய், [ரக்கும்	மந்திரத்து	(வரலாபத்துக்கிடான) மந்தாந்தைக் கொ ண்டி
இமையவர்	நித்யஸலரிகளுக்கு		
நிலவர்	ஆதிபதியான எம்பெ		
முன்	முன்பு [ருமான்	இறைஞ்சும்	ஆய்யாயா நின் னுள்ள
எண்ணி	(வாஸ்யோக்யமான தேசமென்று) திரு வுள்ளம்பற்றி	மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும் வா.

“கடம்” என்ற தினர்த்தம் (மதமுதிதமாய்) என்றது. “தடம்” என்ற தினர்த்தம் (பெரியலித்யாதி), மதுவென்றது-மதுவைப்போலே என்னை. (அ)

|இது வ்யாக்யானத்துக்குச் சேரவில்லை.

பெரியதிருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, வண்டமர்சாரல், களத்து

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (புத்தியில்சுமணர்) வேதத்துக்கு அப்ராமான்யம் சொல்லும்படி ஜ்ஞாநவீராயிருக்கிற சமணர், அப்படியேயிருக்கிற பொனத்திரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள், தாங்கள் அதிகரித்த ஸித்தாந்தங்களுக்கு ஏகாந்தமானவற்றைச் சொல்லச் செய்தேயும், இவர்கள் நம்மை அறிந்திவர்களே; இவர்களுக்கு நாம் வேண்டாவாகில், நாம் என்றால் உகந்திருக்கும் ஆராத ருக்கு உதவப்பெற்றோமென்று அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், என்றால் நாதனாய், அப்படி அயர்வறு மமார்களைதிபதியாயிருக்கிறவர் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கெல்லாம் முகம்கொடுக்கலாம் தேச மென்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிற தேசம், சந்தகர் சோலையி லுண்டானதாழ்ந்தபணைகளிலுண்டான நிழலின் கீழேபோய், வரை மகளிர்களானவர்கள் னாடோறும் தங்கள் வரலாபத்துக்கீடான மந்திரத்தைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியா தின் னுள்ள. (க)

மு.—
வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரை வணங்கும் தொண்டரைப்பரவும் சுடரொளிநெடுவேல் குழுவயலாவி கன்னுடன் கண்டல்வெள்மங்கையர்தலைவன் கலியன் வாயொலிசெய்தபனுவல் கொண்டினை பாடிம்தவமுடையார்க ளாள்வரிக்குரை கடலுலகே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அர.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (புத்தியிலித்யாதி) கீழே பஹுமுகமாக விரோ திரஸைநமருளிச்செய்தாராய், ததவஜ்ஞாந விரோதியான தூர்மதஸ்த்தரால் வரும் கலிவு வாராதபடி ரகழித்து நின்றாரென்று அவிகால்யத்தவத்தை அதுஸ ந்திக்கிரென்று ஸங்கதி.

“புத்தி” என்றது மெய்வொத்தாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியரு ளுகிரார் (வேதத்துக்கித்யாதி). அவர்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஒத்தவ றற்றைப்பெருகாளாகில், இவன் உகக்கக் கூடுமோவென்னவருளுகிரார் (இவர் கள் நம்மையித்யாதி). “எந்தை” என்றது-உயல்கண்ணமாய், “தந்தை தந்தை முதலானவர்க்கும் பெம்மாணர்” என்றக்கியருளுகிரார் (என் குலகாதனாய்) என்று. “நிழல் தாழ்” என்றதினர்த்தம் (நிழலின் கீழேபோய்) என்று. (வரை மகளிர்கள்) மகிப்பெண்கள். ... (க)

களகர பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, ௧௦-பா, வண்டமர்காவல்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டி	வண்டுகள்	நல்	வில்லடினமான
அயர்	(மதுபாநத்துக்கு) படி நதிராநின்னுள்ள	ஆலிராடன்	திருவாலி நாட்டை யுடையராய்,
சாரல்	பர்யந்தக்கிளையுடைய	கண்டல்	தானையக்கிள [த்தான
மாலிருஞ்சோலை	திருமலிருஞ்சோலை மலையிலே (எழுந் தருளி வீருக்கிற)	உல்வேலி	நல்லவேலியாக உடைய
மாமணிவண்ணரை	ஸ்ரீலாக்கியமானநீலமணி போல் ஸ்ரீமஹரமா ன வடிவையுடைய அழகரை	மங்கைபர் தலைவன் கலியன்	திருமங்கையிலுள்ளார் நிர்வாஹகரான [க்கு ஆழ்வார்
உணங்கும்	ஆஸ்ரயியாகின்ற	காய்ஒலிசெய்த	ஒலியை உடைத்தாக திருவாய் மலர்ந்தரு ளிய
தொண்டரை பரவும்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஶ்ரீதிக்கும் ஶ்வபாவ ராய்,	பணுவல்துறை கொண்டு பாடும்	இந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவியை அறவந்தித்துக்கொ பாடும்படியான [ண்டு தவமுடையார் பாக்கியவான்கள்
கடர்ஒளி	மிக்க தேஜஸ்ஸையு டையதாய்	கள்	இக்குரைகடல் கோஷியாகின்ற இந்த
கெடு வேல்	கெடுத்தான [யராய், வேலாயுதத்தையுடை	உவரு ஆள்வர்	ஸமுத்தரத்தால் குடி பூமியை [ப்பட்ட நிர்வததிக்கப் பெருவர்.
வயல்குழி	வயலாலே குழிப்பட்ட		

வாயா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டமரித்தயாதி) பரிமளம் படிந்
தாப்போலே வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணுகின்ற அள்ள பர்யந்தத்தை
யுடைத்தான திருமலையிலே ஶ்ரீமஹரமான வடிவை யுடையராய்க்
கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அழகரை, அவ்வடிவழகில் துவக்
குண்டு ஆஸ்ரயிக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை அடையுடைய எத்தும்
ஸ்வபாவராய், அநினைவிலையிலேநின்றரூப்போலே சத்ருநிரஸைத்தால்
வந்தகறைகழற்றவும் அவஸரவில்லாத கடரொளி கெடுவேலைக்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு (வண்டமரித்தயாதி) (நின்றரூப்போலே) என்ற துக்கு
(வேலைக்கையிலையுடையராய்) என்றத்தோடே அக்வயம். அதாவது-சத்ருநிர
ஸைத்திலும் எல்லையிலே நின்றவர் இதுக்கு இவரைப்போலே இல்லை என்படி.

ஜீயர் திருவடிகளை சுரணம்.

கையிலே யுடையராய், சூழ்வயிழையுடை த்தான திருவாலிநாட்டை யுடையராய், தானைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமங்கையிலுள்ளவர்க்கு சிர்வாஹநான ஆழ்வார் ஐவியை யுடைத் தாக வநுனிச்செய்த பனுவலை ஸ்வஹ்ருதயத்திலே அதுஸந்தித்துக் கொண்டி பாடுகைக்கீடான பாக்ய (ஈந்)முடையவர்கள் இக்கடல் சூழ்ந்த பூரிக்கு சிர்வாஹநாகப் பெறுவர். (30)

பெரியவாச்சான்கிள்ள திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளைசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

மூவரில் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மூவரில்ப்ரவேசம்.— இவ்விருப்பைத் தவிர்த்துப் பரம பதத்தைத் தரவேணும்மென்றபேசுதித்தநாய்; அப்போதே அது பெறு மையாலே இத்ததைத்தவிர்த்து அததைத் தருகைக்காகவத் துக்கிற இக்கேஆஸ்ரயித்தும அபேசுதித்தம்பெறாதொழிலோடுமென்று அவ ஸநாராய், அந்த அஸநாதாதிசயத்தாலே தாமான தன்மைஅழிந்து எம்பெருமானோடே கலந்து பிரித்தாளொருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், அப்பிராட்டிதான் தம்தசையைத்தான் பேசமாட்டா தே கிடக்க, அவள்படிமைப் பேசுகிற திருத்தாயார்தசையை ப்ரா ப்தராய், அவள் தன்மகள் தசையை அதுஸந்தித்து “இவளாற்றமை இருந்தபடியால்” அவளோடே அணைந்தல்லதுதரிக்கமாட்டாள்போ லேயி நுத்தது; அணைந்துவிடவல்லனோ; அன்றிக்கேமும்மனோ கோவு படுமித்தனையொ” என்று பிள்ளையும்தானே அவனைக்கிட்டியே விடு மென்று அதுதியிட்டித் தரிக்கிறுளாயிருக்கிறது.

அடி.—மூவரில் ப்ரவேசம்;—தந்தை நாயிலே எம்ஸாரத்திலே இருநி தோற்றச் சொல்லுகையாலே பரமபதத்தை அபேசுதித்தநாய், அதுக்குக்கீழ்ந திருமொழியிலே ததரித்தம்க ஆஸ்ரயித்தாயா யிருக்கச்செய்தேயும் பெருமை யாலே அந்நாய்தேசத்தாலே தமக்குப் பிறந்ததசையைப் பேசுகிறொன்று ஐவ் கதியருளுகிழர் (இவ்விருப்பையித்தயாதி). ... *.

கனகன் பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, மூவரில் மூன்முதல்வன்.

மூ.—மூவரில் மூன்முதல்வன் முழங்காரகடலுள்கிடந்து
பூவளநூந்திதன்னுள் புவனம் படைத்துண்டுமீழ்ந்த
தேவர்கள்நாயகனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவிந்தனைக் கொடியேரிடைக் கூடுங்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவரில்	தரிமூர்த்திகளில் வைத்துக்கொண்டு	தேவர்களாய	நித்யஸலரிநாதனும், கனை
மூன்முதல்வன்	ப்ரதாநனும்,	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
முழங்குஆர்	(திரைக்கிளப்பத்தாலே) பெரிய கோஷத்தை யுடைய	சோலை	மலர்விலே
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	நின்ற	ஸச்சிஷிதனும் நின்ற வனுமாய்,
கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி,	கோவலர்கோவி	இடைக்குலத்திலே
உத்தி	திருநாபியில்	ந்தனை	வந்துபிறந்துகொலித்
வளர்	வளரானின்ற		தாய்க்கேசம் பண்
பூதன்னுள்	தாமரைமலரிலே		னப் பெற்றனம்
புவனம்	ஐகத்தை		பெருமானே
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து,	கொடிவர் இ	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
உண்டு	(ப்ரளயம் வந்தவாறே) வயிற்றிலேஎடுத்தது வைத்து,	டை	இடையை யுடைய
உமிழ்ந்த	(பந்தக வெளிநாகாண) உமிழ்ந்து (இப்படி உஷிக்கிற)	கொடிவர் இ	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
		டை	இடையை யுடைய
			என்மகன்
			கூடுங்கொல் ஓ! அணைத்தேவிட வல்ல
			ளையோ? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு, (மூவரில் மூன்முதல்வன்) இத்தனை யும் கூட்டி மூவர்க்கு ப்ரதாநனென்னுதல், அன்றிக்கே மூவரில் வைத்துக்கொண்டு தான் ப்ரதாநனென்னுதல்; (முழங்காரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தாலே பெரியகோஷத்தை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகள் கூங்குரல் கேட்கும்படிவந்து கண்வளர்ந்தருளி, விலகடினைமான திருநாடுமலத்திலே ஐகத்தைஸ்ருஷ்டித்து,

அநு.—முதற்பாட்டு, (மூவரித்யாதி) “மூவரில்” என்றத்தை பஞ்சமயந்த யாக்கி ஒருதாற்பர்யமருளிச்செய்து, நிந்தாரணை ஸப்தமயந்தமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி), “உத்திதன்னுள் வளரும்புவில் புவனம் படைத்து” என்றந்வயம் விவஷித்து, உத்தியின் தானுண நன்மையை வெளி விட்டருளுகிறார் (விலகடினைத்யாதி), (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, புனைவனர். களக

பின்னைப் பளையம் வந்தவாதே வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, உள்ளே கிடந்து நெருக்குப்பட வெண்ணுதென்று வெளிநாடுகாண உயிழ்ந்து இப்படி கோக்குகிற * அயர்வதுமமரர்கள்திபதியை.

(திருமாலைருஞ்சோலைத்தொழி) இப்படி உபய விபூதியுத்தனா யிருந்துவைத்து கருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துப் பகச்சுருக்கும் இடையருக்கும் வந்தக்கேசநதைப்பரிஹரித்து, கோவந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன் சிற்பாடாய் இடக்கையும் வலக்கையும்நியாத எம் ஸாரிகளுக்கு முகம் கொடுக்கைக்காக திருமலையிலே வந்து எங்கிலி தனானன்; அவனோடே அணைக்கைக்கீடான அழகுடையவன் அணைக்கேவிடவல்லனையோ?. (க)

மு.—புனைவனர் பூம்பூம்பொழிலார் பொன்னிருமாங்ககருள் முனைவனைமுடிவரும்படைத்த முதல் முர்த்திதன்னைச் சினைவனர் பூம்பொழில்சூழ் திருமாலைருஞ்சோலைதின்ருள் கனைகழல் காணுகொகிலோ கயற்கண்ணியெங்காரிகையே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புனைவனர்	புன்னைமரங்கள் வளராநிற்பதாய்,	பூ பொழில்	அழகியவரான சோலைகளாலே
கூ	பூத்துக்கிடக்கிற	சூழ்	சூழப்பட்ட
பொழில்சூழ்	பொழிலையுடைத்தாய்,	திருமாலைருஞ்சோலை	திருமாலைருஞ்சோலையிலே
பொன்னி	திருக்காவேரியாலே	தின்ருள்	எழுந்தருளியராகின்ற எம்பெருமானுடைய
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	கனை	(ரகஷணத்துக்கிட்ட வீரக்கழல்) தவ
அயர்க்ககருள்	கொயிலாகிற மஹா நகரத்திலே (கண் வளர்ந்தருளுகிற)	கழல்	(கீழ்) தியாகின்ற உள்ள திருவடிகளை
முனைவனை	ப்ரதாநபூதனாய்,	கயல்	கயல்போன்ற
மு உலகும்	மூன்று லோகங்களை	கண்ணி	கண்களை யுடையவராய்
படைத்த	ஸ்ருஷ்டித்த [யும்	எங்காரிகை	என் மகளானவிலன்
முதல்முர்த்தி	ப்ரதாந முர்த்தியாய்,	காணுகொகிலோ	கண்டேவிடவல்லனையோ?. (உ)
தன்னை			
சினைவனர்	புனைகளானவை வளரா நிற்பனவாய்		

கனகடி, பெரிய திருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, உண்டிலகேழிணையும்.

வ்யம்.—இரண்டாம்பாட்டு (புணயித்யாதி) புணைகள் வளரா நிற்பதாய், பூத்தபொழிலை யுடைத்தாய், தானியாய்ல சூழப்பட்டி ருக்கிற கோயிலாகிற மஹாகசாத்திலே கண்வளர்க்குநுருகிற ப்ர தாமனை, மூவுலகையும் படைத்த பாதாகமூர்த்திதன்னை. புணைகள் மிக்கபூம்பொழில், ரக்ஷணத்துக் கிட்டவிரக்கழல் த்வரியாநின்ற ள்ள திருவடிகளை. அவற்றைக் காண்கைக்குக் கண்படைத்தவிலன் கண்டேவிட வல்லளையோ? (2)

மூ;—உண்டிலகேழிணையு மொருபாலகளுவிடைமேல்
கண்டியில் கொண்டுதந்த கருமாணிக்கமாமலையைத்
தீண்டி நல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
அண்டர்தம்கோவினை யின்றனுஞ்சுக்கொலென்னுயிழையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உருகுதினை யும்	ஸத்தலோகங்களையும்	தீண்டிநல்	மிக்கவலிகை அடைய னவாய்
உண்டி	எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து,	மா	பெரிய
ஒருபாலகன்	ஒரு சிறுசூழலியாய்	கரி	ஆணைகள்
ஆயிலேமேல்	ஓர் ஆஸ்தளிநிலே	சேர்	சேராநின்றள்ள
கண்டியில்	திருக்கண்வளர்க்குநு	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
கொண்டி	ளி	சோலை	மலையில்
உசுத்த	(ஆயிரிதரை நோக்கப் பொற்றேயும் என்று) உசுத்தருளுமவருய்	நின்ற	நின்றருளுமவருய்,
மா	பெரிதான	அண்டர்தம்	அண்டர்தர்வர்த்திக ளான தேவர்களு க்கு
கருமாணிக்கம லையை	கருமாணிக்கமலையோ ள் ப்ரமஹாதமான வ டிவையுடையனும்,	கோவினை	நீர்வாஹகளுன எம்பெ ருமானை

அந்.—இரண்டாம்பாட்டு. (புணயித்யாதி) "கோவலர் கோவித்தன்" என் று வெண்ணெயுண்ட வாயன் சேழ்ப்பாஸ்து நஞ்சுகயாலே, வெண்ணெயுண்ட வாயனுள அழகனைக் * (க) "கண்டகண்கள் மற்ருென்றினைக் காணுயே" என் னும்படியான னுவன் கண்ணனைக்காணுமோவென்று மனோரதிக்கெறுவென்று ளக்கதி,

"புணைகள் கண்வளராகின்றிற்" என்று பாடமானபோது (காணப்பெறுகிற திற) என்றித்தம். "புணைகள்" என்ற பாடத்தில் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். (2)

என்று இஹை ஆராய்ந்தனியப்பட்ட இன்று இந்நைக்கு
 ஆபாணங்களை யு ஆணுகும்வகால் சென்றணுகவல்லிளே
 டைய என் மகள் யோ. (௬)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) ளகலிலாகங்களை யுமியித்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபாலனாய், ஒருபவனான ஆவந் தளிர்லே கண்வளர்ந்தருளி ரக்யவர்க்கந்தி னுடையாகுணத்தைப் பண்ணப்பிபவகையானே மீரமஹரமான வடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை. (திண்டித்யாதி) எம்மஹங்களுந் கஞ்சாத தின்மை யையுடைத்தான ஆனைகள் சேராநின்னாள் திருமலையிலே தின்றரு ளின அண்டார்கர்வர்த்திகளுக்கு சீர்வாஹசனுவனை. அவனுக் கேடாக ஒப்பித்திருக்கிற இவள் அவ்வொப்பனையோடே சென்றணுக வல்லளையோ? (௬)

மூ;—சிங்கமதாயவணன் திறலாகம் முன்கேண்டுகந்த பங்கயமாமலர்க்கண்டபரணெயம்பாஞ்சடனாத திங்கள்நன்மாமுகில்சேர் திருமாலிருஞ்சேரலைநின்ற ள்கள் பிராணையின்ன நணுகும்வகால்வென்றன் னுதலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	ப்ரஹ்மாதன் வருத்தி என காலத்திலே	உகந்த	(கெடுக்கன் விரோதி யைப் போக்கப் பெற்றேயே) என் று) உகந்தருளின வனாய்,
சிங்கம்	ஆது ஆய்நரலிமஹவேஷத்தை யுடையனாய்க் கொ ண்டு	மா	மிகப்பெரிதான
அவணன்	ஒரீரண்மனுடைய	பங்கயமலர்	தாமரை மலர்போன்ற
திறல்	(வரப (௨) லத்தாலே) திண்ணிதான	கண்	திருக்கண்டனை யுடைய
ஆதம்	மார்வை	பரண	ஸர்வாதிசனாய்,
கேண்டி	எளிதாகக் கிழித்து		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே அரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டவன் தான் ஆலையாமரத்தினிலேமெலொரு பாலகளுகையா லே அவன் படியையுஹைத்திக்கிரொன்று ளங்கதி.

(திண்மையாலும்) திறலாலும். "மா-பெருமையையுடைத்தான கரி" என் று சப்சார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, எத்தகைகாட்டிலும் பெருமை என்னவரு ளுகிரார் (எம்மஹங்களித்யாதி). ... (௬)

கனலர பெரியதிருமொழி, க-ப, க-நி, ரு-பா, தானவன்.

எம்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்,	திருமாலிருள்	திருமாலிருள்சோலை
பரமசுடரை	"பரமஜ்யோதி" என்	சோலை	நிலை
	று சீருதியில் ஒத்	சின்ற	வந்து ஸர்நிவிரிதனாய்,
	படுமவனாய்,	நக்கள் பிரான	கமக்கு எனியனான எம்
திங்கள்	சந்தரபதத்தளவும்	என்	என்னுடைய
மாழுகில்	மேக, நடு) பதத்தளவும்	நந்துதல்	அழகான தெற்றியை
சேர்	ஒங்கின சிகரத்தையு	இன்று	புடையான விவ
	டைத்தாய்	இன்று	இன்றைக்கு [ன்
கல்	விலகதனயான	நன்னுரும் கொல்	சென்று கிட்ட வல்ல
			ளையோ. (ஈ)

வ்யா.—காலாம்பாட்டு, (சிங்கமித்யாதி) ஸிம்ஹலேஷத்தித யுடையனாய் ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே தீண்டினதான மார் வை அராயலே கிழித்துச் "சிறுக்கன் விரோதியைப்போக்கப் பெற்றோமே" என்று அத்தாலே உகந்தவுகப்புத்திருக்கண்ணிலே தோற்றும்படி யிருக்கிற ஸர்வாதிகளை. "ஐயநீ - ஜ்வலந்தம்" என்கிறபடியே திருமேனியிலே பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. (சிங்கமித்யாதி) சந்தரபதத்தளவுமோங்கின சிகரத்தை யுடைத் தான திருமேனியிலேவந்து ஸர்நிவிரிதனாய் எமக்கெனியனானவனை. அவ்வெனியைக்குத் தோத்திருக்கிற இவன் கிட்டவல்லளையோ?

மு;—தானனைவேள்விதன்னில் தனியேகுறளாய் சிமிர்ந்து வானமுமன்னகமு மனந்த திருவிக்கிரமன் தேனமர் பூம்பொழில்சூழ்திருமாலிருள்சோலை சின்ற வானவர்கோளையின்று வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

வ்யா.—காலாம்பாட்டு, (சிங்கமித்யாதி) * ஆலையாவத்தினிலேமெனரு பாலகனாய்த்நானே * பெரியனாகி வந்தவனுடைய வேண்டுகந்தவனாகத் தோற் றி, அவ்வபதாரத்தை அதுவந்திக்கிரவென்ற ஸங்கதி.

"பரணை" என்று - பரதவம் சொல்லியிருக்க; "பரஞ்சுடரை" என்று- மீளவும் பரதவம் சொல்லுவானென்னென்பன; தத்துபவத்தில் சொல்லுகிற திருமேனிப்புக்கர் விவசுதிதமென்றருளுகிரார் (ஜ்வலந்தமித்யாதி). "நக்கள் பிரானை" என்று - தான் *பெட்டவளாகையாலே "என்னென்னுதலே" என்ற துக்குத் தன்னைப்போலே *பெட்டவனென்று தாற்பார்ய மருளுகிரார் (அவ் வெனியைமித்யாதி).

... (ஈ)

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, நேசமிலாதவர்தரும், களஉக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவன்	மஹாபலியினுடைய	தேன் அயர்	தேன் மிக்கு
வேன்விதன்னி	யாகத்திலே	பூ	பூத்திருந்துள்ள
வ்		பொழில்	சோலையாலே
தனியே	தனியே	சூழ்	சூழப்பட்ட
குதளாய்	வாமநவேஷத்தைக்	திருமலைக்கு	திருமலைக்கு சோலை
	கொண்டுபோய்ப்புக்கு	சோலை	யிலே
கிமிர்ந்து	(மூன்றடியிரந்துபெற்று)	நின்ற	வந்துநின்றவனாய்,
	வளர்ந்து	வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வானமும்	அந்தரிக்ஷாதி லோகம்	கோனை	நிர்வாஹகளுள் ஸர்வே
	களையும்		ஸ்வரனை (என்மக
மண் அகமும்	பூ (ஊர்) மயாதிலோக		ளான விவள்)
	ங்களையும்	இன்று	இற்றைக்கு
அளந்த	அளந்து கொண்ட	வணங்கித்தொழுவல்லன்கொலோ (டு)	
திரிவிக்கிரமன்	திரிவிக்கிரமனாய்,		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய யாகத்திலே ஆஸூரப்ரக்ருதிகள் நடுவே தனியேவாமநவேஷத்தைக் கொண்டுபோய்ப்புக்கு வளர்ந்து, பூம்யந்தரிக்ஷாதிகள் மூன்றடியாலே அடங்கும்படி அளந்தவன். தேன்யிக்குப் பூத்திருந்துள்ள சோலையாலேசூழப்பட்ட திருமலையில்வந்து நின்ற * அயர்வறுமமரர்களதிபுதியை அவர்களோடொத்த ருசியுடைய விவள் வணங்கித்தொழுவல்லன்கொலோ? (டு)

மு;—நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்குமரியான் வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான் நேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமலைக்குச்சோலைநின்ற நேசவனம்பிதன்னைக்கென் டையொன் கண்ணிகாணுகொலோ.

அந்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) * பரியனாகி வந்தவனுடைய கீண்டுகந்தவன் படியைக் கீழதுஸந்தித்தாராய், * உவந்தவுள்ளத்தையுலகமளந்தவன் அலனையாகையால் அவன்படி தன்னையதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வானவர்கோனை” என்கையால் (க) “நமஸுபூஷணாநிந- நம இத்யேவவாதிந?” என்பார்படி இவளுக்குண்டென்னுமது தொற்ற “வணங்கித்தொழ” என்று துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிரர் (அவர்களோடித்யாதி). ... (டு)

(க) பாச-சாந்தி-௩௬௭-௨௨,

களு. உ. பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, நேசமிவாதவர்க்கும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நேசம்	பரபக்தியானது	நேசம்எல்லாம்	எல்லாச்சேதகர்களாலு
இவாதவர்க்கும்	இவ்வாதவர்களுக்கும்	ம்	[குறிய]
நினையாதவர்	(சஸ்வரனில்லையெ	வணக்கும்	ஆர்வர்க்கப் படுமவ
ர்க்கும்	ன் னைக்காகிலும்)	திருமாவிருஞ்	திருமாவிருஞ் சோலை
	தத்விஷய எம்ருதி	சோலை	யிலே
	யில்லாதவர்களுக்கும்	நின்ற	வந்து ஸத்திஹிதனாய்,
அரியான்	கிட்டக்கூடாதவளு	நேசவாய்பிதன்	பாபுரஸ்தசேபுரையி
	ய், (பரபக்தியையும்,	னை	ருக்கிற எம்பெருமா
	அத்வேஷத்தையும்	னை	னை,
	பிறப்பிக்கக்காச)	செண்டை	செண்டை மதல்யம்
வாகம்	பரிமளப்ரசரமான	போலே	போலே
மலர்	படிப்பக்களையுடைய	ஒண்	ஒளிபொருத்திய
பொழில்	சோலைதளாலே	கண்ணி	கண்களையுடையளான
குழி	குழப்பட்ட	விவள்	விவள்
வடமாமதுரை	திருவடமதுரையிலே	காணும்கொல்லு	கண்டெவிட வல்லளே
பிறந்தான்	வந்தவதரித்தவனாய்,	யோ?	(ச)

வ்யா:—ஆறும்பாட்டு. (நேசமிவாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்கு மரியான்) பரப (ஓ)த்தியில்லாதார்க்கும், சஸ்வரனில்லையென்னைக்கா கிலும், நினையாதவர்க்குமரியான். "சதுர்விம்ஸாதிதத்வாத்யிகையா யிருக்கும் ப்ரக்ருதி, பஞ்சவிம்ஸுகள் ஆத்மா, ஷட்விம்ஸுகள் சஸ்

அநி:—ஆறும்பாட்டு. (நேசமித்யாதி) * உலக்த வுன்னந்தனாயுலக மனத்த வன் * கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவனை அதிமாதுஷசேஷ்டி தக்களாலே ஸ்மரிப்பிக்கையாலே மூதற்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதனான கோவலர் கோவித்தனு டைய இவ்யசேஷ்டிதக்களை மூன்று பாட்டாலே அதுஸந்திக்கிறாரென்று ளங்கதி.

"நேசம்-அதின்வேஷமாய், அதில்லாதவர்" என்றபோதே, நினையாமை ளித்தமன்றோ? "நினையாதவருக்கும்" என்று சொல்லுவானென்னென்ன; இதுக்கு இரண்டவிதமாக வருளுகிறார் (சஸ்வரனித்யாதி வாக்யத்வயத்தா லே). இத்தால் சஸ்வரன் விஷயத்திலும் நிஷேதார்த்த ஸ்ம்ருதியில்லை யென் றும், தத்வபரிசுணகம் நானுமில்லையென்னவும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடிபரிசுணக மில்லாதவரென்றும் தாத்பர்யத்வயம் சொல்லிற்றாயிற்று. அன்றிக்கே கீழ்வா க்ய விவரணம் "சதுர்விம்ஸாதித்யாதி" என்று-ஏகாத்மமாகவுமாம். நேசமில்

வரன்" என்று பரிசுணிக்கிறதில்லை என்று மதுவுயிர்நிற்கிக் கிருக்கை. இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று. பாபத்திற்கும் அத்வேஷத்துக்கும் வாசியைவாய்தே தன்னைக் கொடுப்பானொருவனென்னக. (வாசியித்யாதி) பாபத்தியையும் அத்வேஷத்தையும் பிறப்பிக்கக்கூக வந்தவதரித்தவன். (தேசமித்யாதி) அந்த அவதாரப(ந்)வயிருக்கிறபடி. (தேசவகம்பிதன்னை) ப்ரபலந்த கேசுனாயிருக்கிறவனை. (கெண்டையித்யாதி) அக்குழலுக்குத் தகுதியான அவயவசோபையையுடையவன் கிட்டவல்லனேயோ? (க)

மூ;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரி கொம்பொசித்து கள்ளச்சகடுதத்த கருமாணிக்க மரமலையை தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற வள்ளலைவானுதலான் வணங்கித்தொழ வல்லன்கொலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	ப(2)காணாரணுடைய	கருமாணிக்க	கருத்துப் பெறுத்திரு
வாய்	வாயை	மரமலையை	ப்பதொரு மாணிக்க
பிளந்து	கிழித்து,		மலைபோலே ம்ர
பொரு	புத்தொர்முகமாய்		மஹாமான வடி
மா	பெரிய வடிவையுடைய	தென்	தெளிந்த
கரி	யதான	அருவி	அருவிகளானவை
	குவலயா பீடத்தினு	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடாநின்
	டைய	திருமாலிருஞ்	துள்ள
கொம்பு	கொம்பை	சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை
ஒசித்து	முறித்தெறித்திட்டி,	நின்ற	யிலே
கள்ளம்	க்ருத்திரிமமே வடிவான	வள்ளலை	வந்து நின்றருவினை
சகடு	சகடாஸூரனை	வான்	பரமோதாசன யிருந்து
உதைத்த	திருவடிகளால் தூச	துதலான்	ள்ள ஸர்வேஸ்வர
	ளாய்ப் போம்படி.		ஒளிபொருத்திய [னை
			செற்றியைய யுடையளா
			ன விவன்

பண்ணியருளிய, வணங்கித் தொழ வல்லன்கொலோ.

லாதவருக்கு அரியன் என்னலாம்; த்வேஷாதித்யத்தாலே. நிஷேதார்த்தமும் நினையாதவர்க்கு அரியன் என்னவேணுமோவென்ன. பலித்தவர்த்தத்தை அருளுகிருர் (இத்தாலித்யாதி). (அத்வேஷத்துக்கும்) என்றது - அக்யார்த்தமாலிலும் நினைத்ததுக்குமென்னை. இத்தால் கண்டரகர்ணிகளுக்கும் மோகந்ததைக் கொடுத்த கர்ணமயின திசயம் சொல்லிற்றுயிற்று.

௯௭௨௪ பெரியதிருமொழி, ௬-ப, ௬-தீ, ௮-பா, பார்த்தனுக்கு.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) பகாஸூரன் வாயைக் கிழித்து, புத்தோந்முதமாய்ப் பெரியவடிவையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்த குவலயாபிடத்தினுடைய கொம்பை அகாயாலேகப்போக்கி, க்ருத்ரிமசகடமானது-முலைவரவு நாழ்த்துச் சிறி நியிர்த்த திருவடி களுக்கிலக்காய்த்துணாய்ப் போம்படிபண்ணி, விரோதிநிரஸநத்தாலே வளர்ந்து புகர் பெற்று நின்றநிலை. (தெள்ளருவியித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்தால் வந்த ஸ்ரமமடைய ஆற்றலாம்படியான தேசமாயிற்று. தெளிந்த அருவிளானவை கொழித்தெறடா நின்றுள்ள திருமலையிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாரம்பண்ணிக் கொடுநிற்கிற வளை; அந்த ஓளதாரயத்துக்கு நாம் இலக்காக வேணுமென்றிருக்கிற இவளுடைய மகோரதம் ஒரு ஈதத்தலைக்கட்டவற்றேயோ?..(௭)

மூ;—பார்த்தனுக் கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர் முன்நின்று காத்தவன்றன்னை விண்ணோர்கருமாணிக்கமாமலையை தீர்த்தனைப்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ் சோலைகின்ற மூர்த்தியைக்கைதொழவும்முடியுங்கொலென் மொய்குழற்கே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ஸத்ருபகஷமான தூர்	தீர்த்தனை	பரமபவீதரனாய்,
	யோதகாதிகள் மி	சூ	தர்ஸநீயமான
	கைத்தவன்று	பொழில்	சோலைகளாலே
பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுனன்பக்கலிலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
அருளி	க்ருபை பண்ணி	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	சோலை	யிலே
ஒரு	அத்விதீயமான	நின்ற	வந்து ஸர்வநிவந்தனான
தேர் முன்நின்று	ரதத்தின் முன்னே நின்று	மூர்த்தியை	ஸர்வேஸ்வரனை
காத்தவன்றன் (அந்த அர்ஜுனனை)	கோக்கினவனாய்,	என்	என்வயிற்றில் பிறந்த
னை	நித்யஸாலிகளுக்கு	மொய்குழற்கு	ஆடர்ந்த கூந்தலையு
விண்ணோர்	நீலபர்வதம்போல் அது	கைதொழவும்	அவனைத்தொழுதலும்
கருமாணிக்க	மாவ்யமான வடி	முடியுங்கொல்	தலைக்கட்டிமோ?..(௮)
மாமலையை	வையுடையனாய்,		

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) தாத்பர்யமருளிச்செய்து சுப்தாந் தீர்த்தமருளுகிரூர் (தெளிந்தவித்யாதி). "வணங்கித்தொழி" என்கையாலேமகோரதம் இவளுக்கிதுவெயென்றருளுகிரூர் (அர்ஜய்த்யாதி). ... (௭)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-நி, கூ-பா, வலம்புரியாழியனை, களஉரு

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கன்றருளி) சத்ருபக்யமான தூர்யோ தகா நிகள் மிகைத்தவன்று, க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனன் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி பாரதஸமரத்திலே சத்ரு நிரஸநத்துக்குப் பரிசுரமான தேரிலே ரதியைச் சீறுமவனுக்குத் தானிலக்காய்க்கொண்டு உடம்புக்கீழிடர்தே வெறுங்கையோடே நின்றது, அவனை ரோக்கினவனை. ஒருவிபூதிக்காக முன்நின்றபடி சொல்லுகிறது. இப்படி சத்ருக்கள் முன்னே தன்னை அழிவுக்கிட்டவனை. இப்படி ரோக்கினவன்றொன்றின்னில்; (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் பரிந்து நோக்க, அவர்களுக்கு அறுபால்யமாய், ஸ்ரமஹரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை.

(தீர்த்தனை) அவர்களுக்கு அவ்வடிவை அறுபவிக்கைக்குக் கொடுத்தக் கொண்டிருக்கிற விருப்பு - தன்பேறுகையால் வந்த சத்தியையுடையவனை. (பூம்பொழிவித்யாதி) அவர்களுதுபவித்த வடிவழகை இங்குள்ளார் இழவாதபடி தனக்குவாஸஸ்த்தாசமாகப் போரும்படி தர்ஸநீயமான பொழிலாலே குழப்பட்டதிருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கைதொழவித்யாதி) தன்மயிர்முடியாலே இவனை துறவக்கவல்ல இவள் அவனைத் தொழுதாளாய்த் தலைக்கட்ட வல்லனையோ?

மு;--வலம்புரியாழியனை வரையார் திரடோளன்றன்னைப் புலம்புரிநூலவனைப்பொழில் வேங்கடவேதியனைச் சிலம்பியலாறுகடைய திருமானிருஞ்சோலைநின்ற நலந்திகழ்காரணனை நனுகுங்கொலென்றன்னுதலே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலம்புரி	வலம்புரிச்சங்கையும	புலம்புரி	கண்டாரிந்தரியங்கள்
ஆழியனை	திருவடழியையமுமுடை		தன் பக்கல்துவக்
வரைஆர்	மலையேலே [யனாய்,		கும்படியான
திரன்	திரண்டிருந்துள்ள	நூலவனை	திருயஜ்ஞோப வீதத்
தோளன் தன்	திருத்தோள்களை யு.		தை யுடையனாய்,
னை	டையனாய்,		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கித்யாதி) பார்த்தன்தேரூர்த்தது ஒருபார்த்தனுக்காகவோ? ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்காகவும், தேவர்களுக்காகவுமன் றேவென்னை; அது உபலக்ஷணமென்கிறார் (ஒருவித்யாதி). (அ)

களஉக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, வலம்புரியாழியனை.

பொழில்:	சோலைகுழந்த	நின்ற	வந்து ஸங்கிணிதனாய்,
வேங்கடம்	திருவேங்கட மலையிலே	நலம்திகழ்	வழுந்தருளிய,
	இன்றருளுமலனாய்,	நாரணனை	தன்மைவிளங்காநின்ற
வேதியனை	வேரைக ஸமதிகம்யனாய்,	என்	ள்ள
		என்	சூயங்கராயணனை
சிலம்பு இயல்	தூபுர கங்கையை யு	நல்துதல்	என்வயிற்றில் பீறந்த
ஆறடிடைய	டைத்தான		கனாய்
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலையிலே	நணுகுங்கொல்	விலகாணமான தெந்
சோலை	லே	(அநனைக்) கிட்டிவிட	நிணையுடையளான
			விவன்
			வல்லளையோ. (க)

வ்யா:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) ஆயிரிக ரக்ஷணத்துக்கீடான பரிசுரத்தை யுடையவனை. அப்பரிசுரத்தை யொழியவும் ரக்ஷிக்கைக்கீடான தோள்மிடுக்கை யுடையவனை. ரக்ஷித்திலனையாகிலும் விடவொண்ணாதபடி தண்டாரிந்தரியங்கள் தன் பக்கவிலே துவக்கைக்கீடான திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவனை. ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்காக ரக்ஷயவர்க்கமுள்ள விடத்தேடி, வேரைக ஸமதிகம்யனாய்வைத்துக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே நின்றவனை. அது தன்னைப் பரதவத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படி எத்தனையேனும் சாலத்தண்ணியர்க்கும் முகம் கொடுத்ததுக்கொடு இத்திருமலையிலே நிதகிற நீர்மையில்வற்றத்தையுடையவனை. நித்யலுபிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்கமுகம் கொடுத்ததுக்கொண்டிருக்கிற விடமிதே இவ்விடம். ஸவர்க்கத்தில் அபஸரஸஸுக்கள் வந்தாஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய சிலம்பினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடையது:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) கோவலனானவன் * மந்திபாய் வடவேங்கடவனாகையாலே, வடமாமலைப்பனை அதுபலித்துக்கொண்டு, தென் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் அழகனையும் கோர்த்து அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

அது:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) கோவலனானவன் * மந்திபாய் வடவேங்கடவனாகையாலே, வடமாமலைப்பனை அதுபலித்துக்கொண்டு, தென் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் அழகனையும் கோர்த்து அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

* புலன்களையத்தன் பக்கவிலே, புரியும்படியான-திரும்பும்படியான என்று சந்தார்த்தமாய் தாற்பரியம் (ரக்ஷித்திலனித்யாதி). "அபஸரஸஸுக்கள் ஆஸ்ரயிப்பார்கள்" என்று சேஷம்பூரித்து, வாக்யந்வயமாக யொஜிப்பது. (ஸ்வபாவத்தை) - சப்திக்கையைய. (க)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, கடு-பா, தேடற்கரியவனை. ௨௩௩

ந்தான ஆற்றையுடைய திருமணியிலேவந்து நிற்கிறகல்யாணீருணங்
களாலும் உஜ்ஜ்வலிதருகாநின்னுள்ள ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வர
னைக் கட்டுகைக்குப் போக்யமான அழகையுடைய இவன் அவனைக்
கிட்டிலிட வல்லனையோ? (க)

முடி—தேடற்கரியவனைத் திருமாவிருஞ்சோலை நின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழை காணும்மென்று
மாடக்கொடியமதின்குழி மங்கையார் கலிகன்றிசொன்ன
பாடல்பனுவல்பத்தம் பரில்வார்க்கில்லை பாவங்களே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேடற்கு	(ஸ்வயத்தந்தாலே) தேடுகைக்கு	கொடி மதிகள்	கொடிகளோடு கூடின திருமதிகளாலே
அரியவனை	அபாக்கியம்,	குழி	குழிப்பட்ட
திருமாவிருஞ் சோலை	திருமாவிருஞ் சோலை யிலே	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளார்க் குப்ரதாரண
நின்ற	வந்து ஸர்வரிதனாய்,	கலிகன்றி	கலியன்
ஆடல்பறவை யனை	பெரிய திருவடியை வாஹமாதலுடைய ளுள் ஸர்வேஸ்வர னை	சொன்ன பாடல்	அருளிச்செய்த பாடலான
அணியும்	நரிக்கப்பட்டனவான	பரில்வார்க்கு	அப்யஸிப்பார்க்கு
இழை	ஆபரணங்களையுடைய ளான விவள்	பாவங்கள்	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங் களான பாபங்கள்
காணும் என்று மாடம்	காணும்மென்று, மாடங்களில் காட்டின	இல்லை	கழியப்பெறும். (க)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கரியவனை) தானே தன்னைக்
கொடுவந்து காட்டில் காட்டுமெத்தனையல்லது, ஸ்வயத்தந்தால் ஒரு
வராலும் ப்ராபிக்க அரிதானவனை. (திருமாவித்யாதி) திருவடி திருத்
தோளிலே ஏறித்திருமணியிலே வந்து தன்னைத்தானே கொடுவந்து
காட்டினவனை. அவனைக்காண்கைக்கிடாகத் தன்னை அலங்கரித்துக்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கரியவனை) "அணி-நரிக்கப்பட்ட, ஆய்-
ஆன, இழைகளையுடையவன்" என்றும் தாத்பர்யம் (அவனையித்யாதி). "காணு

களஉ அபெரியதிருமொழி, க-11, 30-நி, எங்களெம்மிறைப் ப்ரவேசம்.

கொண்டிருக்கிற இவள் காணாமென்று, மாபக்கொடிகளோடுகொண்டின
மதிங்கள் இவற்றாலே சூழ்ந்திருக்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் ப்ர
தாரான ஆழ்வாரருளிச்சொந்த பாடலான பனுவல்பத்தையும்
அப்பயஸ்ப்பார்க்குப் ப்ராப்திப் ப்ரபந்தகங்காடய்த் தும்போம். காணும்
கொலோ என்கிற ஸம்சயம் இவர்தம்மோடேயாம், இவருடையப் ப்ர
பந்தத்தை அப்பயஸ்ப்பார்க்குப் ப்ராப்தியில் ஒருகண்ணழிவில்கை.

பெரியவாச்சான்றிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
எங்களெம்மிறைப் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—எங்களெம்மிறையின் ப்ரவேசம்:—ஸர்வாபேகிதப் ப்ரத
னாய்க்கொண்டு திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையை அநுஸந்தித்
தார்க்கிழ். அத்தனைபொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஸ்ரிதர்க்கே ஸ்வம்
மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையை
அநுஸந்திக்கிரார். அவன் பண்டு, பெற்ற தமப்பன் பகையாக
ம்” என்றது - காணுகொலோ என்று ஸம்ஸயித்து நிஸ்ஸயித்த நிஸ்ஸய
மென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிரார் (காணுகொலென்கிற வித்யாதி).
ஸம்ஸயபூர்வகமாக நிஸ்ஸயிக்கவேண்டாதே, முதலடியிலேதானே நிஸ்ஸயி
மென்கை. (30)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆர;—எங்களெம்மிறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே “மூவரில்
முதல்கன்” இதுபாதியாலே பொதுவாக கைலருக்கும் உபகரித்தபடிக்களை
அநுஸந்தித்தவர்-இத்திருமொழியிலே “எங்களெம்மிறை” என்று உபகரித்த
படியைத்திருவுள்ளம்பற்றி-ஸங்கதியருளுகிரார் (ஸர்வேத்யாதி). (ஸர்வாபேகி
தப் ப்ரதனாய்) என்றது - ஸர்வருக்கும் அபேகிதங்களைக்கொடுப்பானாய் என்கை.
அளாத(ந)ர்க்கேஸ்வம்மானபடியை உபபாதித்துக்கொண்டு நிசயிக்கிரார் (அவ

பரியதிருமொழி, க-ப, 80-தி, க-பா, எங்கெனம்மிறை, களஉக

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குதவி, அவன் விரோதியைப்போக்கி *அதி
 ருங்கழல் பொருதோளிரணியனாகம் பிளந்தரியாய், உதிரமீனந்த
 கையோடே நிற்கிற தேசமென்றும், அவன் தான் அநேகமவதாரங்
 கள்பண்ணி ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவினவென்றும் நினைத்து, அத்தனை
 பொறுவான நிலைவிடுத்து ஆஸ்ரிதர்க்கே ஸ்வம்மாய்க்கொண்டு
 திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிறவனுடைய ஸௌவப்ப
 த்தை அதுஸந்தித்துப் பராய் அதுபவிக்கிறார். ப்ரஹ்லாதா திகளுக்கு
 (க) “கூந் ஸ்ரீஸ்ரீ கங்கா ஸ்ரீஸ்ரீ மத்தஸஸர்வமஹம்ஸர்வம்” என்னலாம்
 ப்ரஹ்ருதயத்தை விடாதேயிருந்து ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணாமவன்
 திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்திவீரனானென்கிறார். *

மூ;—

எங்கெனம்மிறையெம்பீரா விமையோர்க்கு காயகனேத்தடியவர்
 தங்கள் தம்மனத்துப் பிரியாதருள்புரிவான்
 பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்யப் பொன்களேசிதறவிலக்கொளி
 செங்கமலமலரும் திருக்கோட்டியூரானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கள் எம் இ	எங்களுக்கு அஸாதார	அருள்புரிவா	(அவர்களுக்கு)ப்ரஸாத
றை	ண ஸ்வாமியாய்,	ன்	த்தைப் பண்ணாமவ
எம்பீரான்	எங்களுக்கு அஸாதார	பொங்கு	னானெம்பெருமான்,
	னோபகாரகனாய்,	தன்	கிளர்த்தியையுடைய
இமையோர்க்	நித்யஸூரிகளுக்கு	அருவிசெய்ய	தாய்
கு			ருளிர்ந்திருந்துள்ள
நாயகன்	நிர்வாஹகனாயும்,		அருவிசெய்ய அருவிசெய்ய
எத்து	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு		(அருவிகள் நீர்யாரு
	கின்றன		தே ஒழுக்குமாயோ
அடியவர்தக்	அடியார்களுடைய	புகம்	மேகங்களானவை [லே)
கள் தம்		பொன்களே	பொன்களையே
மனத்து	நெஞ்சிலே	சிதற	சித்த
பிரியாது	பிரியாதேயிருந்து		

னித்யாதி). முதற்பாட்டி ஸ்வாமேயத்தையருளுகிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). ப்ர
 ஹ்லாதன் கிமித்தமாக்ருவிகள் கோஷ்டிபண்ண; அதுக்காகப்ரந்யஸூமாயை
 யாலே திருக்கோட்டியூரென்றுபேராகையாலே (ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு) என்று.

(க) வி-பு-க-கக அரு.

களம் பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பர, எங்களெம்மிறை.

(அத்தாலே)	அலரும்	(மாறாதே) அலரான்
இலங்குள்ளி மிக்க ஒளியையுடைத்	திருக்கோட்டி	திருக்கோட்டியூரிலே
தாய், [எவை	யூரானே	ஸந்திஹிதஞ்ஞ
செம்கமலம் செந்தாமரைமலர்களா		வன். (ச)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (எங்களித்யாதி) எங்களிலே விரிந்த சொல்லு "எம்" என்று; எங்கள் ஸ்வாதிஎன்றபடி. (எம்பிரான்) உபகாரகன். (இமையோர்க்குநாயகன்) * அயர்வறுமமரர்களதிபதி அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து ஆர்ந்திரான் எங்களுக்கு ஸ்வாமியாய், உபகாரகனுமாய். (எத்தடியவர்தங்கள் தம்மனத்து) "அடியவர்தங்கள்" என்றது - அடியவர்க்கென்றபடி. தம் திருநாமத்தைச் சொல்லி எத்தம்படியாக கெஞ்சைப்பிரியாதேயிருந்து அவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவான். பொங்கென்று - மேலுக்கு. புதம்-அம்புதம்;- ஆகிறது-மேகம்.

(பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்ய) கிளர்ந்து ஸ்ரமஹாமான அருவிகள் கீர்மாறாதே ஒழுக்குமாபோலே. (புதம்பொன்களைகிதற) மேகம் பொன்களையே சிந்த. அத்தாலேமிக்க ஒளியையுடைத்தாய், செந்தாமரைகள் மாறாதே அலர்ந்ததிருக்கோட்டியூரிலே ஸந்திஹிதஞ்ஞவன். (ச)

அரு;-முதற்பாட்டு.(எங்களித்யாதி). "எங்கள்" என்றும், "எம்" என்றும் புரருத்தமன்றேவென்ன (எங்களிலேயித்யாதி). "எங்கள்" என்றபதத்திலுஅர்த்தத்தைத்தானேவிவரிக்கிறசொல்வென்றபடி. இரண்டுபதம்சொன்னதுக்குப்பயோஜகம் (எம்மென்றித்யாதி). அஸாதாரணயந்தொற்ற "எம்மிறை" என்று விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. "எம்பிரான்" என்றவிடத்திலும், "எம்" என்றது அஸாதாரணயத்பாதகமென்று விவகரித்தருளுகிறார். (உபகாரகன்) என்று. "தங்கள்" என்றும், "தம்" என்றும் இரண்டிருக்கையாலே, இதுவும் விரிந்த சொல்லாகை உகிதமென்று விவகரித்து, அடியவரானதங்களுக்கே, அஸாதாரணமான-பல்யமானவென்று விவகரித்தருளுகிறார் (அடியவரித்யாதி).

(பொங்கென்று) என்றது-"பொங்குதண்ணருவி" என்றதென்றபடி. (மேலுக்கு) என்றது-புதமென்கிறபதத்துக்கு மேலேயிருக்கிற செய்யவென்கிறபதத்துக்கென்றபடி. இப்படி அர்த்தத்தக்கரமத்திலே அர்த்தமருளுகிறார் (கிளர்ந்தித்யாதி). "செய்ய" என்றது-ஒத்தவென்றும், (ஒழுக்குமாபோலே) என்றது. (ச)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கடு-தி, உ-பா, எவ்வநோய், வசக

மு;—எவ்வநோய்தவிர்ப்பானெனமக்கிறையின்னகைத்துவர்வாய்நிலமகள்
செவ்வீதோயவல்லான் திருமாமகட்கினியான் [கம்
மொளவல்மாலையென்டாமும் மல்லிகைமாலையோடு மனைந்தமாரு
தெய்வநாறவரும் திருக்கோட்டியூரானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எமக்கு	எனக்கு	இனியான்	போக்யபூதனான
இறை	வகுத்த ஸ்வாமியாய்,	வண்டு	எம்பெருமான்,
எவ்வம்	துண்கரவஹமான	ஆகும்	வண்டுகளானவை
நோய்	வியாதிகளை		(மதுபாநார்த்தமாக)
தவிர்ப்பான்	போக்குகைக்காக,		ஆடரகின்றான்
இன்கை	புன்சிரிப்பையும்	மொளவல்மலை	ஜா திமல்லிகைப் பூமா
துவர்வாய்	சிவந்த அதரத்தையு	மல்லிகைமலை	மல்லிகைப்பூமலை
	முடைய	யோடும்	யோகும்
நிலமகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியி	அணைந்த	கடியணைந்த
	னுடைய	மாருதம்	காற்றானது
செவ்வீ	செவ்வியை	தெய்வம்	நாற அப்ராக்குதமான பரிம
தோயவல்லான்	அநபவிக்கவல்லனாய்,	வரும்	எத்தை கந்தி(X ²)
	(அத்தாலே) [கு		க்கவந்துவா வா நித்திற
திருமாமகட்டு	பெரியயிராட்டியாருக்		திருக்கோட்டியூரான். (உ)

அவு.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்முடைய துண்கங்களை யெல்லாம்
போக்குகைக்காகப் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருக்கோட்டியூரி
லே ஸந்திஷிதனானென்கிறார்.

வ்யா;— (எவ்வநோய்த்யாதி) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாகை

அந;—இரண்டாம்பாட்டு. (எவ்வநோய்த்யாதி). கீழ்தமக்கு அனாதாரணஸ்வா
மியாய் அருள்புரிவானென்றகுளிச் செய்தார். இதில் புருஷகாரணம்பத்தி
குண்டவற்றிருக்கையாலே நம் துண்கங்களைல்லாம் போக்குமென்று அதுஸந்
திக்கிறுமென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அவதாரிகையருளுகிறார் (நம்மு
டையவியாதி).

“எமக்கிறை - எவ்வநோய் தவிர்ப்பான்” என்றநவமித்து, எவ்வம் - துண்க
மாய்ததாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி). வண்டோடு-மொளவல் இத்யாதிக்கவ

யாலே நம்முடைய தூக்காவஹமான வ்யாதியைப்போக்கும் ஸ்வபா
வனாய். (இன்னகைத்தவரவாய்) இனியகையையும் சிவந்த அந்தாத்
தையுமுடைய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய செவ்வியை அநுபவிக்க வல்
வனாய். அத்தாலே பெரியபிராட்டியாருக்குஇனியன். (க) “^௧சு^௨பூ^௩ந^௪
௧௦^௫தி-^௬க^௭வ^௮க^௯ப^{௧௦}ரா^{௧௧}த்த^{௧௨}ய^{௧௩}தி” என் அசூற்றம்பொறுப்பிப்பாளொ
ருத்தியும், பொறைக்கு உவாத்நாயிருப்பாளொருத்தியுமாகக் கூடி
இனியனாயிருக்கிறவன். (மெளவனித்யாதி) மெளவல் மாலையோடும்
மல்லிகைமாலையோடும் மதுபாநம்பண்ணின வண்டிகள் ஆடாநின்
றன. இவற்றோடேகூடி அணைந்தமாருதமுண்டு-காற்று, அதுஅப்பரா
க்ருதமான பரிமளத்தை கந்தி (K^௧) க்கவந்து உலாவாநிற்கும்
திருக்கோட்டியூரானே. (உ)

மு;—வெள்ளியான்கரியான் மணிநிறவண்ணன்விண்ணவர் தமக்கிறையெமக்
கொள்ளியானுயர்ந்தா னுலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தான் [தகை
துள்ளுநீர்மொண்டு கொண்டு சாமரைக்கற்றை சந்தகமுந்திவந்
தெள்ளுநீர்புறவில் திருக்கோட்டியூரானே. .. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியான்	(க்ருதயுகத்திலே)	எமக்கு	எனக்கு
கரியான்	(கலியுகத்திலே) கறுத் தநிறத்தையுடைய னாய்,	ஒள்ளியான்	தன்னழகைக் கரட்டி த்தந்தவனாய், (ப்ரளயகாலத்திலே)
மணிநிறவண் ணன்	(த்வாபரயுகத்திலே) பாசியின் பசும்புறம் போன்றநிறத்தையு டையனாய்,	உலகு எழும்	ஸப்தலோகங்களை யும்
விண்ணவர்	நித்ய ஸூரிகளுக்கு	உண்டு	திருவயிற்றிலேவை த்து நோக்கி
தமக்கு	நிர்வாஹகனாய்,	உமிழ்ந்தான்	(பிறகு) வெளிராடு காண உமிழ்ந்தனர் வேய்வரன்,
இளற	ஸர்வஸ்மாத்தபரனாய், (இப்படியிருந்தும்)	துள்ளும்	குறத்திலைகளை யுடை நீர் [ய கீரானது
உயர்ந்தான்		சாமரைக்கற்றை	சாமரத்திரானையும்
		சந்தனம்	சந்தநத்தை யும்

யம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகினார் (மெளவனித்யாதி). ... (உ)

(க) ௧௦-பு-௧௧௧-௧௨.

யெண்டுகொ இழுத்துக்கொண்டு	தென்னூர்கீர்	கொழிக்கும்ஸ்வபாவத்
ண்டிவந்து வந்து		தையுடைய
உந்தி அரை தள்ளி ஆலையாரிற்	புறவில்	பர்யந்தத்தையுடைத்
தாய்		தான

திருக்கோட்டியூரான். (௩)

அவ:—முன்றும்பாட்டு. அவ்வோயுகங்கள் தோறும் ஆர்வமிப்பார் உகந்த திருநிறத்தைத்தானும் உகந்துகொண்டு ப்ரளயாதயாபத்துக்களிலும் உதவும்ஸ்வபாவனுனவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸ்க்நிஷிதனான வெண்கிரூர்.

வ்யா:—(வெள்ளியானித்யாதி). க்ருதயுகத்திலே வெணுத்த நிறத்தையுடையனும், கஸ்தாலத்தல் வதேனும் வடியுகொண்டா ளும் விரும்புவாரில்லாமையாலே கறுத்ததிருநிறத்தையுடையனும், த்வாபரத்திலே நிலநிறத்தையுடையனும், ஆயர்வறுமமரர்களிபதி யாய், ஸர்வா திகனாய்வைத்து, எனக்குவைத்தகண்வாங்கவொண்ணு தபடி தன்னழகைக்காட்டி, ப்ரளயாபத்தில்ஜகத்தைஉண்டு ஆபத்ஸ கனாய் உமிழ்ந்தவன்.

“ துன்னூகீர் ” என்று - மேலுக்கு. குறுந்திவலைகளையுடைய திரைகளாலே நீரானது சாமரத்திரைகளும் சுந்தகத்தையும் இழுத் துக்கொடுவந்து தள்ளி ஆலையாரிற்பதாய், (தென்னூகீர் புறவில்) கொழிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய பர்யந்தத்தோடேகூடான திருக்

அரு:—முன்றும்பாட்டு. (வெள்ளியானித்யாதி) பிராட்டியார் அருகேயி ருக்கையாலே கம்முடைய துக்கங்களைத் தீர்ப்பானென்றார் கீழ்; அதுக்கடி யான ஆபத்தைதவத்தை அருளிச்செய்கிறொன்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றி அவதாரிகை யருளுகிரூர் (அவ்வோவித்யாதி).

(கறுத்த திருநிறத்தை) என்றது - * முழுதும் நிலைநின்ற கொண்டல் வண்ணமான ஸ்வபாவிகவர்ணத்தைச் சொன்னபடி. (நிலநிறத்தை) என் றது - * பாசியின் பசும் புறம் போன்ற நிறமென்கை. “உயர்ந்தான் - எமக் கொள்ளியான் ” என்றவயித்தருளுகிரூர் (ஸ்ரீவேத்யாதி).

(மேலுக்கு) என்றது- “அரை ” என்கிற பதத்துக்குச் சேஷமென்றபடி. “ சாமரைக்கற்றை சுந்தனம் மொண்டுகொண்டுவந்து துன்னூ நீராய், - துளி துளியான நீராய், அரைந்து துன்னுகை ஸ்வபாவ மாகவுடைத்தான புறவில் ” என்று அர்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யம் (குறுத் திவலை யென்று துடங்கி, ஊரானே என்னுமளவும்). அர்வயம் முன்புபோலே தானே

கவுசுசு பெரியதிருமொழி, சுப, 30-தி, 2-பா, ஏறுமேழி.

கோட்டியூரானே. (தென்னூர்) தெனிந்த நீரையுடைய பாய்ந்த
மென்னுயாம்; (ஆன்னூர்) தெழித்துவருகிற நீரானது. (௩)

மு:—

ஏறுமேழியிலங்குமொண்மழிப்பற்று மீசற்கிசைத் துடம்பிலோர்
கூறுதான்கொடுத்தான் குலமாமகட்சினியான்
காறுசென்பகமல்லிகைமவர் புல்லி யின்னிளவன் ஓடுன்னறும்
தேறல்வாய்மடுக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏறு ஏறி	வ்ருஷபத்திலேயேறி	இனியான்	இனியனாயிருந்துள்ள
இலங்கும்	உணர்வலமாய்		வரவேல்வரன்,
ஓண்	அழகிதான	இன்	தர்ஸீயயாய்
மழ	'மழு' என்னும் சூய	இள	பால்யாவஸ்த்தமான
	தத்தை	வண்டு	வண்டானது
பற்றும்	கையிலேந்திக்கொண்	நாறு	பரிமளத்தையுடைய
	டிராசின்ற	செண்பகம்	செண்பகப்பூவையும்
கூற்று	குதிரணுக்கு	மல்லிகைமவர்	மல்லிகைப்பூவையும்
இசைந்து	திருவுள்ளமொருப்	புல்லி	தழுவீ
	பட்டு	கன்னறும்	மிகவுர்விலகணமான
உடம்பில்	தன் திருமேனியில்	தேறல்	தேனிலே
ஓர்ஊறு	ஒருபாகத்தை	வாய்	வாயைவைத்து
கொடுத்தான்	கொடுத்தருளினவ	மடுக்கும்	உட்கொள்ளா நின்ற
	னும்,		ள்ள,
குலமாமகட்டு	பெரியபிராட்டியார்க்கு		திருக்கோட்டியூரான். (ச)

அவ:—காலரம்பாட்டு, பிராட்டியோடொக்க குதிரணுக்கும் திரு
மேனியிலே இடங்கொடுத்த சிலவான் திருக்கோட்டியூரானே ஸந்தி
வீதனானென்கிறார்.

திருவுள்ளம்பற்றி "ஆன்னூர்" என்றதும், "தென்னூர்" என்றதும்
அர்த்தரத்தமருளுகிறார் (தெனிந்தவீதயாதி). ... (௩)

அரு:—காலரம்பாட்டு. (ஏறுமேழி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்தைவாதி
குணங்களைச் சொன்னார். தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுத்து ஆபத்தைப் போக்கு
மோவென்ன; ஊலை வெண்கிறொன்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை
யருளுகிறார் (பிராட்டியதி).

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, டு-பா, வங்கமாகடல், வாகு

வ்யா—(ஏறுமியாதி) வருஷபத்திலேயும் ஏறி, உஷ்ஷம்மமான அழகிய மழுலைப்பற்றும் ரூத்ராணுக்கு; ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியை வாழ்நகமாசுடையனாயிருக்குமாகில் ஓர் ஒருத்தை ஏறி, அவன் திருவாழிசைப்பிடிக்குமாகில் ஒருமழுலைப்பிடித்து இப்படி தூர் மாகியான ரூத்ராணுக்கு தூர்மாசம்பார்த்து உபேகியாதே இசைந்து திருமேனியிலே ஒருகூறுகொடுத்தவன். (ரூவமியாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு (ச) “பித்தர்பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்கிறபடியே அவனோடொக்க இவனுக்கும் திருமேனியிலே இடம் கொடுத்தவன். “நாறுசெண்பகம்” என்றுமேலுக்கு, பரிமளத்தையுடைத்தான செண்பகப்பூ, மல்லிகை இவற்றைத்தழவி, இவற்றால்வந்த உஷ்ணமாற்றுசைக்கு தர்ஸூரியமாய் பால்யாவஸ்த்தமானவண்டு அறவிலகழணமான தேனிலே வாயை மடாநிற்கும் திருக்கோட்டி யூரானே. (ச)

மூ;—
வங்கமாகடல்வண்ணன் மாமணிவண்ணன் விண்ணவர்கோன்மது தொங்கல்நீண்முடியான் கொடியான்படி கடந்தான் [மலர் மங்குல்தோய் மணிமாடவெண்கொடிமாகமீதுயர்ந்தேறிவானாயர் திங்கவுதானணவும் திருக்கோட்டியூரானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலக்களையுடைய	விண்ணவர்	நித்ய ஸூரிகளுக்கு
மாகடல்	மஹார்ணவம்போன்ற	கோன்	ஸ்வாயிராய்,
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய	மது	தேனையுடைத்தான
மா	ஸ்ரீலாக்ஷமான [வராய்,	மலர்த்தொங்கல்	பூயாவையோடுகூடிய
மணி	நீலமணிபோன்ற	நீள்	ஆதி(டி)ராஜ்யஸூட்சக
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய ரூய்,		மான

“இசைந்து” என்றுவிசைவித்த துக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிரார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி). (மேலுக்கு) என்றது - நாறு செண்பக மலர் பூவடி என்ற வளவை உட்கொண்டி, வண்டென்றபதம் துக்கு யேலே அர்வயித்துக் கொள்வதென்கை. இதுக்கருணமாக தர்ஸூரியமாய், (பால்யாவஸ்த்தமான வண்டு) என்று வாக்யத்தைமுந்தற அர்வயித்து, பரிமளேத்யாதியை அநு ஸந்திப்பது. பருகும் என்னுதே, “மடுக்கும்” என்றதுக்குத் தார்பர்யம் (இவற்றுவியாதி). (ச)

(ச) திருகெ-சு-அ.

கூடக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧0-தி, ௫-பா, வங்கமாதல்.

முடியின்	திருவபிஷேகத்தை யுடையனும்,	வெண்	வெணுத்த
மெடியான்	ஸர்வாதிகளும்,	கொடி	தவ (நீ) ஜபடங்க எண்ணவை
படி	பூமிப்பரப்படங்க	மாகமீது	ஆகாசத்தின்மேலே
கடந்தான்	தன் திருவடி களால் அளந்து கொண்ட ஸர்வீசுவான்,	உயர்ந்து ஏரி	உயர்ப்பார்த்து
மங்குல்	மேகங்கள்	வான் உயர்	ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த திக்கிற
தோய்	தவழப்பெற்ற,	திங்கள் தான்	சந்திரன்
மணி	ரதமயமான	அணவம்	சென்று ஸ்பர்ஸியாசி ற்கிற
மாடம்	மாடத்திலே கட்டின		திருக்கோட்டியூரான். (௫)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. பண்டு பூமியை அளந்துகொண்டவன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்திஷிதனானென்கிருர்.

வ்யா;—(வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களையுடைய மஹார்ணவம் போலேயுமாய், ஸ்லாகக்கயமான நிலம்ணிபோலேயிருக்கும் திரு கிற த்தை யுடையனும்; (விண்ணவர் கோன்) இவ்வடிவை நித்யஸூரிச னுக்கு போக்யமாகக்கொடுத்த அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய். (மது மலரித்யாதி) தேனையுடைத்தான பூமாலையோடே கூடின ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனும், ஸர்வாதிகளும், பூமி யெல்லாம் தன்கால்கீழே இட்டுக்கொண்டவன். “மங்குல்” என்று மேலுக்கு. மேகத்தில் சென்று கிட்டி மணிமயமான மாடத்திலே கட்டின வெள்ளைக்கொடி ஆகாசத்தின்மேலே உயர்ப்பார்த்து ஸ்வர்க் கத்திலே வர்த்திக்கிற சந்திரனைச் சென்று ஸ்பர்ஸியாசிற்கும். (வானுயர் திங்கள்) மிகவுமுயராத்ந்த சந்திரனை அணையாநின்றதிருக் கோட்டியூரானே!. (௫)

அர;—அஞ்சாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி) கீழ்க்கொன்ன னெளசீவ்யத்தை பரத்வமென்னும்படி, வஸ்ஷிட்ட சண்டாள விபாக(ஐ X)மறவந்த பிரவதிக னெளசீவ்யத்தை அறுவந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

“மாகமீதுயர்” என்று விசேஷிக்கையாலே இதுக்குறுப்பாக “மங்குல் தோய்” என்றது கொடியபதத்துக்கு விசேஷணமாக அதுஸந்திப்ப தென்று விவகரித்து அர்வயம் காட்டுகிருர் (மங்குலென்று மேலுக்கு என்று). வான் பதத்துக்கு அர்த்தாந்தரம் (மிகவுமித்யாதி). ... (௫)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௧௦-தி, சு-பா, காவலனிலங்கைக்கு, ௧௦௩,௭

மு;—காவலனிலங்கைக்கிறைகலங்கச் சரம் செலவுய்க், துமற்றவன்
 எவ்வம், தவிர்த்தானென்னை யானுடையெம்பிரான்
 காவலம்புவிமன்னர் வந்துவனங்க மாறுறையின்றிவிகைநத்
 தேவர்வந்திறைஞ்சும் திருக்கோட்டியூரானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவலன்	ஐகத்துக்குரசுகன் தா னே யென்றிருக்கு	எம்பிரான்	அனாதாரணோபகார னு ஸர்வேம்கா
இலங்கைக்கு	லங்கைக்கு [மவனுய்	மால்	“எம்பெருமான் [ன்,
இறை	நிர்வாணகளுன் ராவ ணன்	உகைகின்றது	வந்து ஸந்திதி பண்ணு இக்குளன இவ்விடத்திலே” [வது
கலங்க	முடியும்படிக்கேடாக	என்று	
சரம்	பாணங்களை	காவலம்புவி	ஐம்பூதநீபத்திலுள்ள
செலவுய்த்து	செல்லகடத்தி	மன்னர்	ராஜாக்கள்
மற்று	மேல்	வந்து	வந்து
அவன்	அந்த ராவணனுடைய	வணங்க	ஆஸ்ரயிக்க, (அத்தைக்கண்டு)
காவலன்	எய்யவல்ல மிக்ககை	தேவர்	ப்ரஹ்மாவூ தேவர்களு
தவிர்த்தான்	கழித்தருளினவனுய் (அச்செயலாலே)	வந்து	வந்து [ம்
என்னை	அடியேனை	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயியாதித்தெற
ஆளுடை	அடிமைகொண்ட	திருக்கோட்டியூரான்.	(சு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ராவணன் மிக்ககையறித்த தசரதாத்ம
 ஐன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்திவி, தனானென்மிருர்.

வ்யா;—(காவலனித்யாதி) ஈம்வரணோவிடாக்க ரானும் காவல
 னென்று திக்பாலகர்களைத் தவிர்த்து ஐகத்துக்கு ரகுகன் தானே
 யாய், லங்கைக்கு நிர்வாணகளுவன் மவங்கும்படிசரங்களைச்செல்ல
 கடத்தி ராவணனுடைய “எய்யவல்லார் என்கேனோவிடாப்பாரில்லை”
 என்னும்மிடுக்கைத் தவிர்த்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமை

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (காவலனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் னெளசீயத்தை
 அதுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டால் விரோதியை நிரஸிப்பா னென்றுஅவனுடை
 ய சத்தியை அதுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

காடாவு பெரியதிருமொழி, சு-ப, கர-தி, எ-பா, கன் அகொண்டு.

கொண்டிருக்கும் உபகாரணனவன். "நாவலம்" என்றுமேலுக்கு ஜம்பூதீபத்தில் ராஜாக்கள்வந்து ஆஸ்ரயிக்க, "ஸர்வேஸ்வரன்வந்து வந்திதிபண்ணுசிறதிக்தே" என்று பச்சுமமா திசன்வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (க)

மு:—

கன்றுகொண்டுள்ளங்கதி யெறிந்தானிரைக் கழிவென்றுமாமழை
நின்றுகாத்துகந்தான் நிலமாமகட்சினியான்
குன்றின்முல்லைவீய்வாசமும் குளிர்மல்லிகை மணமுமனைத்தினம்
விதன்நல்வந்துவரும் திருக்கோட்டியூரானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்றுகொண்டு வந்தாராஸாரனைக் கொண்டு		இனியான்	(பூபாநதைப்போக்கு கையாலே) இனியான ஸர்வேஸ்வர
விளங்கனி	விளாவின் கனியாய் நின்று அஸாரனை	இளம்	இளைமைதந்திய [ன்
எறிந்து	உதிரவெறிந்து,	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
ஆசிரைக்கு	பசுக்களின் திரளுக்கு	குன்றில்	முல்லைவண்டான
அழிவு என்று	தீங்கு வருமென்று	முல்லைவீயின்	முல்லைப்பூவின்
மாமழை	மஹாவரமுததை	வாசமும்	பரிமளத்தையும்
நின்று	(முல்லைவெய்தித்து) ஒருபடிப்பட நின்று	குளிர்	குளிர்ந்த
காத்து	(பசுக்களை) காத்தித்து	மல்லிகை	கொடிமல்லிகையின்
உகந்தான்	(ஆஸ்ரீத விரோதி போக்கப் பெற்றே	மணமும்	பரிமளத்தையும்
	மென்று) திருவுள்ள முகந்தவனாய்	அனைந்து	தழுவி முழுக்கிக்கொண்
		வந்து	நாற்புறமும் வந்து [கி
		உலவும்	உலாவாநின்றான்
நிலமாமகட்டு	பூமிப்பிராட்டிக்கு	திருக்கோட்டியூரான்.	(எ)

அவ:—ஏழாம்பாட்டு, கன்னாயும் விளாலாயும் வந்த அஸாரர் களால் வரும் நலிவைப்போக்கி, கோவர்த்தகோத்தரணம்பண்ணின

(மேலுக்கு) என்றதுக்கு - "நாவலம் புலிமன்னர் வணங்க" என்றத்தை "இங்கென" என்றதுக்குமேலே அவ்வயிப்பதென்று கருத்து. "மாலுறையின் நது இங்கென, நாவலம்புலி மன்னர்வணங்க, அத்தைக்கண்டு தேவரும் வந்திறைஞ்சும் திருக்கோட்டியூர்" என்றவயம் திருவுள்ளம் பற்றி பலிதமன நாற்பாயமருளுகிரர் (ஜம்பூலீத்யாதி) ... (க)

பெரியதிருமொழி, க-ப, 40-தி, அ-பா, பூங்குருந்து களக்க

மலமாபதாநத்தையுடையவன், இப்போது திருக்கோட்டியூரில்
 சிவந்தனுனென்கிறார்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) கன்றைக்கொண்டு விளாவை உதிர
 வெறிந்து, கிரிதிரிமத்தால்வந்த இரண்டவாரர்களையும் ஒன்றையிட
 டொன்றை முடித்தவன். பசுக்களுக்குக்கழிவு வருமன்று மலமா
 வர்ஷத்தை மலையை எறிந்துக்கொண்டு நின்று காத்து “இவற்றுக்
 குறுப்பாகப்பெற்றோம்” என்று உகந்தவன். (நிலமாமக்தினியான்)
 பசுக்களையும் இடையரையும் காத்தால் உகப்பாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிரா
 ட்டியிறே. பூபாதத்தைப் போக்குகையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிற்கு
 இனியானாவன். “குன்றின்” என்று மேலுக்கு. (குளிர்குன்றின்
 முல்லை) குளிர்ந்தமலையினுண்டான முல்லையின்பரிமளமும், மல்லிகை
 யின்பரிமளமும் அன்றிக்கே, குளிர்ந்த மல்லிகையின் பரிமளமும்
 அனைந்து மருதுவான தென்றல் வந்து ஸஞ்சரியாதிற்கும் திருக்
 கோட்டியூரானே. (6)

மூ;— [ந்து

பூங்குருத்தெதாசுத்தானை காப்பதரிமாசுகுததடியேனை யானுக
 சக்கென்னுள் புகுந்தானிமைமேயர்கள் தம்பெருமான்
 தூங்குதன்பலவின் கனித்தொருவாழையின் கனியொடுமாங்கனி
 தேங்குதன்புனல் குந்திருக்கோட்டியூரானே. (7)

உரு;—வழாம்பாட்டி. (கன்றித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன சந்திமத்தவம் அக
 டித கடநாளுபேண விருக்குமென்றதை அநுஸந்திக்கிறொன்று ஸங்கதி.

விளக்கனி எறித்ததும், மலழகாத்ததும் சிலபா மகளுக்கு இனிய னுனை
 க்கு நேறுக்கிஎன்று வ்யுத்தமேண உபாதிக்கிறார் (பசுக்களையு யித்யாதி
 வாய்வயத்தாலே). (குன்றின் என்றது மேலுக்கு) என்றதுக்கு - அனைந்து
 என்றும்) அளவையும் “இளம் தென்றல்” என்றபதத்துக்கு மேலே அர்வயி
 ப்பதென்றாக. மல்லிகைக்குக் குளிர்ச்சிகடாமையாலே, குளிர்ந்ததைக் குன்
 றின் பதத்திலே அர்வயித்தருளிச்செய்து, கொடிமல்லிகைதான் குளிர்ச்சி
 புடைத்தாய்க்குக்கு மென்று அர்த்தார்த்தம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (8)

உரு;—எட்டாம்பாட்டி. (பூமித்யாதி) கீழ், “விளக்கனி எறிந்து” என்ற
 சொன்னது ஒன்றுமேயோ, அதேக விரோதிகளெல்லாம் சிவந்ததுத தந்திரு
 வுள்ளத்திலிருந்தானென் நதுஸந்திக்கிறொன்று ஸங்கதி.

கஎச௦ பெரியதிருமொழி, க-ப, க௦-தி, அ-பா, பூங்குருந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ	பூத்துக்கிடந்த	புருந்தான்	பாவேசித் தருளின
குருந்து	குருந்தை		ஈர்வேயர்வான்,
முடித்து	(எளிதாக) முடித்து,	மாங்கனி	மாம்பழமானது
ஆனை	குலையாபீடத்தை	துங்கு	(பழுத்துத்) தொக்
காய்ந்து	சீறி (முடித்து),		கா தின்றும்
அரி	வேகத்தை யுடைய	தண்	அழகிதாயுமிருந்துள்ள
வா	குதிரைவழிகல் கொ	பலவீன்கனி	பலாப்பழங்கனோடும்
	ண்ட கேசியை	தொகு	திரட்சியை யுடைய
செருத்து	கொன்று,	வாழையின்	வாழைப்பழங்கனோடு
அடியேனை	அடியேனை	கனியோடும்	ம்.கூட
ஆளுகத்து	அடிமைகொள்ள விரு	தேங்கு	(உந்துவிழுந்து) தேங்
ஊமையோர்க	கித்யஸலிரிகளுக்கு ம்பி		கா திற்பதாய்
ள்தம்		தண்	ஸ்ரமஹமான
பெருமான்	நிர்வாஹகனான (மேன்	புனல்	ஆறுகளாலே
	மையைப் பாராதே)	குழ்	குழப்பட்டிருந்துள்ள
கங்கு	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே		திருக்கோட்டியூரான். (அ)
என்னுள்	என்னுள்ளே		

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. குருந்துதுடக்கமான விரோதிலர்க்
கத்தைப் போக்கின க்ருஷ்ணன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே
ஸந்திஹிதனானவென்கிறார்.

வ்யா;—(பூங்குருந்தித்யாதி) பூத்தகுருந்தை அநாயாஸேக
முறித்து குலையாபீடத்தை முடித்து. (அரிமா) வேகத்தையுடந்
தான கேசியைக்கொன்று, பச்சைக்குதிரை என்னவுமாம். (அடி
யேனையித்யாதி) என்னை அடிமைகொள்ளவிரும்பி * அயர்வறு மம
ரர்களதிபதியான மேன்மைபாராதே ஸம்ஸாரத்திலே என்னுள்ளே
புருந்தான். "துங்கு" என்று மேலுக்கு. இன்றுவிழப் புருகிறகோ
என்னும்படி, பழுத்துத்துங்கா தின்ற அழகிதான பலாப்பழம், திர
ட்சியையுடத்தான வாழைப்பழம், இவற்றோடேகூட மாம்பழம்
வந்து விழுந்துதேங்கி ஸ்ரமஹமான புனல்குழ்த்த திருக்கோட்டி
யூரானே!

(துங்கென்றுமேலுக்கு) என்றதுக்கு "ஓம்"என்றவளவும்-மாங்கனி என்ற
பதத்துக்குமேலே கூட்டுவதென்று கருத்து. (அ)

பெரிய திருமொழி, க-ப, கர-தி, க-பா, கோவையின் தரிழ், களசக

மு:—

கோவையின் தமிழ்ப்பாவொர் குடமாவொர் தடமாமலாயிசை

மேவுகாள் முகனில் விளங்குபுரிநூலர்

மேவுகாள் மறைவாணரை வகைவேள்வியாறங்கம் வல்லவர் தொழும்

தேவதேவியான் திருக்கோட்டியூரானே! (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோவை	கோர்வையை யுடைத்	நான்மறை	நானுவகைப்பட்ட
இன்	இனிய [தாய்		வேதக்களுக்கும்
தமிழ்	தமிழ்நூலான இத்திரு	வாணர்	வ்யாஸபதம் செலுத்த
	மொழியை		வல்லர்களாய்
பாவொர்	பாடுமவர்களாய்.		ஐவகைவேள்வி பஞ்சமஹாயஜ்ஞக்க
குடமாவொர்	குடக்கூந்தை ஆடுமவர்		ளும்
தடம்	விசாலமாய் [களாய்	ஆறு அங்கம்	ஆறுவகைப்பட்ட
மா	பெரிதான		வேதாங்கங்களும்
மலர்மிசை	திருநாடிகமலத்திலே	வல்லவர்	கைவந்திருக்கும் ப்ரா
மேவு	பிறந்த		ஹ்மணர்கள்
காள் முகனில்	சதுர்முகனிந்காட்டில்	தொழும்	ஆய் ரயிக்கிற
விளங்கு	உஜ்ஜ்வலமான	தேவதேவிய	ப்ரஹ்மா திகளுக்கு
புரிநூலர்	யஜ்ஜோபலீ தத்தை	ரான்	ஆய் ரயணீ யான
	யுடையராய்		நித்யஸூரிகளுக்கு
மேவும்	தன்னை யுள்ளபடி		ஸ்வாமியான ஸர்
	பேசுவல்ல		வேய்வான்,
			திருக்கோட்டியூரான். (க)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. நான் தன்னை ஸர்வப்ரகாரத்தா
லும் அறுபலிக்கைக்கீடான பக்தியை யுடையராய், ப்ரஹ்மாவோடு
ஸமானான ப்ராஹ்மணருக்கு ஆய் ரயணீ யனாய்த் திருக்கோட்டியூரி
லே வந்து ஸந்திவிதனானுமென்கிரார்.

அந;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவையித்யாதி) விரோதி நிரஸகிலன்
தம் திருவுள்ளத்திலிருந்தானென்று மறந்து தீத்தார். இப்படி கண்ணன் புருங்
தது திருக்கோட்டியூரிலே பக்தர் ஆய் ரயிப்பாரில்லாதவனாயல்ல, பலரும்
தொழுவார் இருக்க, தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் புருந்தானென்று மதேகப
காரத்தை அநுஸந்திக்கிரென்று ஸங்கதி.

கனகஉ பெரியதிருமொழி, க-ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, ஆலுவாவவன்.

வயா.—(கோவையித்யாதி) கோவையை யுடைத்தாய், இனிய தமிழான இத்திருமொழியைப் பாடுவார், செருக்காலே திருலாய்ப் பாடியில் பாடியாகக் குடக்கந்தையாபிவாராய், திருநாமி சமலத்திலே பிறந்த சதுர்முசனிர்காட்டில் உஜ்ஜ்வலிதமான யஜ்ஞோபஸீதத்தை யுடையான ப்ராஹ்மணர். (மேவுநான்மறையித்யாதி) தன்னை உள்ளபடிபேசவல்ல வேதங்களுக்கு வயாஸபதம் செலுத்துவாராய், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்களாறும் சைவந்திருக்கிறவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற. (தேவதேவபிரான்) ப்ராஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயரான அயர்வது மமரர்களுக்கு ஸ்வாமீயானவன் இம்சைவந்துவர்த்திக்கிறவன். (க)

மூ;—ஆலுவாவவன் கலிகன்றிமங்கையர் தலைவனணிபொழில்
சேல்கள்பாய் கழனித்திருக்கோட்டியூரான
கீலமாமுசில்வண்ணனை நெடுமாலையின் தமிழால் நினைத்தவிக்
காலுமாறும் வல்லார்க்கிடமாகும் வாலுலகே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆலும்	ஶாஸ ஶஞ்சாரத்தை யுடைத்தான	கழனி	வயலையுமுடைத்தான
மா	குதிரையை	திருக்கோட்டி	திருக்கோட்டியூரிலே
வவவன்	கடத்தவல்லாராய்,	யூரான	என்றிழிதனாய்,
மங்கையர்	திருமங்கையினுள்ளார்	கீலம்	கீலமாய்
தலைவன்	நிர்வாஹகரண [க்கு	மா	ஸ்ரீலாக்கயமான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	முசில்	மேகம்பேரன்ற
அணி	அழிய	வண்ணனை	திருநிறத்தை யுடைய
பொழில்	சோலைகளையும்	நெடுமலை	னாய்,
சேல்கள்	மதல்பங்களானவை	வ்யாமுத்த(ர்) ஶூன	வ்யாமுத்த(ர்) ஶூன
பாய்	பாயலின் றுள்ள	தின்	ஸர்வேஸ்வரனை
			இனிய

(தான்) என்றது - தேவதேவபிரானென்றபடி. (கோவை) - ஒரு கோவையாயிருக்கை. (இத்திருமொழி) என்றதுக்குத்திருக்கோட்டியூர் விஷயமானதாகையாலே, அங்குள்ளார் பக்தியாலே இத்தைக்கேட்டால் விடாதேயாவொரென்னும் கருத்தாலேயாகவாமென்று கருத்து. (க)

தமிழால்	தமிழைக்கொண்டு	வல்லார்க்கு	கற்கவல்லவர்களுக்கு
நினைத்த	நினைத்த	வானுவரு	பரமபதமாவது
இந்நாலுமாலும் இப்பத்துப் பாட்டுக் களையும்		இடம்ஆகும்	இருப்பிடமாகும். (௧௦)

அலர்—பத்தாம்பாட்டு. ஆழ்வாசருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார்க்குக்குப் பரமபதமே வாணஸ்தநாநமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆலுவாவித்யாதி) ஸரஸஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான குதிரையை கடத்தவல்ல ஆழ்வார். ஸைம்பாம்க்ருத்தம் பண்ணி நின்ற குதிரையை கடத்தவல்ல ஆழ்வார்; திருமங்கைக்கு நிர்வாஹ காரனவர், வல்லார்க்குக்கு ஆபரணமாம்படி அழகிய பொழிகையும் சேல்கள் பாயாநின்னள்ள வயலையுமுடைய திருக்கோட்டியூரை யுடையனும், நிலமாப் ஸ்ரீராக்க்யமான முகில்போலே யிருக்கும் திருநிறத்தையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை இனிய தமிழைக்கொண்டு ஸம்ஸாரதாபம் திரும்படியாக நினைத்த. (நிலமா முகில்வண்ணனை) ஸ்ரீமந்நரமான வடிவையுடையவனை. அத்தாலே என்னை முறை அறிவித்தவனை. வ்யாமுத்த (N) னுனவனை. (நினைத்தவிந்நாலுமாலும் வல்லார்) தமக்கினிதானவாதே பிரித்ததுபவிக்கிறார். இது கற்றவர்களுக்கு இடமாவது பரமபதம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சாணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

அந்.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆலுவாவலவனித்யாதி) ஆலும்படி கடத்தவல்லவென்னுதல்; ஆலாநிற்கிற குதிரையென்னுதல்; இவற்றையகளுகிறார் (ஸரஸைத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே) "வண்ணம்" என்றது நிறமென்றும், முகில்த்ருஷ்டாந்தம் நிறத்தாலே என்றருளிச்செய்து, வண்ணபதம் திருமேனிக்குவாசகமாய் அர்த்தாந்தரமருகுகிறார் (ஸ்ரீமேத்யாதி). "மால்" என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (வ்யாமுத்த னுனவனை) என்றது. ... (௧௦)

பெரிய திருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து

முற்றிற்று.

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொற் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை